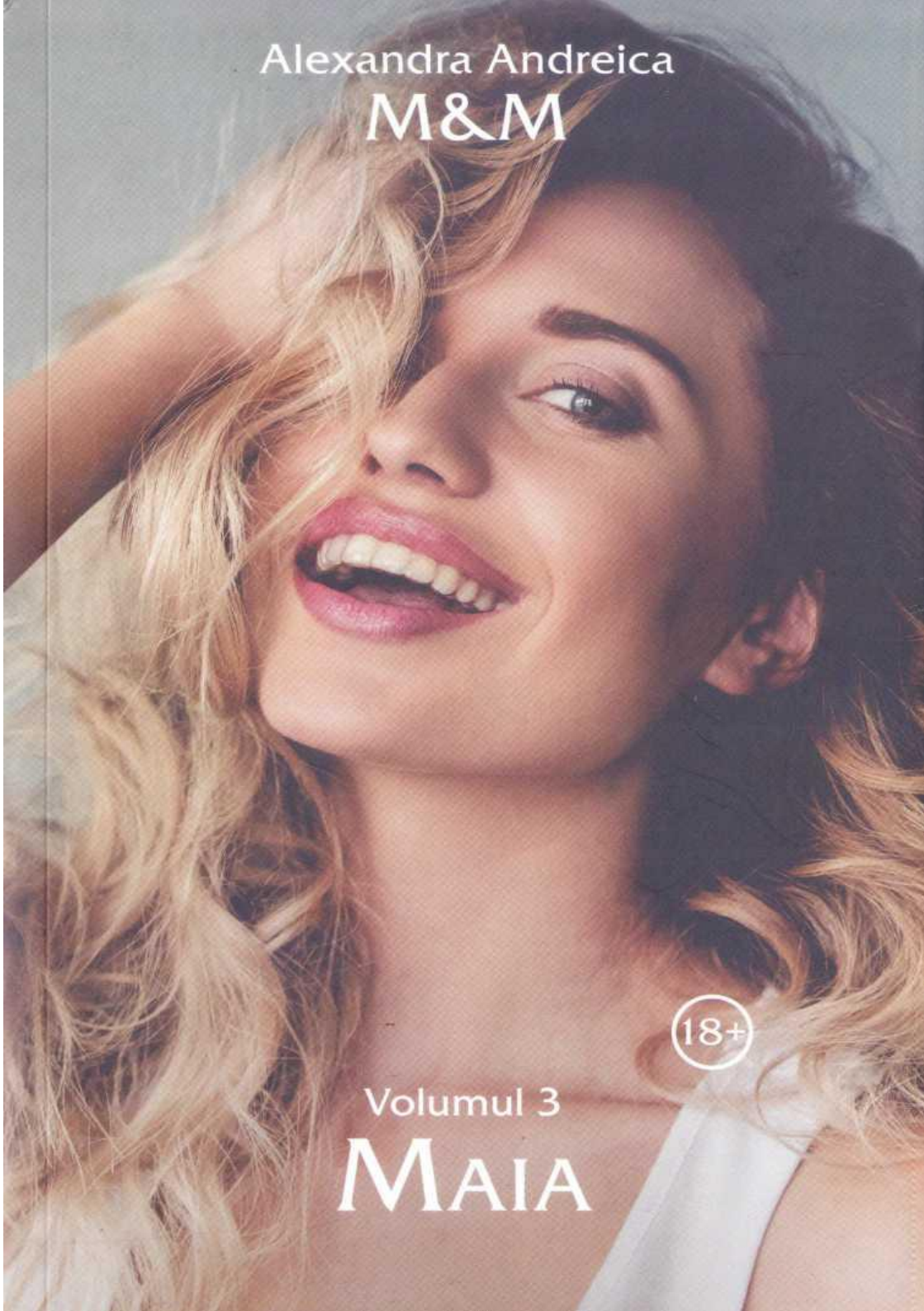

Alexandra Andreica
M&M

18+

Volumul 3
MAIA

Alexandra Andreica

M&M

Volumul 3

MAIA

Frumoasă și inteligentă. Combinația fatală care o descrie pe Maia Sima. Medicul legist știe ce își dorește de la viață și caracterul tatălui său, îmbinat cu o personalitate puternică, se tocesc de fiecare dată când privirea detectivul Adam Bran o determină ca să lase garda jos. Dar când devine subiectul principal într-unul dintre cele mai controversate cazuri ale secției de criminalistică, încrederea îi este pusă la îndoială.

„Căpitanul și Rus s-au îndreptat spre ieșire primii, iar Adam șopti când ajunse în dreptul meu:

— Toanto!

Automat am întins piciorul, punându-i piedică și imbecilul se dezechilibra, dar, spre dezamăgirea mea, se redresă repede. Se întoarse și îmi aruncă o privire furioasă, iar eu i-am zâmbit dulce, arătând spre cadavru:

— A fost ea!”

ISBN general 978-606-9017-44-9
ISBN vol. 3 978-606-9017-47-0

9 786069 017470

ALEXANDRA ANDREICA

M&M

Volumul 3

MAIA

Timișoara, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ANDREICA, ALEXANDRA

M&M/Andreica Alexandra. – Timișoara: Stylished, 2019
3 vol.

ISBN 978 – 606 – 9017 – 44 – 9

Vol. 3.: Maia. – 2019. – ISBN 978 – 606 – 9017 – 47 – 0

821.135.1

Editura STYLISHED

Timișoara, Județul Timiș

Calea Martirilor 1989, nr. 51/27

Tel.: (+ 40) 727.07.49.48

www.stylishedbooks.ro

Capitolul I

Bineînțeles că era încă întuneric afară, când telefonul meu îmi întrerupea un vis ciudat și neclar. Abia am reușit să deschid un singur ochi și am pipăit noptiera de lângă pat, până l-am simțit cu degetele.

— Sima, am mormăit.

— Trezirea, ai un vizitator, se auzi vocea șefului meu, și am oftat greu.

— Repet, morții nu se pun. Crimă sau sinucidere?

— Sinucidere. Dar, avem nevoie de certificatul medico-legal.

— Sunt pe drum, i-am spus înainte să închid, apoi i-am coborât obosită câțiva sfinți.

Toaleta era pe primul plan acum, apoi spălatul pe dinți

și pieptănatul parțial. Oricum mi-am prins părul blond într-un fel de coc dezordonat, în vârful capului. Jeanși, tricoul din bumbac, teniși și un jersey, le-am îmbrăcat rapid. Geanta mare, neatinsă din seara precedentă, mă aștepta la fel de grea, ca în fiecare zi.

După aproape o jumătate de oră, timp în care m-am oprit doar să iau două cafele lungi cu lapte, am ajuns la imensa secție de criminalistică. L-am salutat pe „Bambi”, portarul tânăr, înalt și slab ca și o așchie, dar extrem de blând și rușinos. Își cam meritase porecla.

La etajul trei, domnul Gruia mă aștepta nerăbdător în fața laboratorului.

— Slavă Domnului! exclamă el, luând cafeaua pe care i-am întins-o și urmându-mă în timp ce treceam nepăsătoare pe lângă el și intram în încăpere. Familia ei a înnebunit, la propriu! Nu vor să accepte varianta sinuciderii.

— Sunt în faza de negare, treci mereu prin asta, mi-am dat ochii peste cap, aprinzând becurile orbitoare și închizând puțin ochii.

— Corect, dar sunt tot mai bătrân pentru asta, oftă el. Uită-te la ea și spune-mi ce vezi, îmi indică cadavrul de pe masa din inox, aflat încă în husa neagră.

Am mai luat o gură de cafea, mi-am dat jerseyul jos și m-am apropiat. Am desfăcut fermoarul sacului și i-am înlăturat marginile.

— Femeie albă, șaisprezece ani, în jur de patruzeci și cinci de kilograme, prezintă urme de conținut gastro-intestinal pe haine, semn că sinuciderea a provenit, cel mai

probabil, în urma ingerării de medicamente pe cale orală. Prezintă semne roșiatice pe gât, ceea ce înseamnă că există și un iubit, care ar putea fi factorul declanșator.

— Foarte bine, Sima. Te aștept în biroul meu până la prânz.

Am oftat încă o dată, privindu-l pe el cum iese din laborator, apoi pe ea, inertă și aproape rece.

— Măcar tu dormi, i-am spus, înainte să mă echipez și să fac cunoștință cu interiorul ei.

La ora douăsprezece fix i-am trântit pe birou raportul autopsiei.

— Somnifere. Ce a rămas în stomacul ei și insuficiența renală sunt dovezi clare ale sinuciderii.

Căpitanul îmi rânji mulțumit.

— Liber restul zilei.

— Până apare unul nou, am replicat, ridicând o sprânceană.

— Riscul meseriei, ridică din umeri, iar eu am zâmbit, dând resemnată din cap.

— Pe mâine, am apăsător cu subînțeles cuvintele și m-am îndreptat obosită spre parcare subterană.

Un Audi R8 Spider, de un alb impecabil, mă aștepta cuminte. Îl iubeam ca pe ochii din cap, la propriu și-mi plăcea la nebunie să apăs accelerația până în podea. Asta aveam de gând să fac și acum, aveam de gând să-mi las gândurile să zboare cu peste o sută de kilometri pe oră, până la casa alor mei.

Mama îmi deschise și mă îmbrățișă cu drag, apoi tata

apăru în spatele ei.

— Era să nu te recunosc, mă tachină el, și parcă îmi priveam ochii în oglindă.

— Am doar mult de lucru, am ridicat din umeri.

— Pe naiba, dădu el din mână.

— Max! exclamă mama, zâmbind.

— Ce vreau să spun, continuă el cu o figură nevinovată, este că ar trebui să ne vizitezi mai des. Ne e dor de tine, prințesă!

— Și mie de voi, am spus, îmbrățișându-l.

Tata era genul de om puternic, neînfricat, acoperit din cap și până în tălpi cu tatuaje și care se lupta mereu pentru ceea ce își dorea. El ținea mereu familia unită. Mama, în schimb, era o fire directă, dar blândă și sensibilă. După părerea mea, se potriveau perfect unul cu celălalt.

— Alex? i-am întrebat, în timp ce înfulecam, cincisprezece minute mai târziu, omleta mamei.

— A rămas la niște prieteni, răspunse ea.

Eu și tata am schimbat priviri pline de subînțeles.

— Vrei să spui, prietene? am rânjit.

— Băiatul are niște hormoni de potolit, chicoti tata.

— Voi, bărbații Sima, sunteți toți la fel!

— Știu că îți place, o tachină tata, prinzând-o de talie când trecu pe lângă el și o trase în poală.

Au chicotit amândoi, ca doi îndrăgostiți neatinși de timp, iar tata îi sărută umărul, apoi gâtul, iar mama îi zâmbi tandru. Erau atât de frumoși împreună, dar știam că aceasta se datora felului în care și-au trăit povestea de dragoste.

Erau alte vremuri, bărbații erau bărbați în adevăratul sens al cuvântului. Acum, majoritatea poartă cercei cu diamant, au sprâncene cât o scobitoare și le strălucește pielea bronzată de pe picioare.

Am închis ochii pentru a-mi scoate din minte aceste orori și am continuat să îmi petrec ziua alături de ei, simțind un sentiment de vinovăție din cauza faptului că, într-adevăr, îi vizitam destul de rar.

Era trecut de ora nouă când am ajuns acasă, am apucat să mă schimb în pijamaua mea obișnuită, când telefonul sună iar. Am răspuns după primul ton.

— În zece minute la laborator. Omucidere.

La naiba! De ce toată lumea trebuie să moară astăzi?

Mi-am luat iar lucrurile, bombănind, și m-am întors înapoi la locul unde, în urmă cu câteva ore, mi se promitea o zi liberă.

Capitolul II

Era forfotă mare în clădire. Aveam o bănuială că acel cadavru, pentru care am fost sunată, era principalul motiv. M-am îndreptat spre scări, liftul fiind ticsit, în timp ce îmi căutam cheile de la birou. Un șoc mi-a trecut prin corp când m-am lovit de ceva tare, tot conținutul genții zburând din mâinile mele și împrăștiindu-se pe podea.

— Ce dracu'... am apucat să expir cuvintele.

— Toanto, fii atentă pe unde mergi!

Sursa acelei voci groase și furioase era un bărbat

brunet, înalt, foarte bine făcut, care mă privea acum încruntat.

— Toantă să-i spui lui mă-ta, imbecilule! m-am rățoit la el.

— Ascultă aici, dom'șoară... întinse un deget spre mine, dar un bărbat șaten, pe care îl știam din vedere, îl strigă, în timp ce ținea liftul pe loc.

— Vino, Adam! Nu stau așa la nesfârșit!

Îmi aruncă o ultimă privire, care era echivalentă cu: „Ai noroc, de data asta!”, iar înainte să se închidă ușile liftului, i-am arătat degetul mijlociu.

Mi-am adunat de pe jos lucrurile și m-am grăbit pe scări, până la etajul trei. Am deschis ușa laboratorului unde căpitanul împreună cu imbecilul de mai devreme și prietenul lui erau deja în jurul unui trup de femeie. Care, apropo, arăta groaznic!

Ne-am privit în ochi o secundă fulgerătoare.

— Sima! Intră, intră! îmi spuse căpitanul. Detectivul Rus are un nou partener. Faceți cunoștință, ne privi pe rând. Detectiv Adam Bran, medicul nostru legist, Maia Sima.

Imbecilul îmi trase un rânjet batjocoritor și întinse o mână mare și lată. Mă abțineam cu greu să nu arunc puțin acid și i-am răspuns la salut. Îmi strânse mâna mult prea tare, dar al dracului să fiu dacă îi voi arăta că mă doare!

— Ne-am văzut fugitiv în hol, spuse el cu subînțeles.

— Bun, spuse căpitanul, iar el îmi dădu drumul, privindu-mă superior. Avem de-a face cu o crimă meticuloasă. Fata a fost găsită la doisprezece kilometri de

autostradă, lângă râu, de un cuplu care a ieșit cu cortul.

În timp ce el vorbea, eu m-am aplecat asupra cadavrului, privindu-i pielea vineție. Ochii îi erau închiși, dar gura larg deschisă. Avea leziuni pe tot corpul.

— Va omorî din nou, am șoptit.

— Poftim? Întrebă căpitanul.

— De unde știi, domnișoară Sima? ridică imbecilul o sprânceană.

— Îi lipsește un deget, domnule Adam. A fost luat ca trofeu, i-am ridicat mâna, arătându-i dovada.

— Bine, Sima, te lăsăm să îți faci treaba, spuse căpitanul. Voi doi, felicitări, ați primit cazul! Acum, la treabă!

Căpitanul și Rus s-au îndreptat spre ieșire primii, iar Adam șopti când ajunse în dreptul meu:

— Toanto!

Automat am întins piciorul, punându-i piedică și imbecilul se dezechilibra, dar, spre dezamăgirea mea, se redresă repede. Se întoarse și îmi aruncă o privire furioasă, iar eu i-am zâmbit dulce, arătând spre cadavru:

— A fost ea!

După plecarea lor, mi-am luat ochelarii și m-am pus serios pe treabă. Se vedea clar că fata din fața mea a fost bătută și înfometată. Îmi era foarte milă de ea, dar refuzam să îi aflu numele. Îmi era puțin mai ușor, dacă o numeam un simplu cadavru. Puțin.

— O să mă uit la leziunile astea acum, am șoptit, în timp ce o examinam cu atenție.

Avea urme de la legături la mâini, dar nu și la picioare;

ceea ce era ciudat. Părul îi era curat, deci îi dăduse voie să se spele, dar avea o şuviță tăiată recent. Alt trofeu.

Aveam prelevate deja mostre din păr, de sub unghii și salivă. Când i-am deschis ochii, am observat că aceștia erau roșii și inflamați.

— Îmi pare rău, dar trebuie să îți dau hainele jos. Nu-ți face griji, suntem doar noi două aici, am spus în timp ce luam o foarfecă și începeam să tai materialele.

Nicio amprentă, nimic dintr-o sursă străină. Corpul era „curat” și asta mă puse pe gânduri. Am oftat și mi-am luat halatul. Urma să o deschid.

După aproape trei ore cu ea, nu am găsit niciun indiciu important care să ducă la criminal. Murise otrăvită, în chinuri groaznice, dar cel puțin, nu fusese abuzată sexual. Acum, mă așteptau o grămadă de hârtii de scris și completat. M-am refugiat în biroul meu, în care se intra din laborator, și m-am pus pe treabă.

Când am prezentat raportul căpitanului, era trecut de ora trei dimineața. L-am trântit pe masă și m-am întors, căscând.

— Sima! mă strigă el. De acum înainte, ții în permanență legătura cu domnii detectivi. Le-am dat numărul tău, rezolvați acest caz.

Am deschis gura să mă plâng, dar eram prea obosită pentru asta. Patul meu era o soluție mult mai bună acum.

— Dacă e neapărat nevoie... am mormăit și am ieșit.

Stăteam în fața liftului, așteptându-l să coboare de la etajul doisprezece, când i-am auzit iar vocea.

— Hei, toanto, care e verdictul?

Apăru zâmbitor lângă mine, cu mâinile în buzunare, dar cu cămașa albă descheiată la primii nasturi, părul răvășit și cearcăne sub ochi. Probabil, dacă l-aș fi întâlnit într-un bar, ca și pe tipul de săptămâna trecută, l-aș fi dus acasă pentru o partidă eliberatoare de o noapte. Dar acum, știindu-i caracterul infect, eram mai mult decât convinsă că nu era bun la nimic altceva în afară de a scoate oamenii din sărite.

— Otrăvire, am răspuns sec.

— Oh, la fel ca și limba ta?

— Ascultă aici, imbecilule! m-am întors nervoasă spre el. Dacă trebuie să lucrez cu tine, nu înseamnă că sunt nevoită și să te suport! Așa că ia-ți ego-ul ăla mare al tău și bagă-ți-l fix în cur!

Mă privi cu ochi mari câteva clipe, apoi se încruntă cu furie.

— Ești doar o răzgâiată care se joacă de-a doctorul cu niște cobai morți! Știi de ce ești atât de bună la asta? Pentru că ești la fel de rece și lipsită de orice sentiment, la fel ca și ei!

Fremătam de nervi, dar se auzi sunetul specific liftului și m-am smuls de lângă el, pășind în lift și apăsând butonul pentru subsol.

— Sper să ai o noapte de coșmar! i-am urat cât de tăios am putut, înainte să dispar după uși.

Acasă am făcut un duș și m-am băgat automat în pat. Mă enerva la culme faptul că eram nevoită să lucrez cu idiotul acela de detectiv! Se credea atât de superior, de important,

încât îmi era greață! Avea nevoie de cineva care să îi mai ventileze din aerele astea ce și le tot dă mereu!

Am stins veioza și am adormit instant.

Capitolul III

În sfârșit am reușit să dorm până vezica mea aproape că explodează de-a dreptul. Am fugit la baie și apoi mi-am făcut cafeaua, zâmbind. Chiar eram odihnită, în special din cauza faptului că deja era amiază.

Aveam în plan să trec pe la birou astăzi, apoi să îl sun pe nebunul de Alex și să îl chem să luăm masa împreună. De când a început să îl mănânce pielea din cauza hormonilor, îi vedeam mecla mult mai rar.

Am oprit la o brutărie unde m-am înarmat cu vreo trei covrigi și un iaurt de băut și am început să îi înfulec încă de pe drum. Dar, bineînțeles, am ajuns iar la etajul trei scotocind prin imensa geantă plină cu de toate.

Chei afurisite! Niciodată nu le găseam când aveam nevoie!

Am rămas cu un rest de covrig între dinți, în timp ce sub braț țineam iaurtul iar cu mâinile pipăiam fiecare lucrușor din gaura neagră aflată în geanta mea. Nu eram atentă în jurul meu, fiind mult prea concentrată să mă enervez singură, când i-am auzit vocea aceea devenită inconfundabilă:

— Nu știai că nu e frumos să molfăi, domnișoară Sima?

Starea de agitație care mă cuprindea de fiecare dată

când el era în preajmă puse stăpânire din nou pe mine. Tot corpul mi s-a încordat, iar cutia cu iaurt explodează sub brațul meu, conținutul țâșnind pe mine și pe jos. Am închis ochii, expirând încet.

Râsul lui masculin răsună pe întreg holul.

— Te-aș pune să lingi tot de pe jos, am mormăit încruntată, după ce mi-am scos covrigul din gură.

— De ce? Nu este vina mea că tu ești neatentă și extrem de...

— NU O SPUNE! l-am avertizat.

— Toantă! spuse el în ciuda mea, tare și răspicat.

În clipa următoare, cutia se afla în mâna mea, care cu o strângere bruscă, aruncă tot ce rămase direct pe el. Pe cămașă și pe gât.

De data aceasta, eu eram cea care mă țineam de burtă de la atâta râs!

Adam mă privi fioros, încleștându-și nervos maxilarul.

— Să te pun eu acum să lingi tot?

Cuvintele lui au avut un efect total neașteptat. Au trecut de la urechi, direct în centrul universului meu feminin, provocând fiori aproape dureros de plăcuți.

Ce se întâmplă?!

Privirile noastre aruncau scântei, dar aerul era deja irespirabil, sufocant și amândoi respiram greu. Din fericire, căpitanul tocmai se apropie de noi.

— Ce naiba e asta? Întrebă el, privind mizeria de pe noi.

— Iaurt cu fibre, am răspuns.

— Vreau să știu cum a ajuns pe voi?

— Nu, domnule, răspunse imbecilul de data aceasta, neluându-și ochii de la mine.

— Atunci, Sima! mai vreau o mostră de sub unghiile victimei. Diana nu reușește să găsească proveniența celulelor. Detectiv Bran, familia ei ne așteaptă în biroul meu. Peste o jumătate de oră, vor veni pentru a ne da aprobarea în privința identității.

Am dat doar o dată din cap amândoi și ne-am întors fiecare la treburile lui.

Adam

Buzele ei în jurul aceluia blestemat de covrig. Minte mea parcă tocmai suferea de un retard acut, pentru că asta era tot ce derula la nesfârșit.

Ce căcat spunea căpitanul? Ah, da! Familia victimei. În biroul lui.

Am ieșit din baia bărbaților, unde m-am chinuit să mă curăț, fără un rezultat prea reușit, însă. Mi-am băgat ceva de câteva ori în gând, numele ei fiind menționat în blestemele mele extrem de explicite și m-am îndreptat spre lift. Femeia asta era o belea, un drac deghizat într-o blondă senzuală.

Senzuală? Pff! De unde ai mai scos-o și pe asta?

Poate că dacă nu ar avea un fierăstrău în loc de limbă și o minte diabolică, aș putea să îmi pun ochelarii de aproape și să văd cu mare, mare dificultate puțină senzualitate. Dacă nu ar avea mereu replică și nu mi-ar întoarce fiecare cuvântul, ar fi... plictisitoare; cam ca toate femeile prostute și ușor de

impresionat cu care ieșeam să mă mai descarc, după o zi plină la muncă.

Mi-am întrerupt șirul gândurilor, pentru că tocmai ajunsesem la biroul căpitanului. Două bătași și un grav „intră!”

Un cuplu de vârstă mijlocie erau primii pe care i-am observat. Femeia, mică de înălțime și slabă, stătea pe fotoliul din fața biroului și plângea într-o batistă, în timp ce soțul ei o ținea după umeri, așezat pe margine. Fumători amândoi, deduc din cauza unghiilor îngălbenite că bărbatul suferă de probleme ale ficatului, prezentând mici eczeme roșiatice pe față și umflătura dintre sprâncene fiind mult prea evidentă.

— Detectiv Bran, ei sunt Carmen și Daniel Hote.

Cei doi doar au dat din cap spre mine, îndurerați, iar eu le-am urmat gestul. Auzisem deja declarațiile lor înregistrate de către colegul meu. Nu aveam de gând să mai răsucesc cuțitul în rană.

— Dânșii sunt aici pentru a ne oferi confirmarea, sau nu, asupra identității... victimei.

— Când doriți dumneavoastră, putem să mergem, am spus pe un ton jos și calm.

Cei doi s-au privit în ochi și s-au ridicat deodată în picioare.

— Să terminăm odată cu asta, oftă bărbatul.

M-au urmat pe hol, unde i-am condus spre lift și am coborât de la etajul cinci, la trei. Laboratorul ei era ultimul, chiar în capătul coridorului. Am bătut și vocea ei ușor distrasă se auzi prin ușă.

— Da?

Am intrat și am rămas trăsniț.

Cu o pereche de ochelari pe ochi, aplecată peste niște dosare, femeia asta era criminală! Fundul bombat îi ieșea mândru în evidență prin fusta neagră, mulată și până la genunchi, din elastan, asortată cu un top de aceeași culoare, cu bretele subțiri.

Mi-am dres încrunțat glasul și ea se îndreptă repede, privindu-ne ușor surprinsă.

— Ei sunt domnii Hote, am spus cu subînțeleș, privind-o în ochi.

— Bineînțeleș, spuse ea blând, umezindu-și buzele și îmi venea să mă înec în primul hidrant pentru asta. În primul rând, vreau să vă spun că îmi pare tare, tare rău.

Merse încordată la sertare, deschise cu o parolă unul dintre ele și trase de mânerul din fier. Încet, apăru corpul acoperit cu un material mare, alb.

— Pot să... întrebă domnișoara Sima, privindu-mă fugitiv pe deasupra ochelarilor, acest lucru trimițându-mi fiori pe spinare, dar eu nu puteam să îmi iau ochii de la ea.

Cei doi au dat din cap și ea întinse încet mâinile, prinse de marginile materialului și descoperi fața celei ce deja era rece și înțepenită, cu buzele și pleoapele vineții.

Femeia se întoarse brusc și se aruncă în brațele bărbatului, plângând în hohote. După câteva clipe, inspira adânc, își privi încă o dată fiica, se aplecă și o mângâie ușor pe păr, înainte ca soțul ei să o cuprindă pe după umeri și să o scoată afară.

Am ieșit și eu, dar nu înainte de a o observa cum își dă ochelarii jos și își șterge pe furiș o lacrimă.

Capitolul IV

— Alex, sculă cu picioare, de pe unde te mai culeg de data asta?

— Spune-mi doar unde ne vedem, replică el. Îmi iau un scurt și binefăcător adio și vin, spuse cu o voce plină de subînțele.

— Futăciosule! l-am acuzat râzând. Într-o oră la „Pastel”, pe terasă.

Am avut timp să fac un duș și să mă îmbrac, dar faptul că am văzut în oglindă câteva fire rebele printre sprâncene m-a făcut să tot iau penseta și să mi le stilizez cu atenție. Asta mi-a luat aproape un sfert de ceas, deci dacă nu mă urcam în mașină acum, aveam să întârzii.

Bineînțele că el era deja acolo. Una dintre puținele chestii bune la el, în afară de faptul că mă are pe mine ca și soră, este punctualitatea. Deja îmi comandase un Berry Mojito și tocmai își aprindea o țigară.

— Tata știe că fumezi? l-am întrebat, rânjind diabolic. Știam, de fapt, răspunsul.

— Tata știe că nu mai ești virgină? zâmbi el dulce.

— Touché! am râs, așezându-mă.

— Ai douăzeci și cinci de ani, ce naiba, își dădu el ochii peste cap. Apropo, David încă întreabă de tine.

— Oh, nu! Noaptea aia a fost o greșeală uriașă!

— Poate, pentru tine. El cred că s-a îndrăgostit, chicoti Alex, mai trăgând un fum.

— Nu există așa ceva și mai ales, nu atât de repede!

— Dacă tu nu crezi, nu înseamnă că nu există.

— Știi, s-a demonstrat faptul că iubirea este de fapt doar un sentiment de atașament mai puternic, am ridicat o sprânceană.

— Încăpățânată mai ești! râse el. Mai vedem noi. Cu cât ești mai îndârjită, cu atât o să te lovească mai tare.

— Deci, am spus, schimbând subiectul. Douăzeci de ani de căsnicie. Ce le luăm mamei și tatii?

Am continuat să povestim și să facem planuri în legătură cu ceea ce o să le pregătim alor noștri, până când telefonul meu sună strident.

— Scuze, trebuie să...

— Răspunzi, completă el oftând, făcând un semn scurt din cap să vorbesc.

— Sima, am spus.

— Ma, sunt Diana. Am nevoie de tine puțin. Crezi că poți să treci pe aici?

— Sigur. Peste o jumătate de oră e bine?

— Perfect. Mulțumesc!

— Ne vedem!

I-am zâmbit strâmb fratelui meu mai mic.

— Poți să mă duci și pe mine? Am niște treburi în zonă.

— Și mașina ta?

— E pe undeva într-o parcare. Am fost prea beat aseară să mai conduc, râse el.

— Ce mă fac eu cu tine, am oftat teatral și după ce am achitat, ne-am îndreptat la braț spre mașina mea.

— Conduc eu de data asta? Întrebă el încercând să pară fermecător, și mă întrebam câte fete i-au căzut în plasă datorită acestui zâmbet.

— Bună încercare! am râs, urcându-mă la volan.

După câteva zeci de minute am ajuns și în fața clădirii care aparținea secției de criminalistică, și am coborât amândoi. Alex m-a îmbrățișat și m-a pupat zgomotos pe obraz, știind cât de mult uram când făcea asta!

— Să fii cuminte! chicoti el și am dat ușor din cap, zâmbind.

— Ai grijă de tine! i-am spus la rândul meu l-am făcut cu mâna în timp ce se îndepărta și m-am întors la timp pentru a-l vedea pe Adam intrând încruntat în clădire.

Imbecilul ăsta e plouat din naștere?

Am intrat și eu și am mers în birou, mi-am lăsat lucrurile, apoi m-am dus în laboratorul Dianei, care era cu un etaj mai jos. De aceea, am ales să cobor pe scări.

Femeia, ușor roșcată și plinuță, era așa cum îmi imaginam: în halatul ei alb, aplecată asupra microscopului.

— Maia, mă bucur că ai venit, își îndreptă ea poziția în scaun, văzându-mă. Este vorba despre probele luate de sub unghiile victimei. Nu pot să îmi dau seama de unde provine pământul ăsta.

M-am aplecat și eu și am privit prin microscop.

— Conține calciu și magneziu, adaugă ea, și m-am încruntat.

— Carbonatul de calciu și magneziu este folosit la îngrășămintе, am șoptit, apoi am sărit de pe scaun. Trebuie să îl găsesc pe un... detectivul Bran!

Bineînțeles că nu am mai așteptat liftul, am urcat scările cât de repede am putut și am căutat pe ușile apartinătoare etajului cinci. Când l-am găsit, am bătut grăbită și am intrat fără a mai aștepta vreun răspuns.

— Suspectul nostru folosește îngrășământ!

În camera întunecată, el stătea aplecat la birou, singura sursă de lumină fiind veioza aprinsă de pe acesta, care îi lumina întreaga față. Era încruntat, citea rapoarte și privea pozele victimei. La auzul intrării mele, își ridică privirea, fără a-și schimba însă expresia.

— Ce vrei să spui?

— Pământul de sub unghiile victimei conține îngrășământ. Ținând cont că ea a fost găsită pe marginea șoselei, singura proveniență a probelor este locul crimei.

— Minunat! Acum, totul se reduce la mii de grădini pline cu îngrășământ!

El se lăsă pe spătarul de la scaun, privindu-mă atât de intens, încât simțeam că mă sufoc.

— Credeam că vrei să știi, am spus și m-am întors, cu gândul să ies cât mai repede din acea capcană.

Eram lângă ușă, mâna mea atinse clanța, am reușit chiar să o deschid câțiva centimetri, când brusc fu trântită înapoi de o mână mare, venită de undeva din spate. Apoi, am fost mai mult decât conștientă de el atât de aproape de mine. Se lipi cu pieptul de spatele meu, cu mâna stângă încă ținând

ușa închisă, în timp ce cu dreapta mă cuprinse de abdomen și mă trase mai aproape, făcându-mă să îi simt erecția.

— Unde fugi? șopti el în părul meu.

— Depart de tine, am expirat cuvintele.

— Dacă nu ai fi atât de dată naibii, te-aș fute acum, aici, pe biroul meu!

Nu înțelegeam de ce cuvintele lui excitau atât de tare, în loc să mă enerveze ca și până acum! Un geamăt înfundat îmi ieși dintre buze și el își apăsă și mai tare prohabul de fundul meu.

— Te-am văzut cu el, spuse aproape acuzator.

— El?

— Tipul de dimineață.

— Alex? am pufnit ușor în răs și l-am auzit mârâind, nervos.

— Îți bați joc de mine, domnișoară Sima?

Cu o mișcare bruscă și rapidă, îmi băgă mâna sub fustă și îmi atinse cu degetele materialul subțire și umed al chiloților.

— Futai! Ești udă!

M-am întors spre el și gurile noastre s-au unit cu o poftă carnală nebună, limba lui căutând-o pe a mea și prinzându-mă de șolduri, mă ridică în brațe, proptindu-se între picioarele mele.

Am respirat greu când cu o mână îmi găsi iar locul intim, de data aceasta dând la o parte orice piedică și mă pătrunse cu degetele. Gâfâiam amândoi și ne sărutam sălbatic, iar el își desfăcu grăbit cureaua și pantalonii,

intrând dintr-o mișcare rapidă adânc în mine.

— Te protejezi?

Am aprobat din cap, și a început să se miște înnebunitor și la dracu', chiar știa ce face!

Mă sărută și mă mușcă de gât, în timp ce mă lua din picioare și orice urmă de rațiune dispăru din mintea mea. Era primul care mă făcea să uit de mine, prin plăcere. Ritmul lui excitant mă captivase cu totul și simțeam cum fiorii explozivi ai orgasmului se apropie.

— Adam, am șoptit.

— Mai spune odată, scrâșni el printre dinți.

— Adam!

— Da, știu. Haide, iubito!

Un val de căldură și plăcere trecu prin mine, făcându-mă să tremur, iar el se mai împinse de două ori și scoase un geamăt gros, lăsându-și obrazul pe scobitura gâtului meu.

Am rămas așa câteva clipe, apoi el spuse:

— Dacă ai venit în biroul meu pentru sex, trebuia doar să spui.

Un declic se auzi în mintea mea. Ce naiba?

L-am împins cu ambele mâini, privindu-l nervoasă în timp ce îmi aranjam fusta.

— Poftim?

— Poate că ești bună la pat, domnișoară Sima, dar tot o scorpiei rămâi, rânji Adam, dar privirea îi era tăioasă.

— Du-te naibii, imbecilule! i-am urat din suflet și am ieșit nervoasă din biroul lui, trântind puternic ușa.

Capitolul V

Îmi părea groaznic de rău acum. Adică... conștiinței mele. Corpul încă îmi mulțumea pentru partida cu adevărat intensă, așa cum nu am mai avut... niciodată?

Nu, nu, nu! Nu se poate să gândesc așa, nu pot permite ca judecata să îmi fie întunecată din cauza unei partide de sex cu un nesimțit oarecare!

Nici măcar nu mă gândisem la riscuri!

O făcusem la locul de muncă, în biroul lui. În picioare.

Dumnezeule!

Dacă intra cineva? Dacă ne auzea cineva? Cum să distrug atâția ani de studii și muncă, pentru câteva clipe de plăcere? Era inadmisibil ceea ce făcusem și mi-am promis că voi avea grijă ca asemenea incident să nu se mai repete niciodată!

Părinții fetei veneau astăzi după ea, pentru înmormântare. M-am oferit să o pregătesc chiar eu, apoi am privit cum cei de la morgă o așază în sicriul de un alb impecabil, la fel ca și rochia ei. Mi se strânse inima dureros, simțindu-mă vinovată pentru că nu am găsit mai multe indicii care să ne conducă spre criminal.

Am curățat sertarul și tocmai îl închideam, când capul căpitanului se ivi de după ușa întredeschisă.

— Sima, nu ai uitat de mâine, da?

— Căpitane? am întrebat confuză.

— Opt ani de la inaugurarea clădirii.

— Crezi că e o idee bună? Cu un criminal în libertate?

— Tocmai de aceea, avem un motiv să ne mai destindem puțin. De la ora patru după amiază, să îți aduci un partener!

Și cu asta, dispăru pe coridor.

Minunat! Asta mai lipsea!

— Alex, am nevoie de o favoare! am oftat, fratele meu fiind la celălalt capăt al firului.

— Mă tem și să întreb, chicoti el.

— Mâine este o petrecere stupidă la muncă și nu am partener.

— Și vrei numărul lui David.

— Da, am spus încet. Nu am altă opțiune acum.

— Va fi mai mult decât încântat, chicoti el. Îți trimit un mesaj.

— Mulțumesc, am zâmbit strâmb. Noapte bună!

— Să nu îi prezinți din prima morții, râse el și închise înaintea sa apuc să îl înjur așa, sănătos.

Nu aveam niciun chef de lipitoarea de David. Era mult prea... lipicios. Și pentru ca să nu trebuiască să îl aud, i-am trimis un mesaj, la care a răspuns aproape instant. Spre norocul meu, sau nu, a acceptat să vină cu mine mâine, deci nu voi fi singura fără partener.

Mi-am petrecut o oră și jumătate în oglindă. Machiaj, păr, îmbrăcat. Iubeam rochia mea roșie din satin, cu bretele subțiri. Pentru o seară de iunie, era alegerea perfectă. Am îndesat în geantă portofelul, telefonul și alte nimicuri, apoi am trecut prin sufragerie pentru a deschide ușa. Se pare că

David ajunsese deja.

Nu era vorba că nu arăta bine, era puțin mai înalt decât mine, lat în umeri și cu părul de culoarea mierii, ochi albaștri. Însă era păcat când deschidea gura.

— Bună, l-am întâmpinat.

I-am văzut privirea admiratoare coborând ușor peste tot trupul meu.

— Maia, ești absolut superbă! exclamă.

— Mulțumesc, și tu arăți bine, am zâmbit.

— O nimica toată, dădu el din mână. Mergem?

— Sigur.

Mi-a deschis galant portiera și când am urcat, și când am coborât din mașină. L-am luat de braț și mi-am verificat ceasul subțire și elegant.

— Am întârziat o oră și un sfert. Perfect!

Am intrat pe coridoarele pustii și ne-am îndreptat spre sala de mese, unde muzica care bubuia înfundat ne lovi cu putere timpanele în momentul în care am deschis ușa. Erau toți colegii din secția de criminalistică, împreună cu partenerii lor. Căpitanul ne întâmpină, zâmbind ușurat.

— Deja mă gândeam câte săptămâni de concediu forțat și neplătit să îți dau! râse el.

— Am spus că vin! m-am prefăcut șocată.

— Iar eu nu am crezut o iotă! Laura, vino, a ajuns Maia! își strigă soția.

O femeie cu șolduri generoase, elegantă și de un blond aproape cenușiu venea zâmbind spre noi. Ne știam de ceva timp, e o femeie minunată!

— Cât mă bucur să te revăd! spuse ea, îmbrățișându-mă.

— Și eu, draga mea! Ce face cel mic?

— E bine, de pe acum abia aștept să iasă! glumi ea, punând o mână sub abdomenul ușor umflat.

— Dai pistolul pe scutece, căpitane? l-am înțepat și el se strâmbă spre mine.

— Ți-ai dori tu să plec, răutate!

— Oh, îmi pare rău, am spus repede. El este un prieten bun, David. David, el este căpitanul și soția lui, Laura.

Cât timp au făcut ei cunoștință, ochii mei au căzut asupra unui cuplu impunător și elegant. El, brunet, înalt, bine făcut și arătos, ca de obicei. Ea, suplă și frumoasă, cu păr de un vișiniu închis, expresie rece și pătrunzătoare. Deși se potriveau minunat, erau încordați și se răsteau unul la celălalt.

M-a tulburat imaginea lui mult prea masculină și m-am scuzat, îndreptându-mă spre masa cu băuturi. Mi-am turnat un pahar de vodcă cu suc de portocale și gheață și am luat două guri zdravene. Speram ca arsura din gât să îmi distragă puțin atenția, fiori străbătându-mi corpul când îmi reaminteam în ce mare fel mi-o trăsesese imbecilul.

Am respirat adânc de câteva ori, am închis ochii și m-am întors hotărâtă.

Era acolo.

— Domnișoară Sima.

Numele meu fusese pronunțat cu un foc mistuitor, de parcă toată încordarea de mai devreme dispăruse și atracția

sexuală îi luă cu brio locul.

— Imbecilule, am zâmbit dulce și am vrut să trec pe lângă el, dar mă prinse dureros de încheietură.

Văzu că mă încrunt din cauza durerii, așa că îmi ridică mâna și plasă un sărut fierbinte pe încheietură, apoi privi scurt în jur, pentru a se asigura că nu ne vede cineva.

Mi-am lăsat capul ușor într-o parte, privindu-l în ochi și l-am întrebat:

— Ești bipolar cumva?

Schiță un zâmbet, apoi spuse apăsător:

— Vino cu mine.

— În visele tale! Ți-ai futut șansa la tine în birou!

Mă privi nervos.

— Limbajul, domnișoară!

— Altfel ce?

— Altfel s-ar putea să îți fut puțin gura aia frumoasă a ta!

Am rămas șocată, cu gura într-un denivelat „O”, iar el întinse mâna și îmi ridică bărbia.

— Închide asta, nu acum.

I-am dat peste mână, un val de mânie cuprinzându-mă.

— Cu cine ești aici? Întrebă el, încruntat.

— Nu e treaba ta! m-am răstit nervoasă și am pornit prin mulțime, pentru a-l găsi pe David.

Era cu un grup de fotografii, dansa lejer cu un pahar în mână. M-am scuzat și m-am alăturat lor, am terminat de băut primul pahar și David mi-l aduse pe al doilea, cu același conținut, când exclamă:

— Uite, acela este Adam! Am fost colegi în liceu, era un băiat al dracului, dar cu inimă mare! Haide să îl salutăm!

Îmi venea să mă împuşc! De ce tocmai el, dintre toți cei de față?

— Nu acum, vreau să dansăm! am încercat să trag de timp și l-am luat de mână, acest gest făcându-i ochii să sclipească.

Am început să mă unduiesc pe muzica dată la volum maxim, distrându-mă cu ceilalți colegi care deja erau prinși în vraja lui Bachus și rotindu-mi șoldurile pe ritmurile pasionale.

Mă simțeam privită, dar nu de către David, care oricum mai avea puțin și saliva. Nici nu voiam să știu care era sursa disconfortului meu, aveam de gând să mă simt bine și atât. Al treilea pahar cu vodcă era în mâinile mele, undeva la marginea ringului, când, apărură el de nicăieri. Mi-l luă din mână, îl dădu pe gât dintr-un foc și mă trase după el. Am ieșit subtil, din întunericul sufocant al sălii în cel liniștit al unui coridor pustiu.

— Ce naiba...

Dar gura mea fu acoperită cu a lui, excitată și doritoare. Mă strângea puternic de talie, parcă pentru a nu mă lăsa să fug și mă devora la propriu. Era copleșitor de bine!

— Nu face asta! am șoptit, când sărutul se termină.

— Am fost un măgar, știu, spuse el, lipindu-și fruntea de a mea. Dar, te mai vreau o dată. O singură dată, Maia. Am nevoie de asta!

Nu știu dacă din cauza felului în care îmi vorbise sau a

felului în care mă făcea să mă simt când eram lângă el, cert este că l-am lăsat să mă ducă într-unul dintre birouri, unde mă ridică cu fundul pe lemnul tare. Îmi puse mâinile pe genunchi, ridică rochia și băgându-și mâinile pe sub ea, începu să urce cu amândouă mâinile și cu degetele răsfirate spre bazinul meu.

În tot acest timp el stătea drept, privindu-mi atent chipul, în timp ce eu m-am lăsat pe coate și mi-am dat capul pe spate. Era periculos de aproape de locul ideal, eu eram periculos de umedă. Și, în sfârșit, simțea și el asta.

— Să-mi bag... expiră el printre dinți.

Îmi dădu la o parte chiloții, să aibă acces la mine și își mișcă degetele blând și ferm. Eram extrem de excitată, gâfâiam deja și faptul că mă privea în ochi când făcea asta, mă stârnea și mai tare.

Cu cealaltă mână îmi dădu o bretea jos, descoperind un sân gol și se aruncă asupra lui, luând micul mugure întărit între buze și sugându-l cu putere.

— Dumnezeule, pielea ta, șopti el incoerent și își desfăcu repede pantalonii, își descoperi ceea ce eu vedeam acum pentru prima dată și constatam cât de dotat este, apoi intră încet în mine, sugându-mi gâtul cu putere și făcându-mă să icnesc.

Asta va lăsa urmă!

Mă ținea de glezne, total desfăcută în fața lui și privea cum ne uneam, picături de transpirație curgându-i pe tâmpile. Îmi cuprinse un sân cu mâna, iar când degetele lui au început să răsucescă și să cuprindă, am simțit că nu mai

pot!

— Ești minunată, șopti el peste buzele mele. Dă-ți drumul!

Și asta am făcut, agățându-mă de umerii lui și trăgându-l mai aproape, în timp ce și el gemea gros, terminând.

Se retrase, și, spre surprinderea mea, mă ajută pe mine să mă aranjez, cu mișcări blânde, apoi se redresă și el.

— Mergem? mă întrebă, iar eu am luat-o înainte, confuză.

Unde vor duce toate aceste aventuri?

Am ieșit eu prima, l-am căutat pe David și îl vedeam vorbind cu partenera lui Adam. Am oftat.

Perfect!

— Hei, aici erai? l-am întrebat când m-am apropiat, zâmbind.

— Da, m-am oprit să o salut pe Rebecca.

— Oh, bună, am spus și am întins mâna pentru un salut cordial. Maia.

— Mă bucur să te cunosc, spuse ea formal.

— Uite-l și pe Adam! Salut, băiete! spuse David mult prea animat și expresia împietrită pe care o avea, nu aducea nimic bun. Tocmai îi făceam cunoștință Maiei cu Rebecca.

— Sunt soția lui, zâmbi ea ironic. Nu-i așa? întrebă ridicând o sprânceană parcă în bătaie de joc iar eu am înghețat la auzul acestor cuvinte.

— Mă bucur pentru voi, am spus, evitând privirea intensă a celui mai mare măgar în viață, care parcă implora. Acum, mă scuzați, nu mă simt prea bine.

Cu aceste cuvinte, m-am întors pe călcâie și am ieșit în fugă din clădire.

Capitolul VI

Însurat?

Futai!

Eu nu fac asta! Nu distrug familii, nu mă încurc cu bărbați însurați, ce naiba!

Nu îmi venea să cred, simțeam că îmi era rău și nu, nu era de la vodcă!

Ceea ce era între noi, această uro-pasiune, sau cum dracu' i s-ar mai spune, era doar o minciună cruntă! De ce naiba nu mi-a spus? Ce fel de bărbat este el, înșelându-și soția în stânga și în dreapta? Deci, acea pasiune care mă mistuia la propriu când eram în preajma lui, o simțisem numai eu?

La dracu' cu toate!

Mi-am trântit nervoasă geanta pe masă și mi-am aruncat pantofii într-un colț. Măcar dacă nu aș fi fugit ca și o adolescentă naivă! Poate asta și este părerea lui despre mine acum. Și-a dat seama că m-a afectat, când pentru el, totul a fost doar o aventură!

O aventură. Ne-am tras-o de două ori. Asta și era.

Mi se strânse inima și uram sentimentul ăsta. Nu voiam să mai simt nimic și nici nu aveam de gând să îi mai dau satisfacție, pe niciun plan! Nu va ști cât de tare mă deranjează tot ce s-a întâmplat, un asemenea bărbat nu

merită atenția mea.

Am făcut un duș rapid și m-am băgat în pat, doar în maiou și chiloți, pijamaua mea oficială.

* * *

Stăteam pe terasă cu mama, tata și Alex, savurând delicioasa limonadă făcută de mama. Mă jucam absentă cu paiul în pahar, când vocea mamei ajunsese într-un final până la mine.

— Maia, draga mea! Te simți bine?

— Da, mamă. Sunt bine, am clipit de câteva ori.

— Ești sigură? Te simți rău? Mă privi puțin încruntată, și eram exact copia ei mai tânără cu câțiva ani.

— Nu, sunt bine. Serios! am încercat să o conving, evitând privirea tatii.

— Atunci, poate cineva este de vină pentru starea ta, zâmbi ea conspirativ.

Alex chicoti pe sub mustăți și tata sări ca și ars.

— Cum adică? Cine?

— Un bărbat, Max! oftă mama.

— Nu are nevoie de bărbați! Uită-te puțin la ea! Este puternică, inteligentă, nu are nevoie de un imbecil care să îi fută direcția!

Și tu? Mersi că mi-ai amintit de el, tată!

— Este o femeie, accentuă mama cuvintele. Liberă să facă ceea ce vrea.

Tata mormăi ceva în barbă, nemulțumit, iar Alex ridică paharul în semn de toast, cu un rânjel mare pe față:

— Pentru toți imbecilii!

Luni am mers la muncă extrem de hotărâtă să las tot trecutul în spate. Am mai avut aventuri. Adam va fi încă unul pe lista mea de câțiva bărbați, nimic interesant.

Am luat liftul și am pășit înăuntru, între alți cinci oameni, dar o mână fermă deschise iar ușile și Adam se strecură lângă mine. Mi-am schimbat greutatea de pe un picior pe altul, nemulțumită, dar am continuat să privesc un punct fix în fața mea.

— Trebuie să vorbim, spuse grav.

— Nu, nu trebuie.

— Maia, ascultă-mă două minute!

— Detectiv Bran, dacă nu este ceva legat de caz, te rog să nu îmi irosești timpul! m-am răstit, întorcându-mă și privindu-l cu furie în ochi, apoi am ieșit pentru că tocmai ajunsesem la etajul trei.

Aveam noroc, erau mai mulți oameni pe hol și el ar fi dat de bănuț dacă ar fi fugit după mine. Și nici nu voiam să o facă. Are o nevastă pentru care să își facă griji.

Corpul unui bărbat de șaptezeci și șase de ani mă aștepta pe masă, iar eu am oftat, intrând în birou și lăsându-mi mai întâi lucrurile, efectuând dezinfecția mâinilor și luându-mi halatul și ochelarii.

— Bine, tataie, hai să ne facem de cap pentru ultima dată! am spus, în timp ce aprindeam becurile.

Tocmai notam niște lucruri pe fișa decedatului, când ușile laboratorului s-au deschis larg și căpitanul, împreună cu detectivii Rus și Bran au intrat înăuntru, urmați de încă

doi bărbați care cărau un sac negru și greu. Alt cadavru.

— Erika. Încă o victimă, spuse căpitanul abătut. Ai avut dreptate. Îi lipsește degetul.

— Aici, am spus, deschizând repede un sertar și cei doi au așezat corpul cu grijă.

M-am apropiat de sac, am prins fermoarul și am tras. Un miros groaznic mă lovi în față și mi-am dus automat mâna la nas, încruntându-mă.

— Este moartă de cel puțin doisprezece zile, am spus, privind corpul în stare suficient de avansată de putrefacție. Și este mai tânără decât prima victimă.

— Era tot pe marginea unei șosele. Dar, un copac s-a dărâmat exact cu crengile peste ea și nu a fost găsită decât azi.

— Atunci... am spus, punând informațiile cap la cap, nu Ana, fata adusă prima dată, este prima lui victimă! Ci Erika!

— Domnișoară Sima? mă întrebă imbecilul, surprins.

Am căutat prin grămada de dosare, până am găsit fișa Anei.

— Ana a murit în data de doi iunie, ați găsit-o a doua zi dimineață. Erika, după o primă privire, a murit în urmă cu vreo doisprezece zile, adică în data de douăzeci și cinci mai. Diferență de șapte zile. Erika este prima lui victimă.

— Vreau să știu totul despre fata asta. Unde stă, vecinii pe o rază de un kilometru, prieteni, prietenii prietenilor, tot! spuse căpitanul, îndreptându-se spre ușă. Bună treabă, Sima! strigă înainte să iasă.

Detectivul Rus îmi trase cu ochiul, apoi ieși și el alături

de cei doi care aduseră cadavrul.

Adam merse și el spre ușă, dar pentru a o închide, și se întoarse spre mine.

— Trebuie să vorbim! spuse hotărât.

— Nu sunt una dintre târfele tale, domnule Bran, și îmi pare rău dacă tu m-ai confundat cu vreuna. Ce s-a întâmplat între noi a fost o greșeală și nu se va mai repeta.

— Maia, lasă naibii orgoliul deoparte! se răsti el. Doar ascultă-mă!

— Domnișoara Sima, pentru tine! Și sunt convinsă că soția ta este mult mai interesată de ceea ce ai tu de spus!

— În legătură cu asta, ea nu mai...

Câteva bătăi în ușă ne făcu pe amândoi să amuțim.

— Intră, am spus tare, cu inima încă bătându-mi tare în piept din cauza furiei.

Tata intră în laborator, făcându-mă să mă holbez de două ori la el.

— Tată, ce cauți aici? l-am întrebat șocată.

Înainte de a răspunde, tata mă privi atent câteva clipe și văzu tot ce avea nevoie. Privirea lui fîroasă se opri asupra lui Adam, care se holba la rîndul lui la un bărbat cât el de înalt, plin de mușchi și de tatuaje din cap până în picioare, care avea o expresie de pitbull gata să sfîșie.

— Am venit doar să văd cum o mai duci, vorbi tata, fără a-și lua ochii de la Adam. Tu cine ești?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Detectiv Adam Bran, domnule, vorbi imbecilul sigur pe el și politico, întinzând o mână.

— Max Sima, spuse tata, strângându-i mâna ferm.
— Acel Sima? „M&M Company”?
— Exact.
— Este impresionant cum ați dezvoltat întreaga afacere.
— Este și mai impresionant cum știu să mut de la loc un maxilar cu un singur pumn în moacă.
— Domnule? Întrebă Adam, privindu-l cu ochi mari.
— Stai departe de fiica mea!
— Tată... am oftat, dându-mi ochii peste cap.
— Nu am avut niciodată intenția de a o răni, spuse grav și deși nu voiam să cred, părea atât de sincer!
— Și nici nu o să ai ocazia.
Cu aceste cuvinte, Adam ieși și el din laborator, iar eu mi-am pus mâinile în șold, zâmbind.
— Tată! Ce te-a apucat?
El doar ridică din umeri, cu o expresie nevinovată pe față și nu mai semăna deloc cu tipul periculos de mai devreme.
— Vino aici! am chicotit, întinzând brațele și lăsându-l să mă strângă la pieptul lui mare. Te iubesc, tată. Mulțumesc!

Capitolul VII

Adam

Mi-am desfăcut nervos primii nasturi de la cămașă, în timp ce îmi aruncam sacoul pe canapea și mă căutam în buzunare.

Unde mă-sa am pus țigările alea?

Le-am găsit într-un final și m-am trântit pe aceeași canapea, am scos repede una, plasând-o între buze și mă simțeam pentru o secundă mai bine, în timp ce o vedeam aprinzându-se. Am tras în piept cât de mult am putut, lăsând după o clipă fumul să iasă lent.

De când apăruse dracul acela de femeie în viața mea, lucrurile au luat-o razna. Nu, eu am luat-o razna! Tot echilibrul meu, toată rațiunea mea dispărea în momentul în care o atingeam. Și uram asta, uram faptul că mă făcea cu o simplă atingere să îmi pierd mințile, să fiu slab și vulnerabil! O femeie... doar o femeie.

Dar, și ea părea la fel de afectată. Deși fusesem un măgar retardat prima dată când ne-am tras-o, și încă cum ne-am tras-o, ea se mai lăsase o dată cucerită. Iar eu am dat-o în bară, rău de tot! Și dacă mai calculăm încăpățânarea aia prostească și inutilă a ei, nu ajungem nicăieri!

Cum aș putea să îi explic că nu mai pot să am încredere în femei? Cum aș putea să îi recunosc că la dracu', chiar mă sperie cât de intens este totul între noi și în același timp, i-aș trage-o la orice oră? Mă excitam doar când mă gândeam la ea, femeia asta îmi întuneca mințile! Nici măcar cu Rebecca nu m-am pierdut atât de ușor și ea este prima femeie pe care am iubit-o cu adevărat, căreia i-am pus toată lumea la picioare.

A călcat cu indiferență peste ea, oricum.

— Ți-am mai spus să nu fumezi în casă! i-am auzit vocea aceea ca și o cretă care aluneca enervant pe tablă, cu

un zgomot enervant.

Se propti în fața mea, îmbrăcată cu o rochie mulată neagră, până la genunchi. Părul atent aranjat și voluminos, machiaj impecabil, tocuri înalte. Da, Rebecca era o femeie extrem de frumoasă, dar eu nu mai puteam să văd asta. O cunoșteam mult prea bine și îmi provoca greață.

I-am rânjit diabolic și am mai scos o țigară, aprinzând-o și suflând tot fumul pe ea.

— Ce tot faci, idiotule? Știi foarte bine că urăsc să miros a fum de țigară! dădu ea din mâini, iritată.

— Nu tu urăști mirosul, curvă mică, am spus, lăsându-mă pe spate și lăsându-mi capul peste spătarul canapelei.

— Oh, treci peste! se răsti ea.

— O să o fac. Într-o zi.

Am închis ochii și am auzit ușa trântindu-se. Nu știu când am adormit, dar m-am trezit cu o imensă erecție. O visasem pe ea.

Maia

— Mătușă, cât mă bucur să te văd! am exclamat, îmbrățișând-o strâns.

— Și eu, draga mea! mă îmbrățișă Anastasia cu drag.

Ana a fost nevoită să călătorească în interes de serviciu, dar a văzut în asta și o oportunitate de a petrece timp cu familia. De aceea, soțul ei și fiica lor au însoțit-o. Au fost în Italia, Grecia și Spania. Eram chiar puțin geloasă, mai ales că văzusem poze și scurte filmulețe de la fiecare destinație în

parte.

Sara avea doar douăzeci și unu de ani, era frumoasă și isteată, dar era totodată și prietena mea cea mai bună. Împreună cu Adelin, care era și el pe undeva prin Caraibe, în concediu, eram un trio de nedespărțit. Acum, că se întoarse, Sara mă prinse de braț și mă pupă pe obraz:

— Mergem la cumpărături, acum! Trebuie să aflu tot ce s-a întâmplat nou în ultimele luni. Apropo, asta este pentru tine!

Într-o pungă de cadouri pătrată și roz, mult prea sclipicioasă, se afla un parfum extrem de scump, floral-fructat, exact cum plăcea și un set complet de machiaj.

— Mulțumesc, sunt minunate! am spus, zâmbind încântată.

— Acum, haide! mă trase de mână, râzând.

— Noi plecăm! am strigat, iar părinții noștri ne-au salutat în cor.

Prima oprire a fost la o cafenea, unde Sara mi-a povestit pe îndelete vacanța ei, apoi ne-am îndreptat spre mall.

— Vreau ceva sexy și mulat, chicoti ea. Abia aștept să ieșim!

— A fost plictisitor fără tine, am spus, arătându-i o rochie plină cu paiete.

— Frumoasă croială, dar nu îmi place culoarea. Și tu, ce ai mai făcut? Sper că nu ai întâlnit pe cineva cât timp am fost plecată!

Am înghețat câteva clipe între două rafturi, apoi am privit în jos, stânjenită.

— Nu pot să cred! exclamă ea. Și eu am pierdut tot?

Își dădu bosumflată o șuviță de păr maroniu peste umăr. Semăna foarte bine cu bunica noastră, Elena. O femeie frumoasă pe care, din păcate, o mai revedeam doar în poze.

— Nu este atât de important. A fost doar o aventură... care s-a repetat de două ori, dar asta este tot, m-am grăbit să îi explic.

— Tu niciodată nu mergi de două ori cu un bărbat, își îngustă ea ochii.

Mă cunoștea mult prea bine. Am oftat și i-am povestit totul, inclusiv partea în care am aflat că este căsătorit.

— Și încă mai are picioare? Adică, bănuiesc că Max i-a rezolvat câteva oase!

— Tata nu știe nimic. Bănuiește doar, și s-a legat puțin de el, dar nici nu vreau să știu cum ar reacționa dacă ar afla ce a fost între noi!

— L-ar lansa în orbită, cu mâinile rupte pentru că te-a atins, râse ea.

— Probabil. Dar, a fost ceva ce și eu am vrut. Nu pot să mă victimizez.

Mi-a atras atenția o rochiță scurtă și sexy, pe care aveam de gând să o iau cu mine în cabina de probe.

— Deci, e bun.

Zâmbetul ei pervers mă făcu să îmi dau ochii peste cap.

— Nu vei ști niciodată, am clipit din gene.

— Ți-ai tras-o cu el și a doua oară. Nici nu trebuie să îmi răspunzi, râse Sara cu superioritate și o luă printre rafturi, la partea cu lenjerie intimă.

La naiba, chiar e bună!

Capitolul VIII

Stăteam la birou, adâncită între dosare și gânduri macabre. Ce aveau aceste două fete în comun? Una era șatenă, alta brunetă. Una avea ochi albaștri, cealaltă căprui. Una avea douăzeci și trei de ani, alta doar optsprezece.

Știam că meseria mea nu cerea și prinderea făptașilor, eu mă bazam strict pe examinarea minuțioasă și detaliată a cadavrelor. Și totuși, gândul că un presupus criminal în serie este în libertate nu mă lăsa în pace. Nu găseam nimic în comun la cele două victime, locuiau chiar destul de departe una de cealaltă, doar pământul de sub unghiile lor avea aceleași proprietăți: magneziu și carbonat de calciu.

Am oftat și am început să o pregătesc și pe ea. Măine o voi preda celor care se ocupă de înmormântarea ei, deci după ce am terminat, am luat sacul negru în care a fost transportată și voiam să îl arunc. Din el pluti lin o bucată mică și neagră de material, până se așează ușor pe pământ.

Cu ajutorul unei pensete, am luat bucata de material și am pus-o într-un recipient sigilabil din plastic, apoi am ieșit în grabă din birou. Am mers direct la Diana, arătându-i noua mea descoperire.

— A căzut din sacul în care a fost adusă Erika. Sper să fie o nouă probă, deci crezi că poți să te uiți și să îmi spui ce e?

— Sigur, spuse ea, luând recipientul din mâna mea și

privindu-l câteva clipe.

— Pare a fi mătase. Haide, să vedem.

Luă cu mare grijă bucata de material, o așează sub lupa microscopului și după o cercetare atentă, spuse:

— Da, este mătase. De bună calitate, ca cea folosită la lenjeriile intime scumpe. Marginile arată clar că a fost ruptă sau sfâșiată. Nu prezintă urme de natură diferită.

— Mulțumesc, Diana. Rămâne la tine pentru însemnare. Rămân datoare!

— Oricând! Îmi zâmbi femeia.

Și acum, venea partea grea. Trebuia să îi anunț pe domnii detectivi, sau mai degrabă, pe un anume detectiv, despre ceea ce am descoperit. Cu inima strânsă m-am îndreptat spre biroul lor, rugându-mă în gând să îmi pot păstra cumpătul.

Spre norocul meu, îmi deschise detectivul Rus.

— Bună ziua domnișoară Sima, mă salută el zâmbind și l-am văzut pe Adam, la birou, ridicând privirea și încruntându-se.

— Domnilor, am dat din cap. Tocmai vin de la Diana, am găsit o bucată de material în sacul victimei. Este mătase, dar nu are urme de sânge sau orice altceva.

— Mătase? Întrebă detectivul Rus. Ca și lenjeriile intime pentru femei?

— Exact. Dar, Erika provine dintr-o familie foarte modestă, nu cred că își permitea un asemenea lux, am răspuns, simțindu-mă tot mai agitată, pentru că imbecilul se uita fix la mine, pe sub sprâncene.

— Un iubit darnic, poate?

— Sau, poate criminalul este mai pervers decât credeam noi, vorbi și Adam într-un final, iar inima mea tresări brusc.

— Nu am găsit urme de agresiune sexuală, am replicat.

— Uneori, nu e nevoie. Este suficient să privești. Dumnezeuule, contextul era total nepotrivit pentru ceea ce simțeam eu acum, adânc, în pântec.

— El le îmbracă? am întrebat.

— Tot ce e posibil. Ținând cont că le găsim mereu dezbrăcate, probabil el le îmbracă în lenjerie, spuse detectiv Rus. O să cercetăm și această posibilitate.

— Sper doar să îl prindeți cât mai repede, am spus și m-am întors, hotărâtă să plec de acolo.

— Domnișoară Sima?

M-am întors doar puțin, pentru a-l privi pe partenerul imbecilului.

— Diseară mergem cu toții la o bere. Vrei să vii? Am ridicat sprâncenele, puțin uimită, apoi mi-am amintit că Adelin era în drum spre casă. Ieșeam în oraș diseară cu el și cu Sara.

— Îmi pare rău, dar diseară ies cu niște prieteni. Mulțumesc, am răspuns politicos și cu un zâmbet, am ieșit, fără a-i arunca măcar o privire celui care trântise cu putere un sertar.

— Adelin, Dumnezeuule, pielea ta este perfect măslinie! exclamă Sara, privindu-l cu invidie.

— Ce pot să spun, Caraibe îmi priește! dădu el din gene și râse, încrețindu-și nasul.

— Ai reușit să îți diversifici... gusturile, așa cum ți-ai propus? l-am întrebat cu subînțeles.

— Nu mă vei crede, baby! L-am întâlnit pe Mark chiar în prima seară și am petrecut aproape toată vacanța împreună. De fapt, toate nopțile, dacă știi ce vreau să spun! Dădu ușor din mână și noi două am chicotit. Daaar, el a plecat cu trei zile mai devreme, așa că am fost nevoit să îmi găsesc niște chestii pasagere.

— Îmi pare rău, am spus sincer.

— Nici vorbă! zâmbi el. Ultimul a fost atât de musculos, încât am crezut că ejaculez doar privindu-l cum se dezbracă!

Am pufnit în râs toți trei și Adelin mai comandă încă un rând de shoturi și trei Margarita.

Da, eram într-o rochie scurtă și indecentă, dar toți eram sexy și mă simțeam foarte bine în pielea mea. Am mers pe ringul de dans cu cocktailurile în mâini, dansând și unduindu-ne șoldurile. La un moment dat, cineva îmi puse o mână pe talie, dansând alături de mine. M-am întors automat și am văzut un bărbat de vreo patruzeci și ceva de ani, rânjind.

— Ia mâinile de pe mine! m-am răstit.

— Haide, doar un dans!

— Aș putea să îl chem pe tata. Sunteți de aceeași vârstă!

Sara și Adelin au început să râdă, făcând semne de adio cu mâinile spre bărbatul care încerca să mă agațe. Dar, o voce din spatele lui tună cu furie:

— Pleacă dracului de lângă ea, disperatule!

Bărbatul se întoarse și privi în sus, deoarece Adam era cu un cap și ceva mai înalt decât el. Chiar și prin cămașă și sacou se putea observa cât este de încordat, iar privirea lui furioasă era intimidantă.

— Plec, calmează-te! spuse bărbatul și se îndepărtă în grabă.

— Ce cauți aici? am oftat.

Imbecilul mă privi din cap până în picioare, își descheie primul nasture de la cămașă și se încruntă.

— Berea cu băieții, spuse și îmi făcu un semn scurt din cap.

Am privit spre bar și l-am văzut pe detectivul Rus împreună cu încă trei bărbați așezându-se la bar.

— Vreau să vorbim, spuse hotărât.

I-am văzut pe Sara și Adelin schimbând priviri pline de subînțeles, iar pe Adelin mușcându-și buza de jos în timp ce îl cerceta, dar au făcut câțiva pași mai departe, pentru a ne oferi intimitate.

— Ești însurat?

Își frecă nervos bărbia cu mâna.

— Lucrurile nu stau așa cum crezi tu!

— Ești însurat, sau nu? am insistat.

— Da, expiră nerăbdător.

— Atunci, orice explicație este irelevantă și nu mă interesează!

Am vrut să mă întorc să plec, dar el mă prinse de mână și mă trase lângă el.

— Nu îmi mai întoarce spatele! şuieră.

— Sau ce? l-am sfidat, privindu-l în ochi.

— Sau o să îți reamintesc al cui nume îl gemeai zilele trecute!

— Asta a fost înainte să știu că nevastă-ta te așteaptă acasă! Nu ai și copii, cumva?

Această ultimă frază parcă îl lovi în față. Îmi dădu drumul la mână, își îndreptă poziția și fața lui deveni impasibilă, privirea tăioasă.

— Întoarce-te la iubitul tău. Este al treilea în două săptămâni, scuipe el cuvintele și îmi întoarse spatele, mergând și el la bar.

Mă deranja mult mai tare ceea ce spusese, decât voiam să arăt. Cei doi prieteni au pus întrebări subtile, le-am povestit pe scurt ceea ce Adelin nu știa încă și acesta exclamă la final:

— Dacă tu nu îl vrei, baby, îl iau eu la pachet! Nu m-ar deranja să se enerveze puțin pe mine!

Am chicotit și m-am uitat iar spre Adam, privirile noastre unindu-se. Dădu peste cap un pahar și își aprinse o țigară, trăgând din ea cu sete.

De ce mi se părea atât de masculin orice făcea?

Am ajuns acasă aproape de ora trei dimineața, mi-am aruncat geanta pe fotoliu și m-am descălțat, când niște bățai puternice în ușa m-au făcut să tresar.

Eram aproape sigură că este unul dintre prietenii mei, așa că am deschis fără să verific înainte.

Adam, doar în cămașa deschisă, cu pieptul musculos la

vedere, cu mânecile suflecate până la coate, lăsând la vedere brațele puternice și încordate, ținându-și sacoul într-o mână și cu părul puțin ciufulit, se afla în pragul casei mele.

— Afurisito, o să taci și o să mă asculți!

Capitolul IX

Stăteam în ușa casei ei, aproape beat și cu nervii întinși la maxim.

— Niciodată nu am umblat atât după fundul unei femei, oricât de sexy ar fi fost! m-am încruntat. Îți cer pentru ultima dată să mă asculți și jur că te las în pace!

Ea păru că se gândește puțin, apoi făcu un pas în lateral, lăsându-mă să intru.

Casa ei era decorată cu bun gust, în culori neutre, închise ușa și porni înainte, eu ținându-mă după formele ei rotunde și frumoase. Am ajuns în sufragerie, unde Maia îmi făcu semn să mă așez pe canapea, iar eu m-am conformat. Se așeză și ea, dar la o distanță considerabilă.

— Te ascult, spuse ea rece și mă abțineam cu greu să nu o sărut sălbatic în clipa asta.

— Da, sunt însurat. Rebecca voia să divorțăm de ceva timp, eu sunt cel care nu a fost de acord.

Am văzut-o încruntându-se, apoi deschise gura aia perversă să comenteze ceva, nervoasă, dar am repezit-o:

— Taci naibii și ascultă-mă!

Se bosumflă dintr-odată și își încrucișă mâinile sub piept, scoțându-și sânii în evidență.

— M-a înșelat anul trecut, cu un om de afaceri cu care încheiase un contract. Dar, ea era deja însărcinată cu mine. Când am pus-o să aleagă...

Mi-am frecat ochii cu buricele degetelor, trecutul dureros lovindu-mă direct în piept. Era greu, al naibii de greu și eram gata să îmi deschid acum sufletul în fața ei.

— Când am pus-o să aleagă, a făcut avort și l-a ales pe el. Dacă știam... oh, Doamne, dacă știam ce are de gând, o țineam legată în pod!

Maia mă privea cu ochi mari, puțin încruntată din cauza celor auzite.

— Știam că vrea să fie cu el, de aceea nu i-am acordat divorțul. Probabil că din răzbunare, nu știu, dar nu am vrut să o las să treacă atât de ușor peste, în timp ce eu mă sfâșiam în interior zi de zi, cu gândul la copilul meu nenăscut.

— Cred că m-am grăbit să te judec, spuse ea încet, îmi pare rău, pentru tot. Dar... nu înțeleg de ce te-ai comportat ca un imbecil cu mine.

Mi-am trecut o mână prin păr, am inspirat adânc și am lăsat aerul să iasă ușor, calmându-mă puțin.

— Ceva s-a întâmplat când te-am întâlnit. Eram atât de nervos pe femei în general și simțeam că te doresc așa cum nu am mai dorit pe nimeni până acum. Mă ațâțai și asta mă scotea din minți, dar mă și excita în egală măsură. Credeam că îmi va trece dacă te am, dar voiam mai mult din tine și te uram pentru faptul că reușeai să mă faci să îmi pierd mințile atât de ușor!

M-am apropiat de ea pe canapea, îndoiindu-mi un picior

sub mine și am întins o mână, împletindu-mi degetele cu ale ei. Ea roși ușor și o priveam încântat. Era superbă așa.

— Nu ești singurul care și-a pierdut mințile, zâmbi ea timid. Niciodată nu a fost atât de intens... pentru mine.

Maia chiar spusese asta?

— Ești ca și un drog pentru mine. Cu cât te gust mai mult, cu atât sunt mai dependent. Și totuși, dependența asta mă vindecă cumva, am recunoscut. Cred că pot să trec peste tot acum.

Ne-am privit în ochi și am prins-o ușor de bărbie, ridicându-i puțin fața. Buzele ei erau întredeschise, așteptându-mă. Iar eu nu le-am dezamăgit. Le-am lins lasciv, iar ea îmi prinse limba între buze și o supse încet, făcându-mi maxilarul să zvâcnească.

Drac de femeie!

Mi-am înfipt o mână în părul ei de la ceafă, cu cealaltă am cuprins-o pe după talie și am lipit-o de pieptul meu, sărutând-o adânc. Ea își adânci la rândul ei mâinile în părul meu și trase cu putere.

— Sălbatică mică! am mârâit în timp ce o trăgeam la mine în poală și mă ridicam în picioare, cu ea în brațe.

— Ușa din stânga, șopti Maia și am intrat în dormitorul ei.

Am așezat-o ușor jos, dar ea mă prinse de brațe și mă întoarse, împingându-mă pentru a mă așeza. M-am conformat, privind cum ea începe să se dezbrace încet.

Mi-am mușcat buza de jos când trase de bretelele rochiei în jos, descoperind sânii plini captivi în cupele

sutienului, apoi dezvălui abdomenul, ca într-un final să cadă de tot jos și să rămână în fața mea doar în lenjerie intimă.

— Cât ești de sexy! am exclamat, iar ea chicoti încet.

Nu m-am mai putut abține, era o tortură pentru mine să stau doar să privesc, fără să ating. I-am spus și ei asta când am prins-o de umeri și am tras-o lângă mine. I-am desfăcut cu dibăcie sutienul, aruncându-l cât colo și i-am luat în gură fiecare sfârc în parte, cu o poftă nebună, în timp ce îi cuprindeam cu mâinile sâni și îi masam excitat.

Maia începu să-mi desfacă nasturii cămășii iar eu am ajutat-o, scăpând repede de ea în timp ce ne sărutam. Mâinile ei îmi mângâiau pieptul gol, fiori de dorință traversându-mi spinarea.

Ne-am întins în pat, eu fiind deasupra și mă îmbătăm, mai tare decât eram, cu pielea ei catifelată și moale. Am coborât spre abdomen, sărutând și lingându-i pielea, până am ajuns la marginea chiloților ei. S-a încordat dintr-odată și i-am sărutat abdomenul, înainte să îmi ridic capul pentru a o privi.

— Ești bine?

— Da, se rușină ea din nou. Eu doar... mie... nu am mai făcut asta până acum.

Mintea mea amețită procesă mai greu informația. Nu i-a făcut nimeni oral până acum?

— Oh, iubito, nu știi ce ai pierdut! Dar jur că mă bucur să fiu eu primul.

Mi-am frecat buzele prin materialul subțire al lenjeriei și am simțit cum și-a ținut respirația.

Hm, aveam de gând să o fac să mă țină minte!

Am început să ling, mușcând-o ușor de câteva ori. Ea se relaxă tot mai mult, până când începu să respire neregulat și să îmi șoptească numele. În acel moment i-am dat jos și chiloții, gustând-o din plin. Își arcui spatele, în timp ce eu eram deja beat mort de dorință, excitare, pasiune. Mi-am băgat limba adânc în ea, apoi am urcat iar spre centrul plăcerii ei, în timp ce o penetram cu un deget.

Mototolea cearșaful în pumni și simțeam că tremura încet. Un al doilea deget, iar ea se pierdu cu totul într-un orgasm cutremurător.

Am continuat să o sărut blând, simțind cum tremură încet la fiecare atingere și mi-am îndreptat iar atenția spre sânii ei, apoi i-am sărutat buzele din nou. Mă prinse de umeri și mă trase tot mai aproape.

— Te vreau, Adam!

Cântare îngerească pentru urechile mele!

Am pătruns-o încet, cât de adânc se putea și scoteam sunete înfundate, pline de excitare, amândoi. Mă mișcam tot mai repede, mai frenetic. I-am înlănțuit mâinile deasupra capului și îmi treceam limba peste sfârcurile ei, până am simțit-o cum se strânge în jurul meu.

— Da, iubito! Da!

Termină din nou, iar eu am mai intrat de câteva ori, cu ea strânsă în jurul meu, până finalul cutremurător mă cuprinse și pe mine.

Am căzut epuizați între perne și am adormit instant, cu afurisita asta sexy în brațele mele.

Capitolul X

— Bună dimineața, afurisită criminală!

Mi-am deschis ochii și am clipit de câteva ori, pentru a-i ajuta să focalizeze. Adam mă săruta pe umăr și braț, iar eu am zâmbit somnoroasă.

— Bună dimineața, imbecilule.

— Imbecil? râse el.

— Mereu ți-am spus așa. În mintea mea.

Își ridică sprâncenele, chicotind.

— Serios? Ei bine, eu mereu am crezut că ești un diavol deghizat!

— Nici tu nu ești foarte departe de adevăr, am zâmbit pervers, pentru că tocmai îmi veni o idee.

M-am ridicat din pat, așa ciufulită și goală cum eram, mi-am întins brațele deasupra capului, împingându-mi sânii și fundul în afară și având grijă ca Adam să aibă o priveliște de minune asupra profilului meu, apoi m-am îndreptat spre baie, legănându-mi ușor șoldurile.

— Treci înapoi! ordonă el cu o voce groasă și joasă.

Am chicotit doar și am dispărut după ușa de la baie, sfidându-l. Mi-am potrivit apa la duș și m-am bucurat de senzațiile liniștitoare pe care stropii calzi mi le ofereau, învăluindu-mi trupul. Dar, niște furnicături plăcute îmi înfloreau pe piele, când am simțit două brațe puternice care mă îmbrățișară de la spate. Mi-am întors doar capul pentru a-l putea privi, și am rămas puțin uimită de profunzimea

ochilor lui, de felul în care mă privea. Nu voiam să interpretez ceea ce vedeam în privirea lui, dar buzele mele s-au întredeschis și am inspirat adânc.

Este oare posibil...?

Adam se aplecă și mă sărută încet, tandru, pasional. O mână îi alunecă pe un sân, frământând și jucându-se cu mugurul trădător între degete, în timp ce o alta ajunsese între picioarele mele.

Se pricepea atât de bine la asta! Mișcarea degetelor lui, faptul că știa mereu unde să mă atingă și mai ales cum, cât de blând sau posesiv să fie, mă scotea din minți! Îmi mușcă blând umărul și trase mai tare de mijlocul sânelui, făcându-mă să scot un icnet.

— Ești atât de frumoasă! exclamă Adam și își adânci două degete în mine. Atât de udă!

— Mă înnebunești, am găfâit și el continuă în ritmul lui, care îmi cucerea fiecare particulă din corp.

Se opri doar pentru a-mi ridica piciorul pe marginea peretelui, unde aveam un suport pentru produsele de igienă. Se lăsă brusc jos și cum stăteam cu picioarele îndepărtate, capul lui ajunsese între picioarele mele.

Dă, Doamne!

Era excitant, mult prea excitant și răvășitor de pervers, de aceea simțeam că mă tolesc. Ceea ce îmi făcea el mie, îmi topea conștiința la foc mic. Mintea mea se golea complet, simțurile fiind mai alerte ca niciodată. Simțeam, simțeam și oh, Doamne, ce mai simțeam!

Corpul meu începu să tremure încet, iar el se ridică iar,

înfigându-și un deget în mine și făcându-mă să icnesc.

— Vreau să fiu în tine ca un nebun, îmi șopti el, mușcându-mi pielea sensibilă a gâtului și apoi sugând tare din același loc, o durere a naibii de excitantă punând stăpânire pe mine.

Apoi l-am simțit cum se potrivește, intră în mine și, mărid ritmul tot mai mult, plăcerea mă încălzea din cap până în picioare. Se mișca atât de bine, îl simțeam atât de adânc și eram aproape epuizată. Începeam să tremur, și el îmi cuprinse talia, susținându-mă.

— Haide, frumoaso! Vreau să te simt cum termini.

Îmi atinse zona sensibilă, în timp ce ne uneam tot mai nebunesc, și un orgasm răvășitor mă cuprinse. Mă strângeam tot mai tare în jurul lui, până ce și Adam se cutremură, așezându-și obrazul pe umărul meu.

M-am întors spre el și ne-am sărutat cu pasiune, unindu-ne frunțile, până când am rămas fără aer.

— Nu crezi că ne prea grăbim? l-am întrebat.

— Uite, sunt hotărât. Nu vreau să renunț la tine, Maia. Voi semna actele, și odată ce sunt un om liber, vreau să... fiu cu tine. Așa cum trebuie. Vreau să te scot la întâlniri și la film, să îți cunosc părinții că fiind iubitul tău. Dacă și tu vrei asta.

În ochii lui nu vedeam decât sinceritate, și i-am zâmbit. Asta să fie prima mea relație? Cu un imbecil?

— Ai fi primul cu care aș încerca să construiesc ceva, am recunoscut.

— Atunci, îmi voi da silința să nu te dezamăgesc, zâmbi

și el în colțul buzelor și mie îmi bătea inima mai tare. Acum, îmi dai voie să te săpunesc?

Am dat o dată din cap și l-am urmărit cum ia gelul de duș azuriu cu particule sclipitoare și turnă o cantitate mare pe burete.

— Sclicicios. Exact cum îmi place, glumi el, și bineînțeles că am chicotit.

Începu să miște buretele de pe umeri spre gât, apoi în jos pe sâni și spre abdomen. Era atât de tandru și grijuliu, încât nu îmi venea să cred că este una și aceeași persoană cu detectivul Bran pe care îl cunoscusem.

— Rândul meu! am spus încântată și l-am spălat la fel de grijulie, până i-am văzut erecția tot mai pronunțată și am roșit ușor.

Avea un corp perfect, atât de bine lucrat, puternic și cu toți acei mușchi ieșiți bine în evidență. Arăta într-un mare fel, era un bărbat frumos și ăsta era unul dintre motivele pentru care mă pierdeam lângă el.

Îmi dădu o palmă peste fund înainte să îmi iau halatul și i-am împrumutat și lui unul. Era extrem de haios, îi stătea foarte mulat și pe deasupra, era și scurt.

— O să-mi atârne ouăle prin asta, râse el arătând spre halat și eu am râs în hohote.

— Nu e așa de rău! am mințit. Acum haide, mor de foame!

Ne-am îndreptat spre bucătărie și el nu mă slăbi nicio clipă din ochi, cât timp am prăjit repede câteva ouă și niște felii de bacon.

— Știu că e cam ciudat, după ce ne-am culcat deja împreună de patru ori, am spus în timp ce mâncam foarte aproape unul de celălalt, dar câți ani ai?

Râsul lui se auzi tare în încăpere.

— Treizeci. Tu ai douăzeci și cinci, ți-am citit fugitiv dosarul când m-am strecurat în biroul căpitanului, să aflu unde stai.

— Chiar ai făcut asta?

— M-ai scos din minți atât de tare, încât voiam să pun mâna pe tine și ori să te oblig să mă ascuți, ori să îți dau o mamă de bătaie la fundul ăla sexy! Dar, se pare că a mers mai bine decât mă așteptam.

— Nu cred că refuzam ultima parte, l-am ațâțat.

Adam se opri cu furculița la jumătatea drumului spre gură, apoi o trânti în farfurie și se ridică brusc în picioare. Mă prinse de talie și mă aruncă peste umăr cu ușurință, iar eu am țipat surprinsă și încântată.

— Dorința ta este poruncă, rânji el și îmi ridică halatul, plesnindu-mă cu putere peste fundul gol.

— Ah! am exclamat, și nu știam dacă este din cauza durerii, sau a excitării.

Era plăcere sau durere?

Își băgă mâna între picioarele mele și îmi mângâie locul interzis, apoi vârî un deget înăuntru, în timp ce se îndrepta spre dormitor.

— Ah, am spus iar și acum era doar plăcere pură.

— Îți place, afurisită mică?

Vocea lui groasă îmi făcu stomacul să se strângă, dar

telefonul lui începu să sune, urmat de al meu, după câteva secunde.

— Căcat! Sigur e de la muncă! exclamă el nervos.

Se întoarse la blatul bucătăriei unde ne erau telefoanele și mă puse ușor jos. Răspunse doar după ce mă sărută cast pe buze.

— Bran.

— Sima.

Veștile erau îngrozitoare. Încă o victimă, găsită în dimineața aceasta. Ne-am privit îngrijiți și după ce am închis, am început să ne îmbrăcăm.

— Îmi pare rău, iubito, vorbi el blând și fluturii din stomacul meu dădeau cu putere din aripi la auzul acestui apelativ. Promit să mă revanșez.

Ne-am îndreptat de mână spre mașina lui.

Capitolul XI

Adam conducea un Mitsubishi L200, o mașină imensă, de trei ori mai mare decât a mea, de culoare neagră.

— Nu este prea... mare, pentru oraș? l-am întrebat.

— Nu e doar pentru oraș, se întoarse spre mine cu acel zâmbet ușor schițat, care mă cucerea. Îmi place să petrec mult timp în natură, oricât de mult ar însemna lot timpul meu liber. Și cum este costisitor să întrețin două mașini, am ales una cu dublă funcție.

— Am mai aflat ceva despre tine, am spus încântată.

— Și o să mai afli tot ce îți dorești. Nu ne mai grăbim, o

luăm pas cu pas, vorbi în timp ce îmi luă mâna și o duse la buze, sărutând-o.

Imbecilul știa să fie și gentleman!

Mi-am așezat mai bine eșarfa în jurul gâtului. Adam îmi lăsase o urmă de toată frumusețea pe gât, de un mov închis.

— Te doare? mă întrebă serios.

— Nu, i-am zâmbit.

— Maia, se încruntă, făcând o depășire. Cum ai vrea să mă comport cu tine la birou?

Am clipit de câteva ori, apoi am privit pe geam copacii care parcă zburau pe lângă noi. Mințeam dacă spuneam că nu mi-a trecut și mie prin cap asta. Mi-ar plăcea să avem o relație cu adevărat, să ne descoperim reciproc și asta să nu fie o problemă pentru nimeni.

Dar, el era însurat. Nu știam câți dintre colegii noștri erau în temă cu povestea lui și nici nu conta. Lumea vorbește și remodelează bârfele după bunul plac sau după cum sună mai bine. Nu voiam să fiu văzută ca și o amantă sau, și mai grav, ca o femeie care distruge căsnicii.

Am oftat. Nu îmi plăcea în ce mă băgasem, viața lui era complicată, dar cum aș putea să mă retrag acum, când simt că gravitez în jurul lui de fiecare dată când e în preajmă?

— Ca și până acum.

— Știi că nu îmi pasă de ce spun alții, nu-i așa? mă întrebă el, îngrijorat de starea mea proastă.

— Știu. Dar, e mai bine așa, deocamdată.

Îmi mai sărută o dată mâna, înainte să intre în parcare subterană a clădirii secției de criminalistică.

Am coborât amândoi, el încruntându-se puțin pentru că nu am așteptat să îmi deschidă portiera, dar ajunse primul la ușa ce dădea în holul cu cele două lifturi și o deschise larg, lăsându-mă să intru prima.

— Domnișoară Sima!

— Detectiv Bran!

Am intrat în primul lift care a ajuns la subsol, și în spațiul acela mic tensiunea dintre noi aproape că era palpabilă. Singurul lucru care ne ținea la o distanță de o palmă unul de celălalt, erau cele două camere de supraveghere, pe care Bambi era nevoit să le supravegheze.

Am ieșit prima din lift, dar nu înainte ca mâinile noastre să se atingă subtil.

Sandra Pascal. A treia victimă a ucigașului în serie, denumit de către presă: „Grădinarul”. Șatenă, ochi căprui, douăzeci de ani, un deget lipsă. Găsită pe marginea șoselei, la șapte zile diferență de la moartea precedentei.

Presiunea era enormă, era prima dată când mă confruntam cu un criminal în serie și poate și acest lucru era un factor care declanșa tot acest stres. Dar, vederea acestor fete cu urme de legături la mâini și la picioare, cu atâtea răni cauzate de loviturile aplicate cât încă erau în viață, era ceva ce te marca.

Mă enerva atenția lui pentru detalii, faptul că fetele erau mereu curate, și astfel, fără nicio urmă. Dar, dacă lui îi plăcea să fie îngrijite, de ce le arunca corpurile pe marginea drumului, ca și pe niște gunoaie? Mintea acestui individ era mult mai complexă decât credeam.

Rezumatul autopsiei? Asfixiere. La fel ca și la celelalte două, Ana și Erika.

Am completat rapoartele și am mers la etajul cinci, pentru a le preda căpitanului. Detectivii Bran și Rus erau acolo, discutau cu toții ceva aprins.

— Intră, Sima, mă invită căpitanul și inima mea începu să o ia la galop când întâlni privirea lui Adam.

Era arzătoare și plină de dor. Doamne, ce l-aș mai smotoci în clipa asta!

— Domnule, rapoartele privind autopsia Sandrei Pascal.

— Mulțumesc, lasă-le pe birou. Ceva nou?

— Nimic, din păcate.

Căpitanul se încruntă, lăsându-se nervos pe scaun.

Am înaintat până în fața biroului său, am așezat dosarul pe masă, mai mult decât conștientă de privirea lui, apoi m-am întors și am ieșit, inspirând adânc.

Programul meu era aproape pe sfârșite, când am primit un mesaj:

„Peste treizeci de minute, în parcare. Te duc acasă”.

Am zâmbit, simțindu-mă din nu știu ce motiv emoționată și mi-am făcut ordine în lucruri, înainte să cobor în subteran.

Era acolo, rezemat de mașină, mă aștepta cu brațele încrucișate. Când am fost suficient de aproape, își băgă o mână în părul meu de la ceafă, cu cealaltă mă strânse puternic de talie, lipindu-mă de el și apăsându-și buzele peste ale mele. Limbile noastre dansau una în jurul alteia, atingându-se la fel de intens ca și fiorii ce înfloreau în corpul

meu.

— Dacă ne vede cineva? am șoptit, după ce ne-am oprit într-un final.

— Am verificat. Suntem doar noi, spuse el privindu-mă în ochi, apoi mă mai sărută o dată scurt. Mi-a fost dor de tine.

— Și mie, am recunoscut.

Adam mă aduse acasă și coborî și el, dar rămase lângă mașină.

— Nu intri? l-am întrebat.

— Nu mă tenta, iubito, îmi schiță zâmbetul meu preferat. Trebuie să merg acasă, să rezolv ce a rămas nerezolvat de atât de mult timp.

— Înțeleg, am spus și mă simțeam ușurată.

Vom putea fi împreună cu adevărat.

— Nu mă săruți de rămas bun?

Nu știu ce naiba îmi făcea bărbatul ăsta, dar reușea să mă stârnească doar prin cuvinte. Din câțiva pași am fost lângă el și ne sărutam de parcă ar fi fost prima dată.

Adam

Am intrat în casă, cu o dispoziție cum nu mai avusesem de vreo un an și ceva. Eram... fericit. Pentru prima dată de când femeia, care era soția mea în acte, îmi distrusese viața, încrederea mea în oameni și sănătatea mentală, eram cu adevărat fericit. Uitasem de tot și de toate acasă la ea. În dormitor, în baie și apoi puțin în bucătărie, parcă ea fusese făcută pentru mine. Nu existase nici măcar un singur

moment stânjenitor între noi, o simțeam deschisă și sinceră față de mine, așa cum aveam de gând să fiu și eu. Eram atrași unul de celălalt, era mai mult decât evident acest fir invizibil care ne lega și niciodată nu m-am atașat de o persoană atât de repede. Niciodată nu am simțit nevoia acută să fiu cu cineva, așa cum era cu ea.

Sufrageria era goală, așa că am bătut la ușa dormitorului ei. Ea dormea la parter, pentru a-i fi mai ușor să plece când celălalt o suna, iar eu la etaj, în ceea ce se numea la început: „dormitor matrimonial”.

— Intră!

Am deschis ușa și am intrat, cu o mână în buzunar și cu alta pe lângă corp, ducând un dosar cu acte pentru divorț. Semnate.

Mă abțineam să zâmbesc, nu voiam să știe mai multe decât îi dădeam eu voie să afle. Acum, era în jocul meu.

— Nu-ți face griji, nu stau mult, am anunțat-o când i-am văzut privirea încruntată. Voiam doar să îți las astea.

I-am aruncat actele lângă ea și am vrut să mă întorc să plec, dar ea mă opri și scoase foile din dosar, cercetându-le.

— Sunt semnate, șopti ea, mirată.

— Ștampilate și parafate. Dublu exemplar.

Privi foile câteva clipe, apoi întrebă:

— De ce?

— De ce, ce?

— De ce renunți la tot pentru care ai luptat până acum?

La mine?

— Draga mea, nu eu am renunțat. Tu te-ai băgat în altă

sculă. Mi-e silă de tine încă de atunci. Mi-ai cerut de atâtea ori să trec peste, exact asta am făcut.

Rebecca prinse amândouă foile cu mâinile și le rupse în mai multe bucăți, zâmbind.

— Ce naiba faci? m-am răstit, privind-o cu ochi mari. Tocmai mi-am dat acordul să divorțăm, asta urmărești de un an întreg!

— Poate nu înțelegi, răspunse sarcastic, cu un rânjet diabolic pe față. Nu mai vreau să divorțăm.

Capitolul XII

Mă uitam la femeia de care fusesem îndrăgostit acum trei ani ca un nebun, pentru care aş fi făcut orice sacrificiu din lume, lângă care mă vedeam îmbătrânind și îmi dădeam seama că nu a mai rămas nici măcar o urmă a acestor sentimente. În schimb, aveam de ales între două lucruri: ori să îi râd în față, cuprins de un val de nebunie, ori să o strâng naibii de gât, să îi șterg ei rânjetul ăla tâmpit de pe față!

— Ce dracu' ai spus?

— Oh, Adam! Știu că am spus de nenumărate ori să treci peste și, la un moment dat, chiar credeam că asta doresc. Dar, văzând-o pe fata aceea blondă cum te privește, mi-am dat seama că încă mai am sentimente pentru tine.

— Îți bați joc de mine? am izbucnit. Mă înșeli de un an întreg, credeai că voi rămâne blocat din cauza ta toată viața? Și de fapt, mă vrei înapoi doar pentru că o altă femeie mă vrea?

— Da și nu, spuse ea încet. Lucrurile oricum nu mai merg atât de bine între mine și Mark...

— Ai ales să îmi omori copilul pentru jegosul ăla de britanic, cum ai putut să te gândești măcar că te-aș vrea înapoi?

— Dar, iubitule, putem să facem oricând altul, zâmbi ea afectată și acela a fost punctul în care sângele meu a început să fiarbă.

M-am aplecat periculos de aproape de ea și mă privea cu groază. Nici nu vreau să știu ce vedea pe chipul meu, în ochii mei. Nebunie? Furie? Amândouă?

Am ridicat pumnul și mi l-am aruncat înainte, cu o forță pompată de adrenalină.

Momentul impactului a fost și momentul în care oasele mele de la mână s-au zdrobit instant, o durere surdă trecându-mi prin încheieturi și lăsând pete de un roșu închis pe zugrăveala albă a peretelui, la distanță milimetrică de capul ei.

Fața mea era extrem de aproape de a ei, dar expresiile noastre erau total diferite. Îi dominam frica cu furie și am mârâit printre dinți:

— Ne vedem în instanță!

După ce am ieșit din camera ei, trântind cât de tare am putut ușa, mi-am luat în grabă cheile de la mașină și portofelul și am urcat în SUV-ul meu, pornind cu un scârțâit de roți.

Nu vedeam nimic în fața ochilor, conduceam mecanic, dominat de furie, și am rămas surprins când m-am trezit în

fața casei ei. Cât era ceasul? Cred că era ora cinei. Speram doar să nu o deranjez.

Am coborât din mașină, am închis-o și m-am apropiat de ușa ei. Mi-am privit mâna plină de sânge, deja vineție și am ridicat din umeri. Nu mai puteam și nici nu voiam să dau înapoi acum.

Am bătut de câteva ori la ușă și după puțin timp, Maia, îmbrăcată în blugi și o cămăsuță elegantă, cu eșarfa încă la gât, îmi deschise.

— Adam?

Maia

Stătea în pragul casei mele. Tras la față, cu părul puțin ciufulit și aproape obosit, dar mai atrăgător ca niciodată, pentru că era încordat și tot trupul său avea o aură masculină delicioasă.

— Îmi pare rău, nu am vrut să te deranjez, inspiră el adânc, apoi vorbește iar, lăsând aerul să iasă. Adevărul este că m-am certat groaznic cu Rebecca și de teamă să nu fac o prostie, am ieșit și am condus. Dar m-am trezit aici.

Era agitat și nervos, iar eu nu știam cum să ies din situația asta. Nu puteam să îl chem în casă, ținând cont cu cine luam cina, dar nu puteam nici să îl alung. L-aș fi dezamăgit.

— Intră, am spus și m-am dat puțin la o parte.

Mă privi câteva clipe, apoi făcu întocmai. Se descălță în hol și ochii mi-au căzut pe mâna lui zdrobită.

— Ce ai făcut? am exclamat aproape în șoaptă, luându-i mâna într-a mea și examinând-o îndeaproape.

— M-am descărcat, vorbi el grav. Era destinat Rebeccăi.

L-am privit în ochi și am văzut o imensă furie, care mocnea.

— Încă nu te-ai prins că nu merită vreun efort?

— Sunt mai greu de cap, glumi el, dar niciunul nu râse.

— Îți voi aduce niște gheață. Acum, am oftat, trebuie să știi că tocmai luam cina cu cineva. Știu că nu e momentul ideal, dar încearcă să te calmezi. Te rog.

L-am simțit încordându-se instant și mă urmă aproape mecanic în bucătărie.

Adam

Are pe cineva la cină? Serios?

Să fiu calm? Ce fel de glumă diabolică era asta?

Dacă până acum simțeam nevoia să lovesc, acum voiam să ucid instant! Sigur era David, eram convins de asta! Ea nu avea de gând să umble numai cu mine, doar eram căsătorit! Nici măcar nu vorbisem despre asta, nu știam în ce stadiu eram eu pentru ea acum și la dracu', nici nu îmi păsa, voiam doar să îi sparg gura nenorocitului și apoi să o fac pe ea să îmi jure că nu o va mai atinge nimeni, în afară de mine!

În schimb, îmi căzuse fața, soarele și luna, cu tot cu bolta cerească direct în cap.

Familia ei stătea la masă, acum privindu-mă de parcă aș fi atracția principală la circ. Tatăl ei furios, mama ei, cu care

semăna al naibii de bine, curioasă și băiatul acela care o conduse la muncă, amuzat.

În ce dracu' m-am băgat?

— Mamă, tată, Alex, el este detectivul Adam Bran, spuse Maia, apoi glasul îi pieri, mă privi în ochi parcă încercând să își facă curaj și zâmbi. Este iubitul meu.

Fața mea și a tatălui său trădau doar șoc, în sensuri foarte diferite. Eu eram încântat, el nu prea. De fapt, era rândului lui să mă privească fioros și chiar avea ceva în privire! Mama ei îmi zâmbi parcă înțelegător, în timp ce așa-numitul Alex se înecă cu băutura colorată, tușind zgomotos.

Dar nu mă mai puteam concentra decât asupra ei. Mă numise iubitul ei!

— Spune-mi că îți bați joc de mine! se înfurie Max și l-am privit încruntat. Spune-mi că măscăriciul ăsta, din cauza căruia ai fost tristă zile întregi, nu te-a vrăjit atât de ușor!

Maia a fost afectată de mine?

— Tată, te rog...

— Max, iubitule...

Maia și mama sa au început să vorbească deodată, dar Max se ridică, veni lângă ea și dintr-o mișcare îi smulse eșarfa de la gât. O urmă roz închis era prezentă cu mândrie pe gâtul ei, dovada nebuniei noastre.

L-am văzut încruntându-se cu furie și din doi pași era lângă mine, băgându-mi un pumn în moacă, pe care l-am simțit din plin.

— Tată! strigă Maia șocată, sărind și băgându-se între noi.

— Te-ai atins de fata mea? răcni el.

Mi-am îndreptat poziția și l-am privit în ochi.

— Și încă cum.

Patru perechi de ochi mă priveau șocați, în timp ce un nou val de mânie îl cuprinsese și sări iar asupra mea, de data aceasta barându-i lovitura și doar apărându-mă. Nu voiam să îl lovesc pe tatăl iubitei mele.

Iubita mea.

Maia și mama ei s-au băgat între noi, iar după ce l-au făcut să se retragă câțiva pași, Maia veni repede lângă mine și îmi cuprinsese fața între palme, evaluând eventualele pagube.

— Nu poți să faci asta, tată! Se întoarse spre tatăl ei nervoasă, dar era încă lipită de mine.

— A pus mâna pe tine! urlă el. Ți-a lăsat chiar și urme!

— Nu erau acolo, dacă nu îmi plăcea! se răsti ea. Doar nu mai crezi că sunt Virgină? Ce naiba, tată, doar sunt femeie în toată firea!

Acum înțelegeam de unde are Maia caracterul vulcanic și limba ascutită. Pe cât de bine semăna fizic cu mama ei, pe atât de bine moștenise caracterul tatălui.

— Eu doar... se bâlbâi el. Nu am crezut... adică... ești fetița mea, spuse înfrânt.

— Sunt în continuare, chiar dacă cresc, dar nu poți să o iei razna și să îmi ameninți toți iubiții! Bine, unii au meritat, sau de alții am scăpat și singură, dar Adam... nu este genul care să se lase atât de ușor. Și, nici nu cred că vreau asta.

— Am văzut, bombăni el în barbă.

— Deci, fii cuminte și haide să cinăm cu toții în liniște, da?

O liniște apăsătoare se lăsă între noi, iar Alex, care în tot acest timp nu se mișcă de la masă, privind întreg spectacolul, ridică paharul cu vin și îmi făcu cu ochiul, chicotind:

— Bine ai venit în familie!

Capitolul XIII

Stăteam cu toții la masă, iar atmosfera era extrem de tensionată. Eu dădeam din picior agitată, tata era bosumflat, Adam cu buza spartă și mâna rănită, ținând gheață pe amândouă, mama neutră și puțin stânjenită, Alex amuzat.

— Deci, Adam, zâmbi mama călduros. Ești colegul Maiei?

— Da, doamnă. Lucrăm oarecum împreună, la un caz.

— Înțeleg, zâmbi ea. Și, părinții tăi sunt în oraș?

L-am privit și eu curioasă, pentru că deși între noi începea să se contureze ceva, nu știam aproape nimic despre el. Dar, l-am văzut încruntându-se și mi-am dat seama că subiectul îl deranjează.

— Mama a murit când aveam patru ani, iar tata... făcu o pauză în care a inspirat adânc, apoi continuă. Tata a preferat să mă lase într-un orfelinat. Alte rude nu mai am, sau poate că am, dar nu îi cunosc.

L-am privit cu ochi mari. Bărbatul ăsta era un adevărat mister pentru mine, iar ceea ce am aflat acum era cu totul neașteptat. Nu puteam decât să îmi imaginez cât de greu

poate să îi fie unui copil de patru ani să își piardă mama, dar să mai fie și abandonat de propriul tată printre străini...

Era inuman.

Am întins mâna pe sub masă și mi-am pus-o peste a lui, zâmbindu-i blând când privirile ni s-au întâlnit.

— Mai dorește cineva friptură? am întrebat, pentru a schimba subiectul și toți au refuzat politicos.

— Mulțumim pentru tot, draga mea! spuse mama. Noi ar trebui să plecăm.

— Eu unul mă bucur că te-am cunoscut, vorbi Alex. Să mai vii la mese în familie, sunt mult mai interesante cu tine în preajmă, chicoti el și îmi venea să îi bag un pumn în moacă.

Îmi observă fața încruntată și ridică din umeri, făcând pe nevinovatul.

— Ce? exclamă el.

— Și... Adam, rămâi peste noapte? îl întreabă tata, îngustându-și ochii.

— Rămân atâta timp cât și ea mă vrea aici, am spus calm.

Maxilarul tatii zvâcni și Alex îl bătu pe umăr, rânjind:

— Nu e ca și cum voi nu ați fi fost tineri, tată! Din câte știu eu, ai fost și mai rău decât el!

Obrajii mamei prindeau o tentă de roz, în timp ce tata o privea dulce și aproape pervers.

— Asta e și ideea, știu cum am fost eu, spuse și o prinse pe mama de mână, ridicându-se.

Au plecat cu toții și am avut grijă să îi pup pe fiecare pe

rând. Nu voiam să existe tensiune între noi, nu ne-am certat niciodată! Bine, eu și Alex ne certam, dar mai mult de o jumătate de zi nu puteam să stau supărată pe el. Idiotul ăla mă făcea mereu să râd.

Am închis ușa și m-am întors în bucătărie. Eram mult prea conștientă că eram singuri și privirea lui era ațintită asupra mea, dar am încercat să îmi ignor stomacul care se strângea și inima care bătea cu putere. În timp ce începeam să strâng masa, am spus:

— Îmi pare rău pentru tata, te asigur că are cele mai bune intenții! Îți aduc imediat altă pungă cu gheață și...

L-am simțit lipindu-se de spatele meu, cuprinzându-mă cu o mână și frecându-și erecția de fundul meu.

— Mereu vorbești atât de mult? îmi șopti Adam la ureche și îmi mușcă lobul, ca mai apoi să îl sugă încet.

Am închis ochii, cuprinsă de fiori.

— Moștenire de familie.

— Am văzut.

— Ce s-a întâmplat cu mâna ta, până la urmă?

— Nu, iubito, spuse Adam, întorcându-mă cu fața spre el. Nu stricăm momentul. Acum, spune-mi, de ce m-ai prezentat că fiind iubitul tău?

Avea o expresie mulțumită când mă întrebase și probabil că era timpul să fiu sinceră. Cu el și cu mine.

— Pentru că... pentru că încep să mă îndrăgostesc de tine, am spus încet.

Ochii lui parcă prindeau viață, mocnind într-o dorință identică cu a mea. Mă prinse de șolduri și mă ridică cu

fundul pe masă, aplecându-se, și într-o secundă a dat pe jos jumătate din tot ce era acolo, vasele și paharele căzând și spărgându-se.

— Îți cumpăr altele, spuse grăbit, în timp ce buzele lui le acoperiră pe ale mele.

Capitulam fără nici cel mai mic efort. Limba lui în gura mea, invitând-o pe a mea la dans, iar aroma lui atât de masculină mă făcea să îmi îngenunchez conștiința.

Ne sărutam cu o poftă nebună, Adam dându-mi cămașa jos și rămânând și el la bustul gol. Îmi plimbam mâinile peste pielea lui goală, plăcându-mi la nebunie cum se simt degetele mele moi peste pieptul lui tare, peste mușchii încordați, peste venele groase și tendoanele care ieșeau ușor în evidență. Își coborî gura spre gâtul meu, unde sărută blând urma roșiatică, și mă mușcă ușor în alte trei părți, pielea mea răspunzând automat și devenind extrem de sensibilă.

— Noi motive pentru tatăl tău, șopti el și eu am chicotit.

Îmi desfăcu repede pantalonii, ajutându-mă să scap de ei, și m-am întins pe spate, peste masa la care, cu câteva minute în urmă, am luat cu toții cina.

Adam își trecu privirea lacomă peste corpul meu, acoperit doar de lenjeria din dantelă transparentă, întinse mâinile și îmi cuprinse corpul exact deasupra coastelor, aplecându-se spre mine și sugându-mi sfârcurile întărite prin materialul subțire. Gemetele mele îl provocau și mai tare, lingând tot mai jos, până ajunse între picioarele mele. Mi-am ținut respirația când limba lui fierbinte trecu de

câteva ori peste locul meu sensibil, apoi mă scăpă repede și de ultimele piese de îmbrăcăminte. Corpul meu luă foc, felul în care mă înnebunea era cu totul nou pentru mine. Cum putea acest bărbat să mă facă să fiu atât de conștientă de fiecare atingere delicioasă, fiecare sărut fierbinte și, în același timp, să fiu pierdută undeva în vârtejul excitant al dorinței?

Mă gusta din nou, așa cum nu o mai făcuse nimeni înainte, așa cum știa că mă scoate din minți, iar eu gemeam tot mai tare, unduindu-mă în mâinile lui.

Simțea că sunt aproape de final, așa că se ridică înapoi la mine, băgându-și limba în gura mea și simțindu-mi propriul gust pe buzele lui.

— Simți cât ești de dulce? șopti Adam, cuvintele lui explodând acolo, cât mai jos.

M-am ridicat în fund și în timp ce îl priveam în ochi, i-am desfăcut pantalonii, apoi mi-am băgat mâna în boxerii lui și l-am cuprins ferm. Era cald, tare și fin, iar el scoase un sunet gutural când am început să îl masez într-o mișcare de du-te vino.

— Te vreau, acum! mârâi el și m-am lăsat iar pe spate, Adam desfăcându-mi picioarele și se propti între ele.

Cu o mână îmi mângâia un sân, în timp ce cu cealaltă se potrivi și intra brusc în mine, făcându-mă să scot un țipăt de plăcere. Și Doamne, cât de bine mai era! Se mișca într-un ritm numai de el știut, menit să mă înnebunească, și, prin mișcărilor noastre, încă ceva căzu de pe masă, spărgându-se cu un sunet strident.

Am auzit totul ca prin vis, simțurile mele erau cele care conduceau acum și l-am prins de umeri pe bărbatul extrem de frumos și sexy din fața mea, trăgându-l peste mine și astfel simțindu-l tot mai adânc, corpurile noastre fiind deja acoperite cu o peliculă fină de transpirație. Știam că nu mai pot, corpul meu tremura, iar el, ca un cunoscător, îmi mușcă buza de jos, sugând-o cu forță și apoi începu să mă sărute animalic, culegând de pe buzele mele gemetele orgasmului răvășitor. După câteva clipe se încordă și el, scoțând sunete groase și neînțelese.

Dușul l-am împărțit din nou, iar Adam se întinse gol în patul meu, privindu-mă somnoros cum îmi iau cămașa lui pe mine.

— Merg să beau apă, am șoptit, zâmbindu-i. Vrei și tu?

— Nu, iubito. Vino repede.

Dar, când m-am întors, imbecilul deja adormise, îi priveam corpul bine făcut, pe jumătate descoperit, simțind cum mă excit iar doar gândindu-mă cum se simte acel trup puternic peste mine, câtă plăcere îmi oferă, apoi i-am privit fața și mă întrebam care a fost momentul în care am lăsat garda jos.

Când am vărsat iaurtul pe el? Când am făcut-o prima dată, în biroul lui? Sau chiar în prima zi, când ne-am lovit unul de celălalt, s-a întâmplat ceva?

M-am așezat lângă el încet, mi-am așezat capul peste pieptul său încolăcindu-mi o mână și un picior în jurul lui. Simțeam nevoia să îl știu lângă mine, iar așa am adormit și eu după câteva minute, simțind în timpul nopții cum mă

strânge mai aproape.

Capitolul XIV

L-am sărutat pe obraz, iar el deschise leneș ochii, apoi îmi zâmbi.

— Bună dimineața, iubito, mormăi Adam.

— Bună dimineața, imbecilule, am chicotit. Ar trebui să mâncăm ceva acum, dacă nu vrem să întârziem.

— Și cămașa mea?

— Am șifonat-o eu aseară, am spus rușinată, dar am apucat doar să ți-o calc.

— Perfect, se întinse să mă sărute și amintirile nopții trecute reveneau în forță. Apoi mă prinse de labe și mă trânti lângă el, în pat, venind pe jumătate peste mine.

— Cum se face că de cele mai multe ori, nu ajungem nici măcar în pat? am chicotit.

— Pentru că ești mult prea irezistibilă, vorbi sărutându-mă pe gât. Iar eu mult prea excitat. Mereu.

— Adam, am spus încet. Ce s-a întâmplat ieri?

L-am văzut închizând ochii și inspirând adânc, încruntându-se.

— Rebecca nu mai vrea să divorțeze. Mi-a rupt actele în față.

Cred că șocul mi se citea clar pe față, pentru că el nu mă opri când m-am ridicat. Am mers lângă geam, privind afară.

— Deci, rămâi cu ea?

— Bineînțeles că nu! exclamă de pe marginea patului.

Voi merge în instanță.

— Și asta va dura cât, Adam? Un an? Doi? Timp în care eu voi rămâne la stadiul de amantă? am spus cu dezgust ultimul cuvânt.

— Nu am altă cale, spuse cu o voce aproape dură. Nu are de gând să joace corect.

În gând, o înjuram în toate modurile posibile, dar nici moartă nu aveam de gând să recunosc cu voce tare cât de geloasă eram!

— Cred... cred că ar trebui să punem pauză la tot ce se întâmplă între noi.

Se ridică repede și veni lângă mine, așa gol cum era. Mă întoarse spre el și mă forță să îl privesc în ochi.

— Nu face asta, nu acum! Am nevoie de tine!

— Adam, nu pot să fiu văzută ca tipul de femeie care distruge căsnicii! Voi încă sunteți căsătoriți, la naiba!

M-am smucit din brațele lui și am făcut câțiva pași, trecându-mi o mână prin păr.

— În ce m-am băgat? am șoptit mai mult pentru mine.

— Acum îți pare rău? se răsti.

— Nu știu, mi-am mușcat buza de jos.

— Nu poți să ignori tot ce a fost între noi! aproape că strigă, și m-am întors pentru a-l privi.

— Dar nici nu mă voi înjosi!

— Maia...

— Întârziiem, detectiv Bran, am spus rece.

— Nu vorbi cu mine așa, la dracu'! N-au trecut nici măcar opt ore de când te-am futut pe masa din bucătărie!

Simțeam cum mă înroșesc, dar voiam să rămân cu capul sus.

— Dacă nu ești gata în zece minute, plec și te închid în casă! I-am avertizat, apoi i-am întors spatele și am mers în sufragerie, pregătindu-mi lucrurile.

Nu întârziase, deși eram convinsă că putea să deschidă o ușă mai repede decât mine, dar nici nu aveam de gând să mai vorbesc cu el. Am mers fiecare cu mașina lui la sediu, iar el ajunsese înaintea mea. Mă aștepta în parcare, pentru a intra împreună. Spre ușurarea mea, erau oameni în lift și nu am putut să mai vorbim despre noi. Nici nu știam ce mai era de spus, de fapt. Așa că înainte ca ușile liftului să se deschidă la etajul trei, am spus în loc de salut:

— Detectiv Bran!

Și am ieșit.

M-am concentrat cât de intens am putut la ceea ce aveam de făcut, singurul moment în care m-am deconectat a fost când am primit un apel video de la Sara și Adelin. Voiau să ieșim weekend-ul ăsta, iar eu am amânat să le dau un răspuns. Nu știam dacă voi avea dispoziția necesară pentru asta.

Pe la ora treisprezece, am ieșit pe hol cu stomacul făcând scandal în gura mare. Nu luasem micul dejun și acum era extrem de revoltat. Noroc cu automatul de la parter, care mă mai salva în zilele ca acestea.

Am introdus bancnotele și am apăsat pe un cola, un corn cu ciocolată și o pungă de „M&M” galbene, desigur, când i-am auzit vocea.

— Rebecca, bună! Vino!

M-am lipit de aparat și m-am aplecat puțin, cât să pândesc cu coada ochiului ce se întâmplă.

Roșcata aceea grețos de impecabilă tocmai intra în sediu. Adam o întâmpina cu un zâmbet în colțul gurii și când au fost suficient de aproape, ea s-a aplecat și l-a sărutat tandru. Dar, el nu o respinse. Ba mai mult, îi răspunse la sărut.

Simțeam cum pământul îmi fuge de sub picioare, inima îmi bătea nebunește în timp ce simțeam că mă sufoc. Durea, mă durea al naibii de tare și mă simțeam folosită, umilită și o furie oarbă puse stăpânire pe mine!

Era târziu, cazul nostru stagna și nu mă simțeam deloc bine. Alesesem să mă ascund în biroul meu, în loc să mă confrunt cu el. Ce naiba era în capul meu? Sunt o Sima, nu o lașă oarecare!

M-am ridicat hotărâtă de pe scaun și am urcat două etaje pe scări. Adam mă făcuse să mă simt slabă și uram asta, dar acum nimic nu mă va putea opri să îl confrunt! I-am bătut în ușa biroului și am intrat imediat după ce am primit confirmarea. Era singur, iar asta era în avantajul meu.

Se ridică când mă văzu și veni spre mine, dar pumnul meu în moaca lui îl făcu să se oprească, șocat.

— Ce dracu'...

— Mi-e scârbă de tine și de parașuta aia de nevastă-ta! Te simți bine, acum, că m-ai folosit? am strigat, tremurând.

— Despre ce vorbești? întrebă Adam, privindu-mă cu ochi mari, și mă prinse de mâini, dar m-am smucit din

brațele lui.

— V-am văzut, imbecilule! Să nu mă mai atingi vreodată! Urăsc faptul că m-am dăruit ție, a fost cea mai mare greșeală din viața mea!

Lacrimile amenințau să iasă la suprafață, așa că am profitat de momentele cât încă eram furioasă și m-am întors să plec, dar el mă prinse iar de mână și mă întoarse brutal spre el.

— Ascultă-mă!

Genunchiul meu îl lovi cu toată forța între picioare, iar Adam se aplecă și icni din cauza durerii.

— Ești nebună? urlă el.

— Mi-ai cunoscut tatăl. Trage singur concluziile, i-am spus, iar când am ajuns lângă ușă, el vorbi iar.

— Mereu fugi ca și o lașă! Nu te juca cu mine. Maia! Nu știi regulile și ai să pierzi!

L-am privit, cu ușa întredeschisă, și un nou val de furie puse stăpânire iar pe mine. Ce era de știut, când dovezile erau clare? Mi-am îngustat ochii, privirea lui intensă trecând prin mine, dar nu aveam de gând să las garda jos nici măcar o secundă.

— Start joc, am spus, înainte să dispar.

Capitolul XV

Îmi pulsau boășele de la lovitura primită acum câteva minute. A dracului femeie împielită! Nu m-aș fi așteptat la asta niciodată, se pare că fusese o mișcare proastă faptul că

am uitat pe cine moștenește.

Temperamentul ei vulcanic mă făcea să îmi doresc să o stăpânesc eu, în felul meu! Să am grijă de gura și limba ei aia nesimțită, de fundul ăla obraznic până se înroșește de plăcere și durere în egală măsură! Iar faptul că mirosul ei era peste tot pe cămașa mea nu făcea altceva decât să dezvolte toate aceste fantezii, pe care mintea mi le trimitea direct în pantaloni. Îmi aducea aminte de pielea ei fină, de corpul ei senzual, gustul dulce care mă înnebunea!

Auzi la ea, am folosit-o! Pentru că am sărutat-o pe Rebecca? A fost un sărut cast și sec, pentru a păstra aparențele la locul de muncă. Nimeni nu cunoștea problemele mele și nici nu aveam de gând să îmi pun pe tavă viața privată. Dacă era un lucru pe care Rebecca îl mai respecta, era acesta. Știa că noi, detectivii, eram cât se poate de discreți. Cu cât se știa mai puține despre noi, cu atât mai bine.

Dar, tornada de gradul cinci pe nume „Maia” nu a așteptat nicio explicație și, ca de obicei, s-a grăbit să se dezlănțuie și să tragă concluzii greșite!

Proastă decizie!

Pentru că am de gând să o las să fiarbă în suc propriu! Și, voi mai pune și eu niște lemne pe foc, să îi dau o lecție, o dată pentru totdeauna! Asta pentru că nu știe să asculte!

Și apoi o să o fut. Grav de tot. Peste tot.

Am rânjit. Îmi plăcea când era geloasă, faptul că se îndrăgostise de mine femeia care mă scotea din minți și mă excita în același timp, era cu adevărat ceva extrem de intens.

Eram deja nebun după ea, deși nu îi recunoscusem în mod oficial și coerent asta. Dar, eram foarte hotărât să îi dau o lecție! Vrea să ne jucăm?

Start joc!

Maia

Am plecat acasă tristă și dezamăgită. De Adam, de mine... în cele din urmă, eu îi dădusem voie să se apropie, deși îi știam statutul. Era un om însurat, nimic nu îl poate opri să nu își sărute soția, să nu se întoarcă la ea, să nu se culce cu ea.

Oh, Doamne, dacă el făcea sex și cu ea, și cu mine? Cum am putut să fiu atât de proastă? Și când mă gândesc că am recunoscut în fața lui că m-am îndrăgostit de el! Mai mult ca sigur că m-a privit ca pe o fetișcană naivă și ușor de cucerit. L-am prezentat chiar și părinților mei!

Dacă tata ar afla despre asta, ar fi în stare să îl tortureze lent, cu toată răbdarea din lume și un sac mare cu sare. Dar, nu aveam de gând să îi spun. Aceasta era lupta mea, jocul meu în care el m-a ademenit și care s-a transformat într-un adevărat război, între doi pioni.

Și cu siguranță nu voi juca curat!

Am trântit cana cu ceai pe noptieră, ștergându-mi pe furiș două lacrimi și am stins veioza, adormind alături de gândurile mele deprimante.

Era pentru prima dată când plângeam pentru un bărbat!

Să-l ia naiba!

Dimineață, telefonul meu suna de parcă luase foc și mă temeam să răspund. Știam deja motivul. O nouă victimă, încă o fată mult prea tânără, omorâtă și abandonată pe marginea șoselei. Simțeam că mi se face greață și nu era de la cadavre. Povestea asta ajungea mult prea departe.

Am avut un șoc când, ieșind din casă, mi-am găsit mașina plină de bilețele! Cap-coadă! În culori pastelate, fiecare avea câte un mesaj „drăguț” scris cu un marker negru.

„Încăpățânată!”, „Vulcanică!”, „Enervantă!”, „Agitată!”, „Neascultătoare!”, „Limbă de șmirghel!”

Și multe altele.

Am tras adânc aer în piept și am curățat-o toată, bilețel cu bilețel, moccind în interior în tot acest timp, și am urcat într-un final la volan.

În biroul meu m-am ocupat de autopsia noii venite, Alice pe numele ei. Mă bucura faptul că ea avea lenjeria intimă pe ea. Era scumpă, într-adevăr, din șaten și mă rugam în gând să ne ofere măcar un indiciu nou. Înnebuneam știind că criminalul este încă în libertate.

După ce am completat rapoartele și le-am îndosariat, am pus intestinul subțire al fetei într-un bol mare din inox și am urcat senină cu el până la etajul cinci, pe scări. După ce am bătut și mi-am primit acordul, am intrat în biroul întunecos. Cei doi detectivi, Rus și Bran, stăteau fiecare la biroul lui. Adam avea cămașa, pe care o purtasem eu cu o seară înainte, desfăcută la primii trei nasturi și mânecile

suflecate. Toți acei mușchi ieșeau în relief, pieptul i se mișca ritmic și am simțit un val de căldură trecându-mi prin corp.

La naiba cu acel corp sexy!

Cei doi m-au salutat și mă priveau întrebător, privirea imbecilului fiind atât de intensă, încât evitam să îl privesc în ochi.

— Domnilor, am o mică problemă. Mi se pare că văd o mică formațiune pe intestinul victimei, dar, din păcate, mi-am uitat ochelarii acasă, am chicotit. Mă puteți ajuta?

Cei doi s-au privit o clipă, apoi Adam a vorbit primul.

— Sigur. Vin cu tine?

— Oh, nu e nevoie! am zâmbit dulce, apropiindu-mă. Te rog să privești aici!

Și i-am aruncat tot conținutul bolului în poală.

Detectivul Rus a scos un sunet plin de uimire, apoi a început să râdă cu atâta poftă, încât se ținea de birou, aplecându-se înainte. Adam, în schimb, se ridicase brusc în picioare și ridicând mâinile pe orizontală în aer, privea dezastrul de pe el și din jur.

— Ce pula mea...

Apoi, încet, își ridică privirea spre mine și era ușor de ghicit faptul că în clipa asta, m-ar omorî cu mâinile goale. Furia mocnea în ochii lui și maxilarul îi zvâcnea, încleștat.

— Mulțumesc mult pentru complimente, au fost chiar drăguțe! i-am zâmbit la fel de dulce. Dar totuși, cred că este 1 – 0 pentru mine.

Și cu aceste cuvinte, am ieșit repede din biroul lor, lăsându-l pe detectivul Rus cu ochii în lacrimi, iar pe Adam

cu instinctele ucigașe activate.

Capitolul XVI

Mațe? Serios? Băga-mi-aș... oh... nesuferita aia... o să mi-o plătească din plin!

Nu îmi venea să cred cât tupeu avea afurisita asta mică în ea, dar un nou plan mi se contură în minte și am început să rânjesc.

Maia

Weekend-ul acesta aveam de gând să merg acasă, la ai mei. Poate să și rămân acolo sâmbătă și duminică, aveam nevoie de o distragere de la imbecilul ăla sexy și musculos.

Să-l ia dracu'!

Am apăsat și mai tare pedala de accelerație a bijuteriei mele pe patru roți și am înjurat mai rău decât tata când, brusc, un polițist apărui în dreapta și îmi făcu semn să mă opresc. Cauciucurile au scârțâit puternic din cauza frânei și grăsanul în uniformă se apropie de mine, zâmbind.

Mi-am dat ochii peste cap și am deschis geamul.

— Permisul, buletinul și talonul, vă rog.

M-am conformat și i-am înmănat actele, iar după o scurtă verificare, el se aplecă în față, punând o mână pe capotă.

— Cu grijă, vă rog, am spus rece. Se ia ușor culoarea.

— Domnișoară Sima, știți că aici se circulă doar cu

cincizeci de kilometri pe oră? Dumneavoastră aveți o sută zece.

— Domnule polițist, știți că după infractori trebuie să alergați? Dumneavoastră aveți cel puțin o sută zece!

Permisul suspendat pentru treizeci de zile. Asta se întâmplă când ai limba prea lungă și îți place viteza. Am condus, mai prudent, ce e drept, până la casa părinților și am intrat fără să bat. Știau că urma să vin.

— Mamă, tată! Am ajuns!

M-am descălțat și am mers în sufragerie, unde m-am oprit trăsniță în ușă. Imbecilul imbecililor, imbecilul suprem, de fapt, proaspăt ras și arătând impecabil, era acolo. Alături de mama și Alex, stăteau pe canapea și se uitau la albume pline cu poze cu mine, de când eram mică, până în prezent.

— Ce căcat... am șoptit cu ochi mari.

— Maia, limbajul! mă dojeni mama, după ce mă privi.

Adam rânji, iar asta nu aducea nimic bun. Totul fusese calculat, la naiba, iar eu nu știam dacă să îl scot afară sau să intru în jocul lui, până găsesc o metodă să mă răzbun.

Așa că am îmbrățișat-o pe mama, l-am pupat pe Alex pe obraz și fiindcă imbecilul suprem stătea în mijloc, m-a salvat de la o situație penibilă. Oricum nu știam încă ce să aleg, un pumn în moacă, sau un sărut.

— Ce faci aici? l-am întrebat cât de neutră am putut.

— Îi dă tatii migrene, râse Alex și m-am încruntat spre el.

— Alex, vino cu mine până în bucătărie, se ridică mama brusc. Am nevoie de ajutor.

Acesta era modul subtil al mamei de a ne lăsa singuri. Și aveam nevoie de asta, pentru că în secunda următoare el se ridică și ne-am apropiat furioși unul de celălalt. Mirosea atât de bine, mușchii lui încordați ieșeau în evidență prin tricoul alb, simplu, pe care îl purta și privirea lui, de un albastru tulburător, îmi tulbura și mie stomacul, și așa torturat de foame.

— Ai crezut că o să scapi atât de ușor? mârâi el.

— Ce naiba cauți aici? am șuiert.

— Cred că tocmai am făcut o egalitate.

— Nu îți forța norocul, imbecilule! Dacă află tata toată povestea, te îngropăm amândoi în curtea din spate!

— Dar, asta ar însemna și să afle ai tăi că te încurci cu bărbați însurați! Ce ar spune tăticul despre asta, hmm?

Am deschis gura să îi spun vreo două, dar am închis-o înapoi, nervoasă. Avea dreptate, iar eu simțeam că fierb de nervi!

— Așa credeam și eu, chicoti el. Acum, fii fată cuminte și spală-te pe mâini. Cina este gata imediat.

M-am întors pe călcâie și am ieșit afară, în curte, fata stătea în balansoar, trăgând cu sete dintr-o țigară. M-am apropiat și am luat loc lângă el.

— Tată? Ești bine?

El mă privi lung, apoi mai trase o dată din țigară și o stinse pe jos, aruncând restul între florile de lângă gard. Apoi își puse o mână pe după umerii mei, trăgându-mă la pieptul lui.

— Maia, tu chiar crezi că el este potrivit pentru tine?

întrebă el grav.

— Nu știu încă, am șoptit și inima mea se strânse la amintirea lui, tandru și puternic peste mine, iar apoi la cea în care își săruta soția.

— Trebuie să te câștigi, înainte să se bucure de tine.

— Dar, totul este atât de complicat, am oftat. Am sentimente pentru el, pe care nu le-am mai simțit înainte. Și nu cred că știu cum să mă descurc cu ele.

— Știu senzația. Maică-ta era o lămâie dată naibii! chicoti el, iar eu mi-am ridicat capul pentru a-l privi, confuză.

— Era o ce?

— O lămâie, răspunse mama, apropiindu-se zâmbind. Cum spunea? Tare și rece pe exterior, acră și plină de venin în interior?

Tata întinse o mână spre ea, o prinse de talie și o aduse mai aproape.

— Tu mi-ai furat mințile, blondo! spuse tata pe un ton jos, iar obrații mamei deveniră roz. Era atât de frumoasă când îi zâmbea așa! Dar, tot nu te iert pentru că fraternizezi cu inamicul!

— Oh, Max, încetează! îl certă ea. Nu îți place de el tocmai pentru că îți aduce aminte de tine!

— Ce tot spui acolo? se încruntă el, dar eu o priveam cu interes.

— Arogant, încrezut, arătos, chicoti ea. Știi că e genul încăpățânat și dacă e îndrăgostit de ea, nimic nu îl va opri.

Imbecilul? îndrăgostit de mine?

— Cred că ai mers puțin prea departe, am strâmbat din

nas.

— Tu nu vezi cum te privește?

Mamă, nu știu cum să îți spun, dar aia e privirea unui om care e pe cale să strângă de gât un alt om.

— Bine, haide să o lăsăm baltă, am spus repede. Cred că voi lăsa timpul să decidă.

Tata mă privi, deschise gura să spună ceva, dar întâlni privirea mamei și oftă adânc.

— Suntem aici pentru tine. Mereu, prințesă, spuse el, pupându-mă pe frunte, iar mama îl privi mândră. Dar, dacă ai necazuri, doar cheamă-mă și îți jur că îl voi face să își blesteme ziua în care...

— Max!

— Bine, bine! Am tăcut! Ridică mâinile în semn de predare și ne-am îndreptat toți spre bucătărie.

Cina decurse fără evenimente, dar șmecherul de Alex mirosise ceva, pentru că ne privea pe rând și doar zâmbea pe sub mustăți. Dar, înainte să mergem la somn, mama ne oferă o maximă pe tavă, cu cireașă în vârf:

— Ținând cont că sunteți împreună acum, pentru voi doi, dragilor, am pregătit camera Maiei.

Futai!

Capitolul XVII

— Fii atent aici, imbecilule suprem! am șuiertat spre el, imediat ce am rămas singuri.

— Oh, am avansat? ridică el o sprânceană, ironic.

— Nu ai ce să dormi în patul meu! am continuat să vorbesc, ignorându-i remarca, la-ți niște cartoane, fă-ți culcuș pe jos și nu o să ai probleme cu mine!

— Asta să o crezi tu, javră mică! Nu sunt animalul tău de companie, deci dorm în pat!

— O să te sufoc în somn! l-am amenințat.

Râsul lui sexy și gros îmi făcea stomacul ghem.

— Cine spune că vom dormi?

— Du-te dracului! m-am enervat. E nevastă-ta în perioada aceea și eu sunt a doua opțiune? Din nou?

L-am văzut întunecându-se la față, dar furia lui fu înlocuită de amuzament.

— Ești cumva geloasă?

Ochii mi s-au mărit o clipă, apoi am exclamat:

— Fie, dormi în pat! Dar să nu mă atingi, nici măcar din greșeală!

— Da, șefa! exclamă el, salutându-mă militărește, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

M-am dus nervoasă în baie și am trântit ușa în urma mea. De ce are încă acest efect asupra mea? De ce inima îmi bate încă nebunește în preajma lui, iar corpul meu se înfioară de dorință? De ce nu au dispărut toate aceste sentimente, când l-am văzut sărutând-o pe... aia?

Am oftat, resemnată, și am pornit apa la duș. Deși era aproape rece, în ideea că va funcționa ca și un deșteptător, trezindu-mă la realitate.

Nu funcționase.

M-am săturat să fiu eu cea mai afectată de toată treaba

asta! Era Adam sigur pe sine, dar era bărbat până la urmă. Cu acest gând răzbunător am ales o salopetă din şaten, scurtă şi sexy, lăsându-mi puţin lesele la vedere, care rămase printre lenjeriile mele de acasă. După ce mi-am uscat şi pieptănat părul, mi-am periat dinţii şi am folosit crema mea preferată pe întreg corpul.

Un „Doamne ajută!” şi am ieşit din baie.

Ochii imbecilului, acum cât capela, era tot ceea ce voiam să văd.

Aşa, specie slabă şi uşor de manipulat, priveşte aici şi şterge-te la gură!

M-am aplecat pentru a-mi lua telefonul din geantă şi i-am oferit o privelişte de prim rând asupra fundului meu. Apoi, ca şi cum nici nu ar fi în bustul gol la mine în pat, acoperit cu o plapumă, m-am cuibărit pe partea mea, cu spatele spre el, învelindu-mă doar cât să las lucrurile esenţiale la vedere.

— Tu aşa dormi în fiecare seară? mă întrebă el gutural, iar mie îmi venea să râd.

— Ai o problemă cu asta?

— Una mare de tot, spuse cu subînţeles şi mi-am muşcat buza de jos cu putere.

— Poţi să o rezolvi şi singur.

Palma lui îmi lovi cu putere o fesă pe jumătate dezgolită, făcându-mă să mă întorc nervoasă spre el.

— Ce dracu’?!

Nu apucă să îmi răspundă, pentru că tocmai bătea cineva în uşă. M-am învelit până la piept şi Adam chicoti

amuzat”.

— Intră!

Ușa se deschise și tata apăru în prag.

— Voiam doar să vă urez noapte bună, spuse el, privindu-ne pe sub sprâncene.

— Noapte bună, tată! am spus, dar îl cunoșteam prea bine pentru a-l crede.

— Adam, să știi că pereții nu sunt izolați fonic. În cazul în care sforăi, ridică el din umeri, relaxat, însă privirea lui era plină de amenințări nerostite.

— Nu va fi cazul, domnule, schiță imbecilul un zâmbet.

— Bine, vă las. Mă duc să îmi ascut cuțitele de vânatoare. Sunt capabile să taie orice. Inclusiv vise și speranțe.

— Noapte bună, tată! am apăsât cuvintele, uitându-mă urât la el, iar acesta își dădu ochii peste cap și ieși din cameră.

— Asta a mers bine, oftă imbecilul.

Am stins veiozele și ne-am întors unul cu spatele la celălalt, încercând să adormim. În timpul nopții, i-am simțit mâna pe talia mea, alunecând spre abdomen și lipindu-mă de pieptul lui. Eram prea obosită să reacționez și mai ales, nici măcar nu știam dacă este real ceea ce se întâmpla, sau visam. Așa că am ales să nu fac nimic și să mă bucur de somn în continuare.

Dimineață m-am trezit în brațele lui.

Am luat micul dejun împreună și ne-am evitat aproape tot restul zilei. Însă eu nu puteam să nu îi observ felul lui

relaxat de a fi, de parcă aparținea acestei familii, arăta fericit aici. Și îmi plăcea asta.

O ajuta pe mama, glumea și râdea copios cu Alex, care dispăruse spre seară, schimbase chiar și câteva cuvinte cu tata, despre cazul la care lucram. Când venise timpul să ne întoarcem acasă, le-am spus alor mei că las mașina acolo. Nu mai aveam voie să conduc.

— Ce ai făcut? mă privi Adam amuzat.

— Am avut câțiva kilometrii peste limită, am spus simplu.

Mama mă privi cu o sprânceană ridicată.

— Câțiva?

— Dublu câțiva, dar ce contează? am gesticulat.

— Și polițistul ăla mai e întreg? râse tata, amuzat de faptul că îi semănăm când era vorba de condus. Și temperament.

— Doar l-am insultat puțin, am rânjit și tata ridică pumnul, iar eu i l-am lovit cu al meu.

— Asta-i fata mea! râse el.

— Ai o atitudine complet greșită, Max! îl dojeni mama. Ar putea să pățească ceva, nu sunteți prudenți deloc! Apoi, se întoarse spre Adam. Dacă aș avea toți banii pe care Max i-a cheltuit pe amenzi, mâine aș pleca în vacanță!

Tata merse lângă ea, o prinse de talie și o lipi de el, zâmbindu-i fermecător.

— Vrei să mergem în vacanță, iubito? Numai noi doi, singuri, să nu ieșim de oriunde am fi cazați decât pentru mâncare, rânji cu subînțeleș și mama se înroși instant.

— Max! Sunt copiii de față!

— Stai liniștită, mai degrabă le dăm idei, dădu el din mână.

— Bine, noi trebuie să mergem, am spus privindu-l pe Adam și gândindu-mă că probabil este stânjenit de intimitatea dintre părinții mei, însă el îi privea cu admirație, zâmbind.

Ne-am pupat și îmbrățișat, apoi am urcat în mașina lui Adam care era în garaj, de aceea nu o văzusem când am venit. Imediat după ce ne-am îndepărtat puțin, am vorbit prima.

— Poți să oprești și să mă lași aici. O să chem un taxi.

Tonul meu rece îl făcu să mă privească lung.

— Nu fi prostuță, Maia, și lasă încăpățânarea deoparte puțin.

M-am bosumflat, încrucișându-mi brațele și el chicoti.

— Îmi plac părinții tăi, spuse imbecilul, la un moment dat.

— Serios? l-am întrebat, vizibil curioasă.

— Da. Sunt atât de diferiți și totuși, la fel de pasionali. I-aș putea privi zile la rând.

Și chiar era sincer. Zâmbetul de pe fața lui era sincer și nu puteam decât să mă încrunt cu ciudă. Bărbatul ăsta atât de atrăgător, inteligent și sigur pe el era un total mister pentru mine.

Capitolul XVIII

Presiunea era imensă, toată secția era agitată, și chiar exista un motiv. Nu aveam niciunul liniște cu un asemenea criminal în libertate. Ceea ce era mai grav era faptul că parcă era mereu cu un pas înaintea noastră. Adam îmi povestise pe drumul de întoarcere despre o urmă parțială de pantof, găsită o singură dată. Apoi, totul a fost curățat până la cel mai mic detaliu.

Aveam pe masă o doamnă de vreo patruzeci și cinci de ani, dar îmi era greu să mă concentrez. Simțeam că ceva îmi scapă, ne scapă și nu suportam acest gând.

M-am ridicat brusc și am mers la sertarul pe care doamna își dormea nu prea confortabil somnul de veci, închizându-l înapoi.

— Îmi pare rău, tanti, dar nu am dispoziția necesară, am oftat, apoi am ieșit hotărâtă din birou, înainte să mă răzgândesc.

Îl evitasem intenționat pe imbecil trei zile deja, dar curiozitatea și vina mă rodeau pe interior în egală măsură. Am urcat pe scări, dar între etaje am dat față în față exact cu el. Inima mea a început să bată cu putere și o blestemam în gând în cel puțin cinci moduri diferite.

— Maia, vorbi el gros, privindu-mă intens și ochii lui aveau acum cea mai aprinsă nuanță de albastru.

— Adam, am vrut să spun sigură pe mine, dar vocea mea tremura și el observase asta.

— La tine voiam să vin, își trecu el o mână prin păr, expirând zgomotos.

— La fel și eu.

Ne-am privit în ochi câteva clipe și brusc simțeam că aerul nu mai este suficient pentru amândoi.

— Tu prima, se reazemă el cu spatele de perete, încrucișându-și mâinile la piept și mușchii brațelor se încordară puternic.

Am înghițit în sec la gândul că acele brațe se plimbau cândva pe corpul meu și am respirat ușor înainte să vorbesc.

— Voiam să te întreb despre „Grădinar”. Adică, aș vrea să știu mai multe detalii despre anchetă, dacă crezi că poți să mi le dai.

O sclipire îi apăru în ochi și aproape că îi vedeam curiozitatea în privire.

— Întreabă-mă.

— Urma de pantof. Ce marcă era?

— Venice. Nimic sofisticat.

— Zilele când au fost omorâte fetele... ai observat că toate erau impare?

Se încruntă puțin, apoi spuse:

— Nu, nu am observat.

— Dacă acelea au fost zilele lui libere? Cel mai probabil are un loc de muncă și el. Dar chiar crezi că are legătură și acesta cu grădinăritul?

— Nici vorbă, dădu el categoric din cap. Teoria mea este că are acasă o grădină frumoasă, meticolos aranjată, iar atenția pentru detalii se observă și asupra crimelor sale.

M-am înfiorat la gândul unui profil sadic și masochist al suspectului și m-am cuprins cu brațele, într-un mod automat de autoconservare.

— O să îl prindem, spuse Adam încet și mă privi îngrijorat, dar blând. Va face o greșeală în cele din urmă.

— Nu pot să fiu calmă. Simt că ceva îmi scapă și asta mă neliniștește.

— Crezi că ai un indiciu?

— Nu știu. Doar... tâmpesc, am oftat resemnată.

Un pas și Adam era lângă mine. Mă cuprinse cu mâinile cu totul, chicotind, și eu mi-am lipit bucuroasă obrazul de pieptul lui, închizând ochii.

Doamne, cât de bine era în brațele lui! Toată tensiunea dispărea repede și simțeam cum mă liniștesc.

— Acum mă lași să îți explic? Întrebă el cu un zâmbet în voce.

Am deschis brusc ochii. Imaginea cu el sărutând păpușa aceea roșcată și stricată îmi urca iarăși tensiunea. Primul meu gând a fost să mă smulg din brațele lui, dar el se pare că mă cunoștea mai bine decât credeam, pentru că mă ținea captivă ca într-o capcană în care nu puteam să fac nicio mișcare.

— Trebuie să ne ocupăm de încăpățânarea asta tâmpită a ta! Până atunci, învață să ascuți! Mă certă el.

— Am învățat să văd. Este suficient, am mormăit.

— Maia, nimeni de aici nu cunoaște situația mea. Nimeni nu știe prin ce am trecut. Am păstrat mereu aparențele când a fost nevoie, iar ceea ce ai văzut tu a fost unul dintre acele cazuri. Sincer, când te-am întrebat atunci cum vrei să mă comport cu tine, mi-am dorit al naibii de mult să îmi ceri să te fac oficial iubita mea. Scăpăm de o

maskă, o imagine falsă pe care o port de prea mult timp. Însă te înțeleg și nu aș fi putut să te blamez pentru situația în care sunt, nu era corect ca tu să fii etichetată și nici nu voi permite vreodată asta!

L-am ascultat tăcută, iar acum tot comportamentul meu mi se părea copilăros și prostesc. Așa se comportă o femeie geloasă? Imatur și irațional? Doamne, ciudate creaturi mai suntem!

Adam se aplecă puțin să mă poată privi în ochi iar eu mi-am mușcat buza de jos cu nervozitate.

— Toate aceste motive sunt... complet raționale, trebuie să recunosc, am oftat. Dar tot nu mi-a plăcut ce am văzut.

— Știu. Așa m-am simțit și eu când te-am văzut cu pământul ăla de David, sau cu Alex, înainte să aflu că este fratele tău.

— Cu David? l-am întrebat surprinsă. Dar, atunci nu era mare lucru între noi.

— Nu mă întreba, Maia. M-ai fermecat din prima clipă, când ai dat peste mine în hol. M-am enervat atât de tare tocmai din cauză că nu îmi puteam lua ochii de la tine. Mă împăcasem cu ideea că Rebecca mă înșală și chiar eram ok așa, în monotonia mea. Până ai apărut tu și mi-ai dat complet lumea peste cap. Fără preaviz sau orice altceva.

Am chicotit și el îmi ridică bărbia cu două degete.

— Mi-e dor de tine, domnișoară Sima, vorbe Adam cu acea voce joasă și excitată, care ajunsese adânc în pânțele mele.

Mi-am ridicat buzele spre el și ne-am apropiat ușor,

când am auzit o uşă deschizându-se cu un etaj mai în sus şi pe cineva înjurând de zor liftul, pe motiv că este mereu plin.

— Pe mai târziu, şopti el şi mă sărută repede şi apăsă pe frunte, apoi o luă înapoi pe scări spre etajul lui.

M-am întors şi eu la treabă, întrebându-mă unde am mai văzut pantofi *Venice* modeşti şi comozi.

Capitolul XIX

Nu ştiam dacă este întuneric din cauza faptului că este noapte afară, sau din cauza lipsei de lumină artificială. Cert era că respiram greu, iar asta era singurul zgomot pe care îl auzeam. De fapt, nu. Îl simţeam. Cum naiba poţi să simţi un zgomot? La asta mă gândeam eu acum? În timp ce simţeam că mă sufoc, că aerul îmi ajunge tot mai greu în plămâni şi că totul în jurul meu se dilată, eu simţeam zgomote.

Culoarul din faţa mea era mult prea întunecos, mult prea murdar, mult prea necunoscut. Mergeam împleticindu-mă cu mâinile întinse în faţă, ca şi un orb intrat în panică. Abia acum observam faptul că acel culoar avea uşi de-a lungul său, în stânga şi dreapta mea. Am deschis una din dreapta, iar pe jos era întinsă Ana, cu picioarele îndoite sub ea. După uşa din stânga era Erika, cu ochii larg deschişi, care mă priveau fix. Toate victimele lui erau acolo, eu eram în mijlocul unui atac de panică când acoperit de umbre, l-am simţit în faţa mea.

— Mă cunoşti.

Cu un şoc puternic mi-am deschis ochii, eliberându-mă

din groaznicul coșmar. Respiram greu și o peliculă fierbinte de transpirație îmi acoperea pielea, lipindu-mi câteva fire de păr de frunte și de marginile obrazilor. Încercam să îmi controlez pulsul și mă forțam să inhalez cât mai normal aerul, calmându-mă.

Îl cunosc. Simțeam asta și, la naiba, tocmai asta îmi scăpa!

Cearcănele de dimineață îmi descriau perfect noaptea albă petrecută. Le-am lăsat acolo unde erau și am folosit doar mascara, mi-am împletit părul și m-am înfofolit bine în jerseul meu lung și gros. Era frig afară și tot drumul până la sediu am lăsat căldura pornită în mașină.

Am trecut prin hol cu ochii în pământ, mă simțeam obosită și nu aveam de gând să stau la taclale cu nimeni astăzi. Am salutat scurt câțiva oameni și am luat-o pe scări, fiind cel mai liniștit loc din toată secția. Toată lumea folosea liftul.

Astăzi m-am ocupat de tanti pe care o ignorasem cu o zi în urmă, am coborât să îmi iau ceva de mâncare și am simțit cum stomacul mi se întoarce pe dos când o roșcată care mirosea greșos de dulceag se opri lângă mine.

— Se poate să vorbim câteva minute? Afară.

Chiar și vocea ei era de baltă și după ce am ridicat o sprânceană și am măsurat-o din priviri, m-am întors și am ieșit din clădire. Zgomotul făcut de tocurile ei îmi spunea că mă urmează, deci nu m-am oprit până când am ajuns pe trotuar.

— Ce vrei? am întrebat-o rece, după ce m-am întors să o

privesc.

— Soțul înapoi, răspunse tăios, îngustându-și ochii.

Am râs nervos, dând din cap.

— Chiar că ai ceva tupeu!

— Poftim?

— Îți vrei bărbatul înapoi, după tot ce i-ai făcut? Dar pe el l-ai întrebat dacă te mai vrea?

— Bineînțeles că mă vrea! șuieră roșcata afectată. Este bărbat, are nevoi! Am înțeles asta din prima clipă în care am aflat că iese cu tine. Dar tu nu însemni pentru el mai mult decât o simplă partidă!

— Fii atentă aici, târâtură! am mârâit, apropiindu-mă nervoasă de ea și obligând-o să facă un pas în spate, bătând în retragere. Ești o femeie care și-a omorât propriul copil pentru o sculă! Nu îmi ajungi la degetul mic nici dacă te folosești de o scară!

— Viața mea, problema mea! Tu ia-ți mâinile de pe Adam!

— Problema este că el nu-și poate lua mâinile de pe mine, am rânjit. Poți să te agiți cât vrei, asta nu îl va aduce înapoi lângă tine. Să nu îți mai văd masca asta căreia îi spui față în preajma mea, vreodată, altfel o să afli la ce nivel poate să ajungă nebunia mea!

M-am întors pe călcâie și am intrat furioasă înapoi în clădire, dar groaza care mă cuprinsese îmi cutremură tot corpul. Simțeam un fior rece care îmi învăluia spinarea și inima mea se opri o clipă, ca mai apoi să bată cu putere, pompând frică și teroare. Dar, în tot acest haos al conștiinței,

cumva știam că nu am voie să mă dau de gol, așa că am fugit pe scări până la etajul cinci, simțind cum rămân fără aer din cauza groazei și a oboselii. Era prea riscant să folosesc liftul, mă puteam da de gol și stricam tot.

Am dat buzna în biroul celor doi detectivi fără a mă mai deranja să bat la ușă și am închis ușa în urma mea. Fața mea cred că spunea tot, pentru că cei doi s-au ridicat deodată în picioare.

— Știi cine e! am șoptit cu teamă.

Cei doi au schimbat o privire rapidă și s-au apropiat de mine, Adam cuprinzându-mi fața cu mâinile și aplecându-se puțin pentru a mă putea privi în ochi.

— Maia, sunt aici. Liniștește-te și spune-mi tot ce știi, vorbi el blând și ferm.

— Pantofi „Venice”, confortabili și totuși uzați de la atâta stat în picioare, faptul că nu le viola pe fete, deși le îmbrăca pervers și le îngrijea rezultă doar o timiditate ieșită din comun, care poate ascunde instincte criminale și diabolice...

— Maia, asta e profilul criminalului?

— Nu, Adam. Ăsta este criminalul. Grădinarul este Bambi, portarul.

Încă o privire schimbată între cei doi, iar ca la un semn, detectivul Rus ieși din cameră în grabă. Adam merse la telefon, o chemă pe Diana să aibă grijă de mine și dispăru și el, după ce mă pupă pe frunte și îmi promise că se întoarce cât de repede poate.

Îi eram recunoscătoare Diane pentru că mă ținea acum

cu o mână pe după braț, într-un mod protector și eram și mai recunoscătoare pentru că nu vorbea.

După aproape trei ore de așteptări, timp în care i-am spus în cele din urmă Diane ce se întâmplă – rămase și ea la fel de șocată ca și mine – Adam se întoarse în birou. Era răvășit, avea cămașa descheiată la primii nasturi și câteva pete de sânge pe ea, era murdar pe mâini și purta hamul cu pistol.

M-am ridicat repede și m-am apropiat de el, cercetându-l îngrijorată din priviri pentru a mă asigura că este bine. El îmi cuprinse fața cu mâinile și își lipi fruntea transpirată de a mea.

— Sunt bine, oftă el.

Diana se scuză cu un zâmbet înțelegător pe față și ne lăasă singuri, Adam unindu-și buzele cu ale mele în secunda următoare.

— Oh, iubito, dacă îți făcea ceva...

— El a fost, nu-i așa?

— Da. Are o grădină imensă acasă, aranjată până la cel mai mic detaliu. Mai era o fată în beciul lui, ținută captivă. De aceea nu aveau urme de legături la picioare, pentru a le putea îmbrăca. Și am găsit trofee... Dumnezeu, toate acele chestii ținute în borcane cu formol...

Adam își trecu mâinile prin păr, iar mie mi s-au umplut ochii de lacrimi.

— Este sângele ei, spuse el într-un final, arătând spre cămașa lui. Avea o rană deschisă, o lovise într-un acces de furie și mâine deja se împlinea săptămâna. Mâine era prea

târziu.

L-am cuprins cu brațele pe după talie cât de strâns am putut și mi-am lipit obrazul de pieptul său, simțind cum mă strânge și el tot mai aproape.

— S-a terminat. Tot coșmarul acesta s-a terminat și tu l-ai prins. Nu va mai face rău nimănui, niciodată!

Am fost nevoiți să ne îndepărtăm din cauza faptului că se întoarse și detectivul Rus, care ne privi puțin curios și apoi îmi mulțumi pentru vigilență. M-am retras din biroul lor, deși se vedea clar în privirile noastre cât de mult tânjeam unul după celălalt.

Aveam nevoie să plec de acolo, știam oricum că nu mai sunt în stare să fac nimic, iar după felicitările primite de la căpitan, m-am dus direct acasă. Spre seară, telefonul meu vibra ușor de două ori. Primisem un mesaj.

„Am nevoie de tine. Pot să vin?”

Am privit ecranul minute în șir, înainte să mă decid asupra unui răspuns.

„Îmi pare rău, dar sunt un dezastru acum. Am nevoie de puțină liniște”.

Răspunsul lui apărură după ceva timp și asta m-a afectat, știam că l-a deranjat refuzul meu.

„Mi-aș dori să nu mă mai respingi când ai mai multă nevoie de mine și aș mai vrea, totuși, să nu mai fugi de ceea ce deja este mai presus de noi!”

Mi-am șters încă câteva lacrimi înainte să pot să adorm cu adevărat.

Capitolul XX

Era o adevărată binecuvântare faptul că nu mai aveam victime săptămânale. „Grădinarul” fusese prins și asta era subiectul de primă pagină în toate ziarele locale și nu numai, chiar și la televizor. Era știrea momentului. Eu însă eram în întârziere, astăzi era aniversarea părinților și după o ultimă verificare în oglindă, am înșfăcat cadoul, geanta și cheile și am ieșit.

Normal că încă conduceam. Nu mă oprea faptul că mi-a fost suspendat permisul de un polițai pufos.

Casa părinților era învăluită de muzică, de un miros delicios de mâncare și era decorată cu panglici și baloane umplute cu heliu, toate argintii. Nici măcar nu m-au auzit când am intrat, dar eu îi puteam auzi mai mult decât perfect! Multiple voci vesele se auzeau din sufragerie și m-am îndreptat și eu într-acolo.

În camera imensă erau mama, tata, Alex, mătușa Anastasia și soțul ei, Sara și Adelin, Cami și Sebastián, soțul ei, David și... Adam. Privirile ni s-au întâlnit și am simțit un nod în gât, iar mii de fluturi se zbăteau în stomacul meu.

— Te-ai hotărât să apari? chicoti Alex și toți s-au întors să mă privească.

Am întrerupt cu greu contactul vizual și mi-am îndreptat atenția spre părinții mei, pe care i-am pupat și i-am îmbrățișat cu drag.

— Asta este pentru voi, am spus, întinzându-le cadoul în timp ce Alex apăru lângă mine și îmi puse un braț pe după

gât. Din partea noastră.

— Pentru că vă iubim enorm, început el să fluture din gene, și suntem mereu ascultători, pentru că ne-ați educat atât de bine...

— Te chem diseară când vreau să adorm, îi tăie tata elanul și am pufnit în râs.

Mama desfăcu cadoul și scoase cele două bilete de vacanță spre Coasta de Azur. Le privi uimită, arătându-le tatii, apoi ne zâmbi înduioșată:

— Voi munciți din greu, nu trebuie să faceți asta!

— Nici nu vreau să aud! am exclamat hotărâtă. Chiar meritați. La mulți ani împreună!

Ne-am îmbrățișat toți patru și ne-am îndreptat atenția spre invitați.

David a fost primul care a venit să mă salute, iar Adam, cu un pahar de tărie în mână, era undeva mai în spate, cu ochii pe el.

— Maia! Cât ești de frumoasă! exclamă el, privindu-mi rochia de un albastru închis, mulată și cu mânecă lungă, până la genunchi. Nu mi-ai dat ocazia să te scot în oraș, după petrecerea aceea.

Sara și Adelin îmi făceau semne în care imitau faptul că le era rău și mi-am dat ochii peste cap, făcându-le rapid cu ochiul.

— Îmi pare rău, i-am zâmbit puțin forțat. Am avut destul de multă treabă.

— Oh, da! Ați prins criminalul acela, felicitări! se aplecă brusc și mă sărută pe obraz.

Adam dădu pe gât tot conținutul paharului dintr-odată și își îngustă ochii periculos, maxilarul zvâcnindu-i din cauza forței cu care scrâșnea din dinți.

Dacă mă gândesc mai bine, nu avea niciun drept să se comporte așa! E însurat cu o scorpie lipicioasă, care nu avea nici cea mai mică intenție să divorțeze de el. Unde sunt șansele noastre? Ah, da! Nu există!

— Mulțumesc, am spus, simțind un nod în gât.

— Ce spui de weekend-ul ăsta? Ieșim la cină, poate și la un film...

Ar trebui să accept, sunt conștientă de asta. Să încetez jocul de-a amanta și să nu-mi mai complic viața singură. În schimb, am răspuns:

— Te sun eu după ce mă asigur că îmi eliberez programul, i-am zâmbit, dar zâmbetul lui era mult mai înfloritor și plin de speranță.

Am oftat și mi-am trecut o mână prin păr. Ce naiba făceam? Dacă nu îmi place un bărbat, nu îmi place și gata! Dar acum, din cauza unui alt bărbat imbecil, îmi țeseam singură o pânză complicată, pe care nici măcar nu mi-o doream.

— Ce dracu' faci? se auzi vocea lui șuierată, nervoasă și a fost suficient doar să ridic privirea.

Era lângă mine.

— Merg mai departe, am răspuns rece, privindu-i ochii aceea de un albastru înghețat.

— Putem să vorbim într-un loc mai discret?

Mama tocmai trecea pe lângă noi și îi auzi întrebarea.

Ne privi puțin tristă, observând tensiunea dintre noi și mă întrebă zâmbind:

— Maia, dragă, de ce nu îi arăți lui Adam casa? Sunt sigură că va adora terasa de la etaj!

Fără alte discuții, m-am întors pe călcâie și am urcat la etaj, simțind că mă urmărește. Însă nu am mers pe terasă, am intrat în camera mea neatinsă și m-am oprit în mijlocul ei, punându-mi mâinile în sân și așteptând ca el să intre și să închidă ușa în urma lui.

— Îmi spui și mie ce dracu' a fost cu tot acel show de mai devreme?

— Show? am ridicat din sprâncene.

— Ți-o tragi cu mine și apoi îți dai întâlnire cu pămpălăi ca David? ridică vocea, nervos, arătând cu o mână spre ușă.

— Poate că da.

Mă privea furios, extrem de furios și din trei pași mari era lângă mine. Îmi prinse amândouă mâinile, mi le duse brutal la spate unde mi le captivă cu o singură mână de a lui, în timp ce mi-o băgă pe cealaltă în păr și se aruncă asupra buzelor mele. Îmi băgă limba aproape cu forța în gură și am început să ne sărutăm brutal, animalic, pervers. După ce se convinge că nu mai am nicio putere să îl contrazic, își luă mâna din părul meu, continuând să mă țină captivă cu cealaltă și îmi strânse sânii prin materialul rochiei, pe rând, prinzându-mi sfârcurile și rotindu-le între degete.

— Poate David, îi pronunță numele cu scârbă, să te facă să te simți așa?

Un geamăt îmi ieși dintre buze și el mi le linse încet,

excitându-mă la culme.

Mă prinse de brațe, mă întoarse cu spatele la el și mă împinse pe pat, pe burtă și îmi ridică fundul în sus. Îmi ridică rochia peste fese și îmi coborî chiloții lent, băgându-și dintr-odată limba în locul meu sensibil, iar eu am icnit, gâfâind. Lingea tot, sugea, își rotea limba, iar eu gemeam cuvinte fără sens.

— Ești a mea, Maia! mârâi el, mușcând ușor ambele pernițe fine și sensibile, apoi se concentrează iar asupra centrului plăcerilor. Numai a mea!

Simțeam că explodez, era atât de bine, de excitant, încât am simțit că nu mai pot mult. Corpul meu tremura ușor, iar fix în momentul în care orgasmul explodează, el se înfipse în mine!

Sfânt zeu al extazului!

Senzația era uimitoare, plăcerea inegalabilă se dezlănțuia încontinuu și m-am lăsat peste pat, strângând cearșaful în pumni cu putere, doar fundul meu era în sus, în timp ce el îmi strângea cu putere fesele, pompând întruna. Mi-am mușcat buza de jos, iar el întinse o mână și își trecu degetele peste ea. Dar eu am deschis gura și am început să îi sug degetul arătător, Adam scoțând gemete groase și întărindu-se și mai tare în mine, excitat la maxim.

Tremurul dulce al plăcerii ne cutremură pe amândoi deodată și am căzut în pat, epuizați.

Gâfâiam încet, încercând să ne recăpătăm suflarea, și după câteva minute m-am ridicat și m-am aranjat cât de bine am putut. Adam se ridică și el în picioare, imitându-mă și

privindu-mă precaut.

— Nu mai pot să fac asta, am spus încet, întorcându-mă și privindu-l. Trebuie să încetăm!

Grimasa feței lui trecu de la surprinsă la iritată și apoi de-a dreptul furioasă.

— Îți jur că ești cea mai nebună femeie pe care am întâlnit-o vreodată! Nu a trecut un minut de când ne-am futut ca doi sălbatici, iar acum îmi spui că nu mai vrei să fii cu mine?

— Ne-am tras-o pentru că asta simțim, Adam! am început să mă răstesc. Aș putea să o fac cu tine oricând, oriunde, pentru că la naiba, am sentimente față de tine! Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că ești însurat!

— Știi foarte bine că am de gând să divorțez!

— Și asta cât va dura, ținând cont de faptul că ea se va împotrivi până la capăt? Un an, doi, trei? Nu vreau să fiu în plus!

— Ești iubita mea, Maia, ce nu înțelegi? strigă el.

— Nu așa se numește statutul pe care îl am eu în viața ta! Nu vreau să fiu prinsă la mijloc în căsnicia voastră!

— Și acum ce ai de gând? Să te desparți de mine? șuieră el, încordat peste măsură iar eu am oftat încet.

— Vreau timp. Și tu ai nevoie de el, Adam. Ocupă-te de divorț, dar nu mă băga pe mine în asta.

Își băgă amândouă mâinile în păr, ciufulindu-l și înjură urât de câteva ori. Mă durea să îl văd așa, dar nu voiam să fiu arătată cu degetul și blamată pentru că această căsnicie de fațadă a lor nu mai funcționează. Nimeni nu le cunoștea

problemele, din afară păreau un cuplu fericit. Dacă eu apăream în peisaj, eram motivul perfect în ochii tuturor.

— Ești sigură că asta îți dorești? mă întrebă încruntat, cu maxilarul zvâcnind de nervi.

M-am cutremurat la auzul vocii lui tulburate și am închis ochii, simțind cum mi se prelinge o lacrimă pe obraz.

Plângeam pentru un bărbat.

— Da.

Adam mă privi intens câteva clipe, apoi veni lângă mine și mă sărută apăsător pe frunte, înainte să se întoarcă brusc și să iasă repede din cameră, trântind ușa în urma lui.

— L-am văzut doar când și-a dus lucrurile la mașină, dar nu cred că m-a observat. Nici nu conta, dacă mă gândesc mai bine, am oftat.

— Unde s-a dus?

— S-a transferat la secția principală de criminalistică din centrul țării. A pus aproape patru sute de kilometri între noi.

Sara și Adelin mă priveau triști, sorbind încet din paharele lor cu vin.

— Este mai bine așa. Pentru amândoi. Lucrurile au fost mult prea complicate din prima clipă în care ne-am întâlnit.

— Și totuși, a fost primul bărbat care ți-a sucit mințile. Aleluia pentru asta, ridică Adelin mâinile spre cer iar noi am început să chicotim. Era și timpul, mai era puțin și eram conștienți că nu ai inimă!

— Ce urât! am râs ușor. Dar, vă iubesc pe voi. Nu este

suficient?

— Deocamdată, mă privi Sara pe sub sprâncene și apoi ridică o sprânceană. Nu te las să mori singură!

Ne-am oprit din vorbit pentru că tocmai ne primeam porțiile de paste comandate. Simțeam un gol imens în piept și știam că de acum, nimic nu va mai fi la fel.

Capitolul I

Stăteam față în față cu dublura mea, ceea ce era chiar extrem de ciudat. Îmi dădea un sentiment de neliniște, iar asta mă agita cumplit.

— Nu ți se pare că seamănă prea mult cu mine?

L-am auzit pufnind, apoi își aprinse țigara electronică. Parcă se lăsase de fumat.

— Știi că acea „minune” este de zece ori mai

cancerigenă decât o țigară normală, nu?

Mă privi încruntat, în timp ce trase cu sete din ea.

— Deci? am ridicat o sprânceană, așteptând încă răspuns la întrebarea mea.

Căpitanul oftă greu, se apropie de corpul fetei de pe masa mea din inox, asupra căreia stăteam aplecată, și o cercetă câteva clipe scurte.

— Relativ, ridică el din umeri. Este blondă și drăguță, nu e mare lucru.

Am oftat și am pus mâna pe bisturiu.

— Asta înseamnă că trebuie să mă car, arată spre mâna mea care străpunse pielea rece.

Se strâmbă ca răspuns la zâmbetul meu malefic și ieși val-vârtej.

Dar starea mea nu era în conformitate cu zâmbetul. Gândurile mele zburau, în timp ce continuam să muncesc. Zburau în urmă cu doi ani, la cel care mă făcuse să plâng pentru prima dată. Nu trecea o zi fără să mă gândesc la el, fără să mă întreb ce face, dacă este încă cu Rebecca, sau este fericit alături de cineva care îl merită cu adevărat. I-am cerut să plece, știam asta, dar niciunul dintre noi nu îl căutase pe celălalt. Eu, din cauza fricii și a nesiguranței, el...

Și în acești doi ani, am lăsat hainele să cadă o singură dată. Nu și sentimentele. Pentru că imediat ce respectivul și-a consumat, brusc și fără preaviz, energia, lacrimile mi-au umplut ochii și mi-am dat seama că am nevoie de timp. Mi-am promis că nu o să mă grăbesc și nici nu voi accepta pe oricine în viața mea atât de ușor.

După ce am terminat cu autopsia, am întocmit certificatul medico-legal, împreună cu rapoartele de bază. Treaba mea pe ziua de azi era oficial încheiată, acum mă grăbeam să merg acasă și să mă pregătesc. Ieșeam în oraș cu Sara și Adelin, cel din urmă urmând să ne prezinte noul său iubit.

Pantaloni scurți din piele, negri, un top din mătase de aceeași culoare și pantofi cu toc subțire. Câteva onduleuri lejere și un machiaj natural era ceea ce îmi definea starea actuală. I-am mulțumit în gând cerului pentru că o mașină tocmai ieșea din parcare, grăbindu-mă să îi iau locul, altfel eram nevoită să las mașina la o distanță considerabilă față de club.

Sara era deja acolo, pe canapeaua unuia dintre separeuri, căutându-ne cu privirea. Am ridicat o mână, fluturând-o ușor și pe fața ei apăru un zâmbet imens. Ne-am îmbrățișat strâns când în sfârșit am ajuns la ea.

— Oh, Doamne, Maia! strigă ea, făcându-se auzită peste muzica asurzitoare. Urma să te iau pe sus, dacă refuzai să vii și de data asta!

— Nu aveam cum să lipsesc, Adelin nu m-ar fi iertat niciodată! am zâmbit.

— Cu asta am noroc! mă dojeni ea. Dar mă bucur atât de mult să te văd!

— Și eu! am răspuns sincer. Ce face Ana?

— Se ceartă cu Max pentru casa de vacanță, chicoti ea. Unchiul vrea o sală de biliard și una de forță, iar ea pilates și un mini cinema”.

— Ar trebui să ajungă la un compromis, mai ales că au drepturi egale și o vor împărți.

— Când s-au înțeles ăștia doi? ridică ea o sprânceană. Uneori nu știu ce a fost în capul bunicii, de ce le-a lăsat casa asta amândurora.

— Probabil credea că așa îi va face să se înțeleagă.

— În care lume paralelă? râse ea și eu am chicotit. Acum lasă asta, ce bei?

— Un Martini sec, te rog.

Sara făcu câțiva pași până la barul care era destul de aproape de noi și se întoarse după câteva minute cu băuturile noastre. Chiar când luam prima sorbitură, am auzit vocea veselă și încântată a lui Adelin:

— Hei, sexy ladies! dădu el lasciv din gene, apoi ne pupă pe fiecare pe obraji. Mă bucur să vă văd, în special pe tine! întinse un deget atent îngrijit, cu o unghie perfectă și lucioasă spre mine. El este iubitul meu, Mark!

Un tip bine făcut, creol, brunet și cu niște ochi de un verde intens, extrem de deschis și contrastând aproape șocant cu pielea lui, ne zâmbea timid din spatele lui Adelin.

— Stai așa, am spus încurcată. Nu ne povesteai nouă acum câțiva ani de un Mark din vacanță?

— Este chiar el, Maia, scumpo! Ne-am revăzut întâmplător, el având ceva afaceri aici, și nu am rezistat tentației de a ne reîntâlni și printre cearșafuri.

Am râs toți, noi dând mâna cu noul venit și probabil că fiind obișnuite cu orientarea lui Adelin, eram foarte relaxate cu privire la el. Așa că, după doar o jumătate de oră,

povesteam cu toții și râdeam bine dispuși.

— Cine mai vrea ceva de băut? strigă Sara puțin amețită și toți au aprobat, ridicând paharele goale.

Și totuși, cei trei s-au oprit pe ringul de dans, începând să își miște corpurile în ritmul muzicii, poate puțin prea energic, și îmi făceau semne să mă alătur lor. Le-am arătat paharul gol și faptul că am de gând să merg la bar, dar am ales doar o cola și simțeam că nu mai reușesc să mimez această încântare continuă și obositoare.

Am luat o gură de suc și am privit în dreapta mea. Mă simțeam oarecum privită, dar tot ce puteam să văd erau oameni relaxați, dezinhibați, care se distrau și nici măcar nu știau de existența mea.

Eram paranoică, pentru a doua oară astăzi și un gând total nepotrivit mă făcu să schitez un zâmbet pe sub mustați. Poate mi se trăgea de la prea multă abținere, știam din experiența tatii cât de agitat poți să fii atunci când nu ai parte de plăceri carnale prea mult timp. El era agitat ca și un leu în cușcă. Eu eram... paranoică?

Am închis ochii și simțeam că mă ustură. Clar nu aveam în plan o noapte albă, deci m-am întors la locul meu din separeu, dorindu-mi un singur lucru în acel moment: patul meu de acasă.

Capitolul II

Mă omorau picioarele, tocurile cui nu fuseseră o alegere înțeleaptă, dar când am făcut eu alegeri înțelepte, dacă ne

referim la viața mea personală?

Am oftat și m-am așezat pe canapea, masându-mi degetele și călcâiele cu mâinile.

Orgasmic!

Renunțasem deja la ideea de a-mi pregăti un ceai și m-am ridicat exact în momentul când niște bătăi în ușă m-au făcut să tresar.

Ce futai?

Dacă Sara s-a amețit iar și nu vrea să o vadă așa mătușa Ana, sigur va trebui să o las să doarmă cu mine. Dormitorul pentru oaspeți este în curs de renovare și de pe canapea ar putea să cadă oricând. Am oftat și am deschis resemnată ușa, dar inima mea se opri pe loc, la fel ca și respirația și rotația Pământului.

Era el! Imbecilul!

După câteva clipe sufocante, i-am trântit ușa în nas speriată și am rămas nemișcată în același loc, privind ușa și sperând să fie doar un efect extra exagerat a băuturii din seara aceasta.

Câteva clipe de liniște. Apoi câteva bătăi identice.

Am deschis ușa din nou, ținându-mi respirația, și el se încruntă nervos și confuz.

— Ce naiba?

Încă o ușă trântită în nas. La dracu', mă simțeam ca și în desene, doar că nu vedeam nicăieri partea amuzantă. De data aceasta el nu mai bătu, ci intră neinvitat și trânti săraca ușă în urma lui, pentru a treia oară.

— Ce crezi că faci? am șuiert.

Nu puteam să îmi iau ochii de la el. Doamne, cât era de frumos! Proaspăt ras și tuns, dar cu părul suficient de mare cât să îl poți răsuci puțin între degete, cu acea privire care îmi trimitea fiori violenți direct în stomac, mușchii brațelor și ai pieptului extrem de bine ieșiți în relief prin tricoul mulat pe corp. Nici nu îndrăzneam să privesc mai în jos, până aici, și deja simțeam cum mă ia cu palpitării!

— Bună și ție, îmi pare bine să te revăd! Da, chiar aș dori un pahar cu ceva, mulțumesc!

Deși aceste cuvinte sunau vesele, fața lui era la fel de încruntată.

Și totuși, un declic se produse în mintea mea și am început să îmi revin repede. O fi el cel mai sexy bărbat în viață, dar va fi și cel mai sexy bărbat mort dacă nu îmi dă o explicație cât mai plauzibilă, de ce futai a apărut în viața mea din nou, acum, după ce eram convinsă că totul s-a terminat cu adevărat între noi!

— Ai un minut pe ceas să îmi explici ce naiba cauți aici, altfel singurul lucru pe care o să îl primești va fi un picior fix în cofrag!

Adam rânji pervers și încă un fior îmi trecu prin tot corpul.

— Tot o javră mică ai rămas?

— Cincizeci de secunde.

Își încleștă maxilarul și făcu un pas mai aproape, mai aveam puțin și ne atingeam.

— Sunt liber.

— Felicitări.

Răspunsul meu îl enervă la culme.

— Atât ai de spus? După doi ani, doar atât?

— După doi ani în care nu ai dat nici cel mai mic semn, m-am răstit, simțind cum mă enervez, crezi că mie îmi mai pasă acum de statutul tău?

— Să-ți reamintesc, domnișoară Sima, cine a vrut să luăm o pauză până când eu îmi rezolv probleme personale? Nu ai vrut să fii implicată în scandalul dintre mine și Rebecca și asta am făcut, te-am ținut departe de tot! Doi ani am târât-o prin tribunale, i-am oferit șaptezeci la sută din tot ce am avut, doar să mă văd scăpat!

— Și acum... am șoptit, privindu-i ochii aceea albaștri și simțind cum furia mea se topește la fel de repede precum a început să ardă.

— Acum sunt liber. Ieri s-a pronunțat sentința definitivă, iar azi am ajuns la ușa ta. Am actele în mașină, îți arăt tot.

Am oftat, iar el ridică încet o mână și mă mângâie ușor pe obraz.

— Trebuie să înveți să ai încredere în mine, Maia. Tragi mereu concluzii pripite. Crezi că te-am uitat? Nu a trecut nici măcar o zi în acești doi ani blestemați în care să nu mă gândesc la tine, în care să nu îmi doresc cu disperare să te am. Dar mi-am promis că te voi proteja de scandaluri și tu ai fost mai importantă decât ceea ce îmi doream eu.

— Tot acest timp... a fost sufocant, mult prea apăsător. Acceptasem ideea că între noi totul s-a terminat, dar nu puteam să te scot din minte. A fost atât de greu!

Brațele lui puternice m-au înconjurat protector și trebuia să recunosc că nicăieri nu m-am mai simțit atât de liniștită, de protejată, de... iubită.

Da, era locul meu preferat din întreaga lume.

— O să te iau încet. Vreau să îți demonstrez ție, în primul rând, iar apoi familiei tale că sunt potrivit pentru tine. Vreau să avem o relație frumoasă, să te descopăr pas cu pas și să fii cu adevărat iubita mea.

Aceste cuvinte le spuse cu fața în părul meu, cu mine în brațele lui și nu îmi venea să cred cum viața se poate schimba radical într-o singură jumătate de oră.

Am stat îmbrățișați minute în șir, apoi el își slăbi încet strânsoarea și mă sărută pe frunte.

— O să merg acasă acum, am făcut un drum lung până aici și sunt rupt.

— Promiți că te întorci? l-am întrebat, și mă simțeam ciudat, aveam și eu o latură sensibilă mai puțin dezvoltată, dar care ieșea cel mai mult în evidență în preajma lui, fără să îmi dau seama.

Adam îmi prinse fața între mâini și se aplecă puțin pentru a mă privi în ochi.

— Promit că nu vei mai scăpa de mine, începând de astăzi!

Mă sărută apăsător pe obraz, amândoi simțind dorința aproape explodând și totuși ne abțineam cumva.

— Pas cu pas, zâmbi el în colțul buzelor, acest gest făcându-l să pară extrem de atrăgător și cuceritor. Noapte bună, iubito!

— Noapte bună, imbecilule!

Adam chicoti încet și se întoarse pe călcâie, ieșind din casă. L-am urmărit în prag până a ajuns la mașină, unde se întoarse spre mine și îmi făcu cu ochiul.

Ce futai tocmai s-a întâmplat?!

Capitolul III

Aveam întâlnire.

Chicoteam ca o adolescentă îndrăgostită la acest gând și totuși, nu puteam să îmi rețin zâmbetul în timp ce mă priveam în oglindă. Rochia de un roșu tulburător îți lua ochii la prima vedere, părul meu puțin ondulat rămase desfăcut și am ales un ruj în același ton pasional cu rochia.

Câteva bătăi în ușă m-au făcut să fug în picioarele goale, pentru a deschide. Adam, într-un costum negru, mulat pe toți mușchii și o cămașă albă descheiată la primii doi nasturi, stătea în pragul casei mele cu un buchet delicat de anemone în mână.

— Bună, frumoaso, îmi zâmbi el dulce. Pentru tine!

Îmi întinse buchetul și l-am primit, încântată.

— Sunt minunate, mulțumesc!

M-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat pe obraz, iar când el își puse o mână pe talia mea, corpul meu luă foc instant. Am rămas nemișcați, respirațiile noastre fiind singurele zgomote care se mai auzeau și care acum se îmbinau din cauza apropierii.

— Merg să mă încălț, am șoptit deoarece eram mult

prea conștientă de tensiunea sexuală dintre noi și de faptul că nu vom mai ieși nicăieri dacă ne mai atingem.

— Ar fi cel mai indicat, spuse el cu o voce joasă și am inspirat adânc, îndepărtându-mă.

Adam conduse până la un restaurant cochet unde separeul era deja pregătit pentru venirea noastră. Vin alb la rece, *mise en place*-ul impecabil, anemone albe și în vaza secundă aurie din centrul mesei. Ne-am așezat, iar ospătarul ne oferi meniurile.

— Este un local cu specific, îmi explică Adam. Aici găsești cele mai bune fructe de mare și orice preparat din pește. De aceea mi-am permis să le cer o sticlă de Chardonnay la rece pentru când ajungem.

— Este prima dată când vin, și deja sunt plăcut surprinsă, am recunoscut.

— Mă bucur, zâmbi el. Ce alegi?

— Cred că voi încerca creveții.

Cina fusese un adevărat deliciu, vinul aromat și amețitor, iar Adam... cât toate acestea la un loc și o doză letală de masculinitate în plus. De aceea când m-a întrebat dacă vreau să îmi arate noua lui locuință unde a început totul de la zero, propunându-mi să rămân și peste noapte cu el... am dat din cap în semn de aprobare și am lăsat emoțiile care îmi străbăteau stomacul să își facă de cap.

Stătea într-un complex de apartamente, cartierul modern fiind construit de doar câțiva ani. Voiam să urcăm pe scări până la etajul trei și l-am privit fermecată cum deschise ușa, lăsându-mă să intru prima.

Poate era efectul vinului, a întregii seri, poate era din vina lui și a faptului că eram atât de înnebunită după el. Sau, cel mai probabil, era o combinație amețitoare între toate acestea, dar dorința mea atingea deja cote maxime. Deși am înaintat câțiva pași în imensa sufragerie deschisă, Adam rămase rezemat de ușă, cu mâinile în buzunare și mă privea atât de intens, încât respirația mea devenea tot mai agitată.

— Ai fost un adevărat gentleman în seara aceasta, am șoptit.

Întinericul din apartament nu ajuta cu nimic, ba mai mult, accentua atracția dintre noi.

— Ce vreau să îți fac acum nu se încadrează în aceeași categorie, spuse el la fel de încet.

— Arată-mi.

Adam veni spre mine, mă prinse de talie și mă lipi de el, simțindu-i erecția lipită de șoldul meu prin rochia subțire și mă privi în ochi. După câteva secunde, gura lui o acapără cu totul pe a mea. Dulce, flămândă, pasională. Îmi plăcea al naibii de mult cum se juca cu limba în gura mea, cum o căuta pe a mea, cum mă venera și mă îngenunchea cu aceeași atingere și îmi golea mintea de tot ce deriva din rațiune.

Se aplecă și mă prinse de picioare, săltându-mă în brațele lui, continuând să mă sărute excitat și se îndreptă spre dormitor. Cred.

Mă lăsă ușor pe spate, pe pat, iar el rămase în picioare pentru că își dădu sacul jos, își desfăcu fiecare nasture de la cămașă în parte, fără a-și lua ochii de la mine, apoi o aruncă pe jos. Bustul lui gol, încordat și puternic continua cu un

abdomen perfect și cu un „V” înnebunitor, ascuns pe jumătate în pantaloni.

Eram excitată doar privindu-l și mi-aș fi plăns chiar și de milă, dacă nu aveam lucruri mai importante de făcut acum. Doi ani de abțință în familia Sima... cred că bunicul se întoarce în mormânt în clipa asta!

Adam se așează în genunchi între picioarele mele și îmi dădu pantofii jos, începând să îmi sărute gleznele, urcând tot mai sus până la genunchi, apoi lingând încet spre interior până ajunsese la materialul fin al chilotului. Limba lui trecu de câteva ori de jos până sus peste locul meu fierbinte și simțeam cum mă încălzesc brusc, dorindu-mi cu ardoare tot mai mult! Când în sfârșit îmi dădu jos lenjeria și limba lui se afundă adânc în mine, m-am lăsat pe spate și am gemut lung, oftând totodată.

Doamne, cât era de bine!

Singurul lucru pe care îl făceam acum era să simt. Nebunia, extazul, plăcerea, toate au culminat într-un orgasm atât de intens, încât întreg corpul a început să îmi tremure.

— Oh, Adam...

— Te simt, iubito!

Mâinile lui puternice mi-au ridicat rochia până deasupra capului, dând-o jos. Îmi cuprinse sânii în palme, își trecu limba peste sfârcurile mele pe rând, lingând și sugând, mii de fiori traversându-mi corpul.

Ne-am sărutat din nou, ne-am atins, ne-am mângâiat și ne-am tras-o ca doi nebuni care se așteaptă de o viață, iar acum se descoperă pentru prima dată. Mă lua tare și adânc,

dar atingerile lui erau ferme și pasionale, iar când finalul ne cutremură pe amândoi, am rămas îmbrățișați, așa goi cum eram.

Cuvintele nu își aveau rostul pentru că ceea ce simțeam, legătura dintre noi era mai presus de atât. Simțeam că aparținem unul altuia, că a meritat așteptarea și mai ales, că acum ne vom bucura de toate aceste trăiri intense, așa cum simțeam că ne dorim din prima zi în care ne-am cunoscut.

Capitolul IV

— Bună dimineața, nesuferito!

Vocea blândă și dulce a bărbatului care mi-a furat mințile și inima mă trezi dimineață. Eram întoarsă pe burtă, iar el profită de asta pentru a-mi săruta întreg spatele, începând de la ceafă și urmând coloana, până ajunse la fese. Înlătură cearșaful și mă mușcă ușor de fesa dreaptă, făcându-mă să mă înfior.

— Deja servești micul dejun? am chicotit, încă somnoroasă.

— Hmm, nici nu ai idee, mormăi el, vârandu-și degetele între picioarele mele și începând să maseze încet.

— În cazul ăsta, am șoptit cu ochii închiși, vreau porție dublă.

Adam oftă gutural și își trecu un picior peste mine, aproape călărindu-mă așa pe burtă cum eram și mă prinse puternic de fund cu amândouă mâinile.

— M-ai nenorocit, femeie!

Mi-am ținut respirația când l-am simțit cum își lasă în jos pantalonii de trening și boxerii, apoi își scoase bărbăția și se înfipse adânc în mine, făcându-mă să icnesc și să îmi doresc tot mai mult.

Se mișca din ce în ce mai repede, mai adânc, îl simțeam în mine din plin și fiori ca și niște mici focuri de artificii începeau să câștige tot mai mult teritoriu pe corpul meu, pe pielea mea, în zonele mele erogene. Adoram felul în care mă strângea puternic de șolduri, felul în care știa cum îmi place să mă ia, cum știa unde să mă atingă, îl iubeam pe el așa cum nu am iubit niciodată un bărbat.

Am explodat când se împinse cu putere până la capăt în mine iar el zvâcni de câteva ori, înainte să se elibereze gâfâind. Își lipi fruntea transpirată de spatele meu câteva clipe, până când respirațiile noastre au revenit cât de cât la normal.

— Acum chiar ar trebui să mâncăm, șopti el.

Am afirmat printr-o mișcare a capului. Eram din nou obosită.

Spre surprinderea mea, două omlete care arătau foarte bine, cafea aburindă și suc erau deja pregătite pe masa din bucătărie.

— Impresionată? rânji el, privindu-mă.

— Recunosc, am chicotit.

— Nu știi multe lucruri despre mine, Maia. Dar abia aștept să ne descoperim.

L-am privit intens, apoi am zâmbit.

— Abia aștept.

Ne-am așezat și am mâncat amândoi cu poftă.

— Mi-ar fi plăcut să îți cunosc familia, am zâmbit trist.

Nu uitasem ceea ce spusese acum doi ani, faptul că mama lui murise când el era mic și tatăl său a preferat să îl lase la orfelinat după aceea.

— Și mie, dar sunt împăcat cu trecutul meu.

— Îți mai amintești de ea?

— O visez, câteodată. Este o imagine neclară, dar este atât de liniștitoare și profundă, încât a devenit inconfundabilă. Îmi apare în vise mereu când sunt agitat sau am probleme, de parcă mi-ar veni în ajutor. Știu că sună nebunesc, pufni el și își trecu o mână prin păr.

— Deloc. Dragostea unei mame este inegalabilă.

Ne-am zâmbit și am continuat să mâncăm în liniște. Am făcut după aceea duș împreună, ne-am relaxat așa cum știam noi cel mai bine și am ieșit înfășurați doar în prosop.

— Iubito, nu vreau să pară că vreau să scap de tine, dar am ceva în plan pentru noi și trebuie să plec vreo două ore.

— Oh, am spus surprinsă. Bine atunci, crezi că mă poți lăsa acasă?

— Sigur. Și ne vedem pe la șapte?

Am aprobat afirmativ și am început să mă îmbrac. Adam se ținu de cuvânt și apoi porni cu un zâmbet larg spre orice ar pregăti pentru seara aceasta.

Timpul meu trecu destul de repede, ținând cont că am fost într-o continuă mișcare. Am pus haine la spălat, am dat cu aspiratorul, mi-am șters piesele de mobilier până au strălucit și casa mea era impecabilă. Faptul că stăteam

singură era un avantaj, nu făceam prea multă mizerie. În timp ce întindeam rufele pe uscător vorbeam și cu Sara la telefon, și asta îmi aducea aminte de ceva.

La ora stabilită, Adam apărură la ușă și ne-am îndreptat spre marginea orașului. Acolo, încă la sol, ne aștepta un balon imens, portocaliu, iar trei oameni verificau tot felul de lucruri în jur.

— Doar nu... m-am înecat.

— Ba da! chicoti el.

— E o nebunie!

— Știu, nu? râse el încântat și nervos în același timp.

Nu știam dacă să râd sau să fug de acolo, cert este că am ales totuși să nu dau bir cu fugiții. Deocamdată.

Adam însă era mult mai rău decât mine. Broboade de sudoare îi apărură pe frunte și era agitat.

— Ai frică de înălțime? l-am întrebat.

— La naiba, da! răspunse el, trecându-și o mână prin păr.

— Atunci, de ce faci asta? Nu mă supăr dacă renunțăm acum.

— Pentru că am trecut prin multe să fim împreună. Vreau să îmi înving și teama asta. Dacă tu ești lângă mine, știu că pot să înfrunt orice.

L-am luat de mână și mi-am împletit degetele cu ale lui.

— Este cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus până acum, am spus, privindu-l în ochi.

— Sunt un dulce, știu, flutură din gene și eu mi-am dat ochii peste cap, râzând.

— Astăzi am vorbit cu Sara și mi-am adus aminte de ceva. În seara în care ai revenit, am ieșit cu ea și cu Adelin în oraș. Voiam să știu dacă ai fost în zonă, am avut un sentiment ciudat că ești în preajmă.

— Nu, iubito. Am condus exact până la ușa ta, abia așteptam să îți arăt dovada că sunt liber. Nu am oprit nicăieri înainte.

— Ciudat, am mormăit.

Tocmai se pregătea să spună ceva, dar unul dintre bărbați se apropie să ne anunțe că totul este pregătit și balonul este gata de decolare. Ne-am apropiat, și cu puțină reținere, am urcat amândoi în el. Era emoționant și înfricoșător totodată, dar am ascultat atenți instrucțiunile primite și ne-am ținut strâns de mână când balonul începu să ia altitudine.

Era o experiență minunată! Apusul era chiar în fața noastră, o liniște plină de pace ne cuprinsese și aveam sentimentul că suntem singuri în întreaga lume, doar noi doi și cerul. Adam mă privea intens, calm și cu drag. Întinse o mână, îmi prinse bărbia între degete și îmi întoarse fața spre el.

— Te iubesc, Maia Sima. Tu ești puterea și slăbiciunea mea.

Gura mea se întredeschise ușor și realitatea vorbelor lui mă făcu să realizez că exact același lucru îl simțeam și eu.

— Te iubesc, Adam. Ești primul bărbat la care îi spun asta, în afară de tatăl meu.

Ne-am sărutat cu pasiune, savurând fiecare clipă pe

îndelete.

— Legat de asta, se strâmbă el. Crezi că am vreo șansă să rămân viu după ce află că suntem iar împreună?

Am râs cu poftă, iar el mă imită amuzat.

— Există o singură cale de a afla.

Adam se încruntă puțin, privindu-mă întrebător.

— Mergem în vizită!

Capitolul V

— Cred că m-am răzgândit, spuse el brusc, strângându-mă mai tare de mână.

— Nu fi copil! Se va afla în cele din urmă!

— Prefer să nu fiu de față!

— Adam! l-am certat într-o șoaptă apăsată.

— Maia, m-am confruntat cu tot felul de criminali, psihopați și infractori. Dar tatăl tău îi bate pe toți la fundul gol!

Am pufnit, fără a reuși să râd sau să mă supăr. Nu știam cum să reacționez la ceea ce tocmai a spus și probabil că era haios, dar într-un colț al minții îi dădeam dreptate. Tata putea să fie extrem de intimidant. Venind vorba de lup, ușa se deschise.

Tata apărui în prag. Expresia lui se însenină când mă văzu, dar se întunecă la furtună de gradul cinci când dădu cu ochii de Adam. Mama înlemni în spatele lui, Adam își ținu răsuflarea, eu făceam mătănni imagine spre divinitate.

— Sofia, adu-mi pușca de vânătoare! strigă el peste

umăr spre mama, apoi se întoarse și îl privi pe Adam. Tu ce pula mea cauți aici? tună, iar mama își dădu ochii peste cap.

— Domnule, am venit să vorbim, spuse Adam ferm, ridicând puțin o mână într-un gest care ar fi trebui să transmită calmul.

Doi pași și tata era cu mâna în gâtul lui.

— Mi-ai rănit fetița așa cum nu a mai făcut-o nimeni până acum! mârâi el. Știi ce înseamnă să te iei de un Sima? Ți-ai săpat singur groapa!

Mama veni repede lângă mine și mă prinse de umeri, privindu-i cu ochi mari și cred că nici ea nu știa sigur ce ar fi mai înțelept să facă.

— Tată! Dă-i drumul! am strigat.

— Nu te băga, Maia! se răsti Adam cu o voce sugrumată.

— Vii în curtea mea, în casa mea și pui mâna pe fata mea! urlă tata și îl eliberă doar pentru a-l lovi din plin în față.

— Dumnezeuule, Max! sări mama, prinzându-l de braț, dar acesta se smulse din mâinile ei.

Adam se ținea de maxilar, un firicel de sânge făcându-și drum din buza spartă, spre bărbie. Știam că nu vom schimba cu nimic situația dacă interveneam, trebuiau să ajungă la un moment dat la un numitor comun. Să facă un compromis.

— Dar nu te-ai oprit, nu-i așa? continuă tata să înainteze spre el cu o privire feroasă și toți mușchii încordați. Ce te-ai gândit tu că ar fi haios? Să îi frângi inima!

Un croșeu sub coaste și Adam se îndoi de durere. Nu riposta deloc, dar îmi doream măcar să se apere cumva!

— Nu puteam să fiu cu ea atunci, răspunse el, gâfâind

din cauza loviturii primite. M-am întors de îndată ce asta a fost posibil.

— Proastă decizie!

Alt croșeu în față și mi-am întors privirea, tresărind, când Adam se prăbuși la pământ.

— Max, de ajuns! strigă mama poruncitor.

— De abia m-am încălzit! Te credeam mai inteligent de atât, detectivule! Știai ce te așteaptă și totuși ești aici!

— Pentru că o iubesc! strigă Adam, iar tata se opri o secundă în acea poziție amenințătoare.

— Cred că îți bați joc de mine! se răsti el.

— Da, știam ce mă așteaptă! Dar nu am de gând să dau înapoi și nici nu mă voi opri, vorbi Adam cu greu, ridicându-se de jos și îndreptându-și poziția în fața tatii. Voi veni din nou și din nou în fața ta, până ai să ne dai binecuvântarea ta. Vreau să o fac soția mea.

Inima mea s-a oprit câteva clipe, ca mai apoi să înceapă să bată ca și o nebună, în piept. Nu îmi venea să cred ce tocmai am auzit, firul gândurilor mi s-a rupt și acum derula ca și o bandă stricată ultimele lui cuvinte.

Mama mă strânse mai tare de umeri, schițând un zâmbet încurajator și trist totodată, dar tata încă era în stare de șoc, privindu-ne când pe mine, când pe el.

— Nu știu dacă să te îngrop în curte sau să te duc la un psihiatru, mârâi el.

— Sunt aici, ridică Adam mâinile în semn de predare. Și nu mă dau bătut. O iubesc prea mult.

Ochii mei s-au umplut de lacrimi.

— Spune-mi că nu îmi faci asta, spuse tata, privindu-mă. Că nu îți faci ție asta! aproape că strigă ultima parte.

— Nu știi totul. Îl iubesc, indiferent dacă ești de acord sau nu.

Maia

— Te-a rănit!

— Adu-ți aminte prima ta întâlnire cu Maia, Max, spuse mama blând. Nu toți oamenii știu să își arate dragostea, dar asta nu înseamnă că iubesc mai puțin.

Tata își trecu o mână prin păr, înjurând de toți sfinții, apoi îl privi pe Adam pe sub sprâncenele încruntate.

— Tu ai de gând să renunți vreodată?

— Niciodată!

— Așa să rămână! Dacă mai renunți încă o dată la ea, îți jur pe numele lui Marco Sima că nu mai scapi viu din mâinile mele! Ne-am înțeles?

Tata întinse mâna spre el, iar Adam o privi câteva clipe, respirând greu.

— Da, domnule!

Îi prinse cu putere mâna, salutându-se bărbătește și privindu-ne hotărâți în ochi.

— Acum hai înăuntru să desfacem niște beri, spuse tata și intră în casă urmat de Adam.

— Ce futai a fost asta? am șoptit șocată, mai mult pentru mine.

— Maia, limbajul! ridică mama tonul, certându-mă.

— Oh, haide! Spune-mi că tu nu te-ai gândit la asta!

— Bine, poate puțin. Dar nu accept un astfel de limbaj din partea ta!

Mi-am dat ochii peste cap și am prins-o de braț, am intrat în casă și noi, după cei doi bipolari.

Îi priveam cum povestesc din fotoliul meu confortabil și mi se părea că am trăit două vieți diferite. Una înainte să îl cunosc pe Adam, în care bărbații erau doar niște jucării pentru mine și una după ce l-am întâlnit, în care sunt total și complet îndrăgostită. Bărbatul acesta a ales să lase garda jos pentru mine, pentru familia mea și pentru a le demonstra respectul și dragostea ce mi le poartă. Nimeni nu a făcut niciodată așa ceva pentru mine. Iar acum, el vrea binecuvântarea tatii, și a câștigat-o pe drept.

Dar, eu procesam mult mai greu acest lucru. Adam mă voia pe mine? Ca soție? Pentru toată viața?

De ce?

Capitolul VI

Nu a mai spus nimic despre cererea în căsătorie și asta mă călca puțin pe bătăture. Adică, de ce a spus-o? Doar să scape din ghearele tatii? Nu prea cred. Nu este las. Atunci, de ce nu a mai adus subiectul în discuție? A fost un impuls?

Bineînțeles că a fost! Niciun om cât de cât sănătos la cap nu s-ar căsători cu o Sima!

Am oftat, iar el se întoarse automat spre mine.

— Ești bine?

Mă privea puțin încruntat și știam că își pune și el anumite întrebări. De abia dacă am schimbat câteva vorbe în ultimele ore și asta l-a debusolat puțin, însă cum aş putea să îi spun ce simt, mai ales că îmi doream să mă văd mireasă, dar totodată chestia asta mă speria ca naiba!

Dar de ce nu spune nimic?! Simțeam cum frustrarea crește în mine ca temperatura în termometru și m-am afundat și mai tare în scaunul mașinii, aproape bosumflându-mă.

— Da, am zâmbit.

— Vrei să îmi spui ceva? Întrebă el, privindu-mă cu coada ochiului și am făcut ochi mari.

Eu să îi spun lui ceva? Nu pot să cred!

— Dacă aş vrea, ți-aş spune, am bombănit.

Puteam să jur că i-am văzut urma unui zâmbet în colțul gurii, dar m-am întors spre geam și am continuat să privesc afară cu ciudă. Nu aveam de gând să-i recunosc imbecilului ăstuia cât mă deranja tăcerea lui stupidă!

Am continuat să îl ignor până am ajuns la sediu, unde m-a lăsat chiar la intrarea din față și apoi îmi făcu dulce cu mâna, fluturând degetele spre mine.

Imbecil!

Nu eram în apele mele, așa că am mormăit câte un salut din când în când și m-am dus țintă la lift. Etajul trei era aproape pustiu și acest lucru mă făcu să respir ușurată. Eram cu mâna pe clanță, atât de aproape de biroul meu liniștit, când vocea căpitanului sparse prețioasa tăcere:

— Sima!

Mi-am dat ochii peste cap, apoi m-am întors cu un oftat și am zâmbit cât am putut de fals.

— Da?

— Trebuia să fii aici deja, îşi puse el mâinile în şold.

— Trafic.

— Nu stai departe.

— Trafic şi control rutier.

— Două ore?

Simţeam cum mi se umflă o venă.

— Trafic, control şi depresie în drum spre serviciu.

— Păstrează puţină şi pentru ziua de salar. Ai un cadou pe masă, îmi făcu semn cu mâna spre biroul meu. A fost adusă acum, ce să vezi, fix două ore!

Se întoarse şi plecă, lăsându-mă să îl pomenesc în numele sfinţilor.

Într-adevăr, pe masa rece, într-un sac negru, mă aştepta încă un cadavru. Mi-am lăsat lucrurile, m-am echipat şi mi-am pus ochelarii, apoi am aprins luminile de deasupra mesei. Am deschis sacul şi am văzut înăuntru o femeie tânără, avea cam douăzeci şi opt de ani, cu părul mediu şi blond, în jur de cincizeci şi cinci de kilograme.

Am rămas câteva clipe asupra ei, privind-o.

— Este sezonul blondelor?

Am deschis-o şi am început să iau fiecare organ în parte, să îl curăţ şi să îl examinez, să caut până în cele mai mici detalii, până când ochii m-au usturat din cauza concentrării. Singurul lucru ciudat găsit la ea era un minuscul punct, de un roşu închis, aflat pe aortă.

Aveam de gând să păstrez acea bucată într-un recipient cu formol, până să mă conving dacă era un indiciu sau nu. Ceasul arăta deja ora patru după-amiază, în momentul când cineva îmi bătu în ușa.

— Intră, am răspuns, în timp ce închideam sertarul cu noul cadavru.

Adam, cu cămașa mulată peste pieptul lui musculos, mânecile suflecate și primii doi nasturi desfăcuți, cu hamul în care îi era pistolul pe după brațe, acest lucru dându-i un aer atât de masculin și cu acei blugi mulați pe șoldurile bine făcute, intră cu o privire ispititoare.

— Ce cauți aici? am șoptit, șocată.

— Am venit să facem cunoștință, domnișoară Sima, viitoare Bran, vorbi el cu o voce groasă, joasă, excitantă, închizând ușa în urma lui.

Am înghițit în sec în timp ce se apropia de mine.

— Eu sunt noul tău coleg, zâmbi ștrengar în colțul buzelor, în timp ce mă prinse de talie și mă lipi de el. Aș vrea să ne cunoaștem mai bine. Mult mai bine...

Gura lui o găsi pe a mea cu ușurință și începu să mă sărute cu poftă, acum ținându-mă captivă cu ambele mâini și apăsându-și erecția de locul meu intim. Limbile noastre erau prinse într-un joc al seducției și toată supărarea mea era pierdută deja în spațiu.

— Credeai că nu știi ce e cu tine azi, nesuferită mică? mârâi el în timp ce îmi băgă o mână pe sub bluză, după cupa sutienului și răsuci între degete un sfârc. Ce ai spune dacă te-aș fute adânc, în stil Bran, să te obișnuiești cu ideea?

Am înghițit în sec și i-am pus o mână pe piept.

— Adam, suntem la birou, am șoptit.

— Asta e și ideea, mârâi în timp ce mă prinse de brațe și mă întoarse cu spatele la el.

Îmi prinse marginile fustei și mi le ridică ușor în sus, cuprinzându-mi fesele în palme și strângând cu putere. Mâna lui alunecă în față, intră în chiloți și înaintă până acolo, delicios de jos. Cu cealaltă mă ținea de abdomen, împingându-mă în el și mi-am lăsat capul pe spate. L-am simțit sărutându-mă pe gât, lingând, ca mai apoi să îmi prindă lobul urechii între dinți și să îl sugă încet.

— Adam... am șoptit excitată, cu ochii închiși pentru a-mi permite doar să simt.

— Acum, iubito.

Dintr-o mișcare, chiloții zăceau sfâșiați pe jos și el mă aplecă peste birou, deschizându-se la blugi. Sunetul fermoarului îmi provoca fiori până adânc, în pântec. Și tot atât de adânc l-am simțit și pe el, când dintr-o mișcare bruscă, intră în mine.

Uitasem deja faptul că suntem la locul de muncă, că suntem colegi și mai ales, că oricine putea să încerce să intre în biroul meu.

Și avusese dreptate, era memorabil! Cu mine peste birou, gemând și strângând marginea acestuia în mâini, el în spatele meu, atât de puternic, masculin și sexy, mișcându-se așa cum îmi place mie. Era amețitor, simțeam plăcerea crescând și am explodat amândoi, transpirați și obosiți.

— Nu te relaxa prea tare. Diseară o să facem baie

împreună.

Capitolul VII

— Cum ți-a trecut ziua? mă întrebă Adam, în timp ce îmi trecea buretele plin cu spumă peste brațe.

— Ca de obicei, am răspuns cu ochii închiși și cu capul rezemat de pieptul lui. Am făcut cunoștință cu noul nostru coleg.

L-am auzit râzând încet.

— Și cum ți se pare?

— Are niște perspective extrem de... interesante, am spus cu subînțeles.

— Interesant, repetă el, ridicând buretele spre piept.

— În schimb, am primit o nouă victimă.

— Îmi pare rău să aud asta, mă pupă el pe creștetul capului.

— Da, și mie. Mai ales că era atât de tânără!

— Nu spuneai tu că și penultima era tânără? îmi cuprinse sânii cu mâinile, începând să-i maseze ușor.

— Ba da, am oftat și nu știam dacă de regret, sau de plăcere. Îmi trimitea fiori în tot corpul când se juca cu sfârcurile mele în felul ăsta și am mormăit mai mult pentru mine: amândouă blonde.

I-am simțit trupul încordându-se brusc, iar mâinile lui s-au oprit, din păcate, din a mă răsfăța.

— Amândouă? întrebă el sec.

— Da. Ești bine?

— Sigur, sigur, spuse expirând, apoi își continuă masajul de unde a rămas.

Mai târziu, în noaptea aceea, m-am trezit și el nu era lângă mine. Mă gândeam că probabil este la baie și am adormit repede înapoi.

Adam

— Privește aici! am trântit nervos dosarul plin cu tot felul de copii ale dosarelor originale, pe birou.

Rus ridică o sprânceană, privindu-mă indiferent.

— Știi că nu îmi plac hârțogăriile, strâmbă el din nas.

— Sunt copii după dosarele ultimelor victime autopsiate de Maia, i-am explicat nerăbdător. Aruncă naibii o privire!

Convins probabil de starea mea, deschise prima pagină. Apoi a doua, a treia, expresia feței lui schimbându-se pe măsură ce le examina. După ce termină cu el, își puse coatele pe marginea biroului și își reazemă bărbia de degetele arătătoare, privindu-mă încruntat.

— Caracteristici fizice asemănătoare, vorbi grav. Structură osoasă, înălțime...

— Culoarea părului, forma maxilarului, am continuat, strângând pumnul și izbindu-l cu putere de masă.

— Adam... vorbi Rus, dar se opri neștiind cum să continue.

— Credeam, de fapt nu, speram să fiu eu nebun!

— Prea multe coincidențe, oftă el.

— E pe urmele ei! Din clipa asta, cazurile astea au devenit anchetă personală!

— Sunt alături de tine! spuse apăsător, ridicând ambele mâini.

Maia

Mă oprișem la un mic supermarket pentru a face câteva cumpărături. Adam a refuzat să vină, pe motiv că are de dat câteva telefoane, și îl înțelegeam. Părea obosit și stresat, iar eu nu voiam să îi pun întrebări obositoare. Tocmai căutam condimentele necesare, când am simțit că cineva mă privea de undeva din spate. M-am întors brusc și tot ce am văzut au fost cutiile de paste aranjate ordonat pe rafturi.

Am ales câteva recipiente cu condimentele de care aveam nevoie și m-am îndreptat spre lactate, dar și acolo m-a urmărit același sentiment ca și mai devreme. Când am ajuns la casă, m-am simțit puțin mai bine cu vânzătoarea în fața mea, dar tot m-am grăbit să îndes totul în sacoșe și să ies.

Adam stătea rezemat de mașină, cu brațele încrucișate și puțin încruntat.

— Hei, am spus când m-am apropiat, ridicându-mă pe vârfuri pentru a-l săruta scurt pe buze. Gata conferința?

— Da, oftă el. Și am simțit nevoia să iau puțin aer, spuse, în timp ce deschise portbagajul și îmi lua sacoșele din brațe. În plus, vedeam foarte bine de aici dacă cineva s-ar fi dat la

tine.

Am chicotit și el rânji, trăgându-mi cu ochiul.

— Deci, ce mâncăm? mă întrebă în timp ce conducea spre casa lui.

— Spanac?

Strâmbă dulce din nas și i-am zâmbit larg.

— Broccoli?

— De preferat ceva ce nu este verde! râse luând mâna de pe schimbător și încercând să mă gâdile.

— Conopidă!

— Futu-ți...

Am răs tot drumul, tachinându-l în legătură cu ce aveam să mâncăm acasă. Până la urmă am comandat două pizza și am lenevit pe canapea, cu „Dear John” în față.

— Totuși, dacă îl iubea, nu se căsătorea cu altul, spuse Adam cu ciudă.

— A fost mai mult un gest umanitar. Pentru a putea lua custodia copilului, ținând cont că el oricum era pe moarte.

— Și totuși! ridică el tonul.

— Te-a cam prins, hm? am ridicat o sprânceană.

— Uite, nu pot decât să mă gândesc la noi. Nu aș suporta să te văd în situația aceea. Și dacă tot vorbim de asta, te-ai gândit cum ai vrea să fie nunta noastră?

Mi-am forțat nodul din gât să coboare, înghițind în sec.

— Uite... habar nu am. Nu credeam că voi ajunge să o fac și pe asta. Adică, nu credeam că cineva îmi va pune capac. Deci, nu mă prea pricep la chestiile astea...

— Nu te pot ajuta Sara și Adelin?

Mi-am dat o palmă peste frunte mentală. Sara o să mă transforme în păpușa ei umană, la propriu, iar Adelin doar îi va alimenta această nebunie a ei! Și totuși... ce altă opțiune mai aveam?

— Da, cred că voi apela la ei. Și trebuie să ieșim împreună, să îi cunoști și tu mai bine.

— Doar dacă îmi promiți că fundul meu este în siguranță lângă el!

Am râs cu poftă, amintindu-mi cum îl sorbea Adelin din priviri în club acum ceva timp în urmă.

— Nu bag mâna în foc, am ridicat din umeri și am sărit de la loc fix în momentul când el se întinse după mine, să mă prindă.

— Vino aici, nesuferito! mârâi el. Poate mă dau eu puțin la fundul tău...

— Trebuie să și poți! am chicotit și am fugit când el se ridică amenințător, însă mă prinse pe hol și mă lipi de perete.

Își băgă o mână în pantalonii mei, prin chilot și mă cuprinse cu degetele, în timp ce îmi șopti dulce la ureche:

— Ți se pare că nu pot?

Am dat ușor din cap în semn de negație și buzele lui le acoperiră pe ale mele, într-o dulce promisiune.

Capitolul VIII

Stăteam de peste un sfert de oră rezemată de biroul meu, aflat la câțiva pași de masa folosită la autopsie. Priveam

cadavrul de pe masă într-un punct fix, undeva pe fața ei, și îmi rodeam unghia degetului mare. Nu pot să spun că mă gândeam la ceva anume, sau că aveam pur și simplu mingea goală. Cuvintele: „seamănă cu tine... din nou” se învâртеau cumva în subconștientul meu.

Să fie paranoia? Nu prea cred. E al treilea cadavru deja. Același păr blond, mediu tuns, aceleași trăsături, doar ochii lor erau albaștri. Una singură avusese ochi cenușii, dar nici nu este o caracteristică prea des întâlnită. Știam că sunt eu nebună, dar asta este un cu totul alt nivel. Și totuși, doar eu să fi observat? Nu sunt singura care le-am văzut, ce naiba!

Apoi m-a lovit...

Telefoanele, felul în care se încordase când am vorbit despre cadavre, dosarele, nopțile în care mă trezeam și nu era lângă mine... S-a prins de faptul că ceva nu e în regulă înaintea mea.

Am ieșit val-vârtej din birou, uitând și să îmi scot ochelarii, și am urcat grăbită pe scări până la etajul cinci. Nu am bătut la ușă, dar i-am găsit pe cei doi înăuntru. Detectivul Rus stătea jos iar Adam era în picioare, rezemat cu mâinile de marginea biroului. Aveau în față un dosar gros, iar chiar deasupra era poza blondei recent adusă. Se pare că o analizau. Rus a închis repede dosarul, dar l-am privit cu ciudă, îngustându-mi ochii:

— Nu te deranja!

Își îngustă buzele, privindu-l vinovat pe Adam, care mă privea pe mine încruntat.

— De când știi? l-am întrebat apăsător.

— De două săptămâni, răspunse el, îndreptându-și poziția.

— De ce nu mi-ai spus?

— Ce puteam să îți spun, Maia? Că un criminal este atât de obsedat de tine, încât ucide femei care îți seamănă?

— Ar fi fost un început... am clipit des din spatele ochelarilor.

— Nu, nu ar fi fost! Te-ai fi speriat groaznic!

— Și acum ce facem?

— Rus și cu mine am pornit o anchetă personală.

Nu avem voie să facem asta, dar mă doare fix în...

— De ce nu îi spunem căpitanului? Va deschide și el cazul...

— De care se vor ocupa alții, pentru că ne implică în mod direct și este prea personal. Chiar nu mai vrei să afli nimic despre asta? se răsti Adam.

— Adam are dreptate, Maia, zise Rus, privindu-mă îngrijorat. Dacă este cineva din preajma ta, ținând cont că are o obsesie pentru tine? Este esențial să ne dăm seama, cum a fost și în cazul Grădinarului.

M-am cutremurat și Adam veni repede lângă mine, lipindu-mă de pieptul lui.

— Sunt aici, iubito. Îl vom prinde pe nenorocit, îți promit, șopti el în părul meu.

Mă pupă pe frunte și apoi îmi ridică ușor fața spre el să îmi plaseze un sărut moale și apăsător pe buze.

— Cred că ar trebui să mă întorc la muncă, nu am deschis-o pe fata cea nouă.

— Fii atentă la orice detaliu, mă sfătui Rus. Dacă vrei, ne întâlnim după program să discutăm mai multe despre caz.

— E o idee bună, aprobă Adam. Ne întâlnim în weekend la cină? ridică din sprâncene, privindu-ne pe rând.

— Sigur, afirmă el.

— Așa rămâne, am dat din cap și m-am întors în liniște în biroul meu.

Înțepătura de pe aortă era acolo. Nicio urmă de legături, nu avea nici măcar urme de pământ în păr dovadă a faptului că a fost ținută la pământ sau târâtă. Nici sub unghii nu am găsit nimic suspect, erau intacte și fără rupturi. Toate victimele au fost găsite în fața gării vechi și părăsite, în poziție șezândă, pe bancă.

Să fie posibil ca el să acționeze repede și eficient? Le urmărea, le ataca, le înțepa în inimă și le părăsea pur și simplu? Nu vedeam povestea din spatele acestor crime, nu aveau niciun sens psihologic pentru mine.

Am închis ochii, epuizată psihic. Mă măcinam fără oprire și simțeam deja că mă sufoc dacă nu îmi revin curând. M-am grăbit să termin raportul autopsiei și l-am dus în biroul căpitanului.

— Cauza morții? Întrebă el, trăgând cu sete din țigara lui electronică.

Tot nu se lăsase.

— Arsenic injectat în aortă. Asta a produs coagularea sângelui și a blocat circulația acestuia, din care a rezultat afectarea iremediabilă a funcțiilor vitale și vegetative, i-am

turuit exact ca și în raport.

— Din nou? ridică el din sprâncene. Deci e un criminal în serie...

— Probabil, am spus printre dinți.

— Și, ce spuneai despre asemănare?

— Oh, se pare că se poartă blondele anul acesta, am încercat să glumesc, cu capul încă vâjâind de la șocul primit.

— Maia, îmi ascunzi ceva? Își îngustă privirea, eliberând aburii lăptoși ai țigării.

— Normal, se numește viață personală, am rânjit înainte să îi întorc spatele și să ies.

Îl auzisem râzând și asta era un semn bun. Gustase gluma și era de bine. Deocamdată.

* * *

Era sâmbătă seara. Masa din sufragerie era plină cu poze, copii ale rapoartelor, declarațiile martorilor și tot felul de alte hârtii adunate la imensul dosar al băieților. Tocmai luasem cina iar acum eram cocoțați pe canapea și fotolii, vorbind intens și aproape în șoaptă.

— Are cunoștințe medicale. Cel puțin, tehnicile de bază. Este interesant cum le injectează mereu în aortă, spuse Rus, sorbind din paharul său cu vin.

— Crezi că e cadru medical, Daniel? îl întrebă Adam.

— Posibil. Atenția la detalii mă face să cred că e puțin psihopat.

— Ce vrei să spui? am intervenit.

— Victimele sunt prea... curate. Ești extrem de atent la prima crimă, intervine frica că vei fi prins. Dar a doua oară, a

treia... deja ai experiență. Nu mai ești atât de atent la detalii și de cele mai multe ori ușurarea duce la neglijență. Aici nu avem parte de așa ceva. Decât dacă este extrem de meticulos, sau îi face plăcere să își facă victimele să arate impecabil.

Am rămas blocată câteva secunde, privindu-i pe cei doi care se pare că erau tot mai siguri pe această teorie.

— Știți că nu va dura mult până când se vor observa toate aceste detalii, nu? am șoptit, înghițind cu greu nodul din gât.

— Tocmai de aceea trebuie să ne mișcăm repede. Dacă se află, totul va fi ținut sub cheie, oftă Adam greu.

Începuse numărătoarea inversă.

Capitolul IX

— Cred că mi-e rău de la stomac...

Mi-am dat ochii peste cap. Tata avea un mod atât de „subtil” când era vorba să dramatizeze, încât îmi venea uneori să îl strâng de gât.

— Max, comportă-te frumos, îl dojeni mama.

Își dădu ochii peste cap.

— Bărbia, domnule, își drese croitorul glasul și tata ridică capul, scoțând un oftat prelung.

Nu îi plăcea să se îmbrace la costum. O făcea la ocazii extrem de speciale. Îl vedeam într-o pereche de pantaloni eleganți și cămașă, dar niciodată la patru ace din cap până în picioare. Uite că pentru toate există un început.

— Și... ești sigură că nunta asta se mai ține? întrebă el, încercând să pară relaxat și inofensiv. Adică, știu un loc gen Vegas mai de la țară, unde se dau certificate de căsătorie lipite cu jeleuri și toată lumea e mulțumită!

Croitorul rămase blocat, cu acele de gămălie între degete și îl privi pe tata șocat.

— Nicio șansă, am chicotit.

— Îți cumpăr o mașină nouă!

— Îmi iubesc mașina.

— Un card nou și strălucitor?

— Câștig suficient, am rânjit.

— Dacă vrei... AU! strigă el, întorcându-se brusc spre bărbatul care ținea acum unul dintre ace, îndoit ce e drept, în mână. Ai făcut-o intenționat, nenorocitul!

Tata îl prinse de guler pe omulețul răsfirat și îl ridică câțiva centimetri deasupra podelei.

— Max! Pune-l jos! strigă mama panicată.

Surprinzător, el chiar o ascultase, dar îl așeză jos extrem de încet și aproape mârâind spre el.

— Bine, băiete, rânji mama și eu am pufnit în râs.

— Vrei o bătaie la fund aici, de față cu fiică-ta? îi zâmbi tata drăcește și ea se înroși până în vârfurile urechilor.

Am respirat cu adevărat ușurată când am ieșit din croitorie. Nebunia familiei Sima era recunoscută de toți apropiații noștri... și nu numai. Mă miram că mai dorește cineva din orașul ăsta să colaboreze cu noi. Bineînțeles, familia noastră era respectată și cunoscută ca fiind punctuală, harnică și prosperă, dar nici tata nu ezitase să se

impună când era nevoie, indiferent dacă era vorba de familie sau de contracte în jurul cărora se învârteau sume mari de bani.

Îmi amintesc că odată, se întâmplase să fiu la el la sediu când negocia un contract important, dar mirosise tata ceva putred la mijloc. Le-am făcut o ieșire marca Sima și a doua zi se răspândise vestea cum că el avea grave probleme nervoase și fiică-sa era o nebună cu acte în regulă.

A fost amuzant!

— Spune-mi că nu mai avem multe pe listă, îmi șopti mama complice și se uită cu subînțeleas la soțul său, care își aprinse o țigară și trăgea cu sete din ea.

— Doar florăria, i-am zâmbit.

— Doamne ajută! oftă ea resemnată.

Dar, bineînțeles că tata era... tata. Cât timp eu, mama, managerul florăriei, care era o doamnă drăguță la vreo patruzeci de ani și Adam pe video call, încercam să ne hotărâm dacă să alegem frezii sau iasomie ca mireasmă predominantă, el întrebă brusc:

— Trandafiri negri nu aveți?

Mama își dădu ochii peste cap, eu am ridicat o sprânceană, Adam se încruntă și doamna manager a rămas cu gura ușor întredeschisă.

— Sigur că avem. Aveți și un deces în familie sau...

— Da, din păcate, se întristă el brusc și dacă nu îl cunoșteai, mai că-ți venea să-l iei în brațe și să-l consolezi. A murit virginitatea fetei mele. Și mândria mea de tată odată cu ea. Au murit visele și speranțele mele, dramatiza el în

continuare.

— Se pare că nu și nesimțirea, comenta Adam din telefon.

— Îți cumpăr o coroană, Adam? îl întrebă tata dulce.

— Două, vă rog! Nu pot să vă las pe dinafară!

— Bine, bine, terminați, voi doi! m-am răstit și m-am întors cu spatele, continuând să vorbesc cu logodnicul meu. Noi doi povestim mai târziu, ai grijă de tine, da? Te iubesc.

— Și eu te iubesc, doamnă Bran, spuse el mândru și apăsător, iar tata se prefăcu că vomită.

— Parcă ai avea cinci ani, îl dojeni mama și doamna manager ne privea ca pe o trupă idioată de acrobați dezechilibrați.

* * *

Avea un dressing impresionant, ținând cont că mereu era îmbrăcat în cămașă la muncă. Îmi treceam degetele peste ele, în timp ce el făcea duș cu ușa băii întredeschisă, pentru a ne putea auzi.

— Ce ai ales până la urmă? ridică vocea Adam, pentru a acoperi sunetul apei.

— Frezii, am răspuns, pipăind materialul fin al unei cămăși de un albastru foarte deschis.

— Perfect. Și în legătura cu invitațiile, mă gândeam să începem cu rudele mele. Sunt mai puține și scăpăm ușor.

M-am oprit, procesând ce tocmai am auzit.

— Tu mai ai rude... în viață?

— Da, niște veri mai îndepărtați de-ai tatii. Nu am ținut niciodată legătura cu ei, mai mult decât o urare de sărbători,

dar ar fi drăguț să am pe cineva și din partea mea la nuntă.

— Da, chiar ar fi, am zâmbit și apa de la duș se opri, iar Adam apăru în prag, doar cu un prosop înfășurat în jurul taliei.

— Mi-ai ales haine, nevastă? mă întrebă cu acea voce joasă și sexy.

Am dat negativ din cap și am înghițit în sec.

— Atunci avem o problemă. Va trebui să mă egalezi la numărul de haine. Adică zero.

Adam se apropie de mine și mă ajuta să îmi dau peste cap tricoul de casă, apoi se aplecă și îmi coborî lent pantalonii și chiloții, sărutându-mi abdomenul.

În timp ce făcea asta și provocându-mi fiori interziși, în mai puțin de câteva minute, am rămas și eu fără haine. Se așeză pe micul taburet și mă prinse de talie, făcându-mă să mă așez fix în...

Oh, Doamne!

Mă mișcam ghidată de el, eu conducând, până când el mă prinse de bărbie și îmi întoarse blând capul:

— Privește, iubito, cât de bine ne potrivim, îmi șopti la ureche, respirând întrerupt.

În fața noastră era o oglindă imensă, cât întreaga ușă de șifonier. Se vedea perfect cum ne uneam și priveam hipnotizați ori acolo jos, ori unul în ochii celuilalt.

Da, ne potriveau al naibii de bine!

Capitolul X

Eram pe cale să îi cunosc singurele rude în viață ale viitorului meu soț. Adam nu menționase niciodată nimic despre familia lui, iar despre întreg trecutul lui știam doar frânturi. Înțelegeam asta, crescuse într-un orfelinat și toată lumea știa cât de grea este viața într-un asemenea loc. Nu am pus întrebări și eram convinsă că va vorbi când va simți nevoia sau când va fi pregătit.

Era încordat, abia scosese câteva vorbe pe tot parcursul drumului și bătea cu degetele în volan într-un ritm doar de el știut. Îmi spusese că trebuie să ieșim din oraș și să nu mă aștept la un știu ce condiții, de parcă asta ar fi contat acum. L-am strâns de mână ușor când a parcat la marginea unui sătuc, în fața ultimei case și i-am zâmbit încurajator. El doar schiță o umbră a unui zâmbet.

Căsuța era mică, vopsită într-un verde spălăcit de vreme și de timp. Avea geamuri din lemn putred, mici și pătrate, iar o prispă mică era încadrată de un gărduleț mic și subred.

— Am ajuns, spuse Adam, după ce trase adânc aer în piept și mă luă de mână.

— Pare pustie, am spus încet, dar imediat ușa se deschise și o femeie subțirică apăru de după ea.

— Adam? Întrebă femeia cu un amestec de mirare și neîncredere.

— Chiar eu, rânji el, mergând spre ea și strângând-o formal în brațe.

— A trecut atâta... timp... șopti femeia, privindu-l încă cu ochi mari.

— Cincisprezece ani? întreba el retoric și se întoarse spre mine. Dina, ea este Maia, logodnica mea.

M-am apropiat și am îmbrățișat-o și eu stângace, iar ea îmi zâmbi puțin mai cald.

— Intrați! ne invită femeia și deschise ușa, făcându-ne loc.

Casa avea în interior pereții din cărămidă, podeaua și tavanul din lemn. Era modest mobilată și am trecut printr-un mic hol cu două uși în laterale pentru a ajunge în sufragerie. Un bărbat grasuț stătea la masa din mijlocul camerei, dar se ridică instant când îl văzu pe Adam.

— Nu se poate... exclamă el uimit.

— Salut, Iona, zâmbi Adam cu o căldură detașată.

— Cum... adică... Dumnezeuule, e o surpriză să te revăd! continuă în cele din urmă Iona propoziția, cu ochii la mine.

Veni și dădu mâna cu Adam, privindu-ne când pe unul, când pe celălalt.

— Maia este logodnica lui Adam, vorbi femeia pentru a-i răspunde întrebărilor lui nerostite.

— Ah, am înțeles! Am înțeles! Luați loc!

Ne-am așezat și noi la masa de la care se ridicase Iona mai devreme. Femeia aduse repede două pahare și ne servi cu suc, cafea și prăjitură.

— Motivul pentru care v-am deranjat astăzi, este că... urmează să ne căsătorim. Și ținând cont că voi sunteți singurele rude pe care le mai am în viață, am dori să vă invităm la nuntă.

— Felicitări! E o veste minunată! zâmbi Dina.

— Mulțumim, i-am răspuns.

— Adam... care este ultima ta amintire pe care o ai cu noi? îl întreba bărbatul și l-am văzut pe Adam încruntându-se puțin.

Probabil se gândea la asta. Fusesse mic când asistența socială îl repartizase la centrul în care crescuse.

— Păi, îmi amintesc cum am furat cireșe din copacul bătrânului Nae. Mi-am luat o cârjă peste spate și tu mi-ai luat apărarea. Apoi, ne-au bătut la ușă femeile alea și... Am fost nevoit să plec cu ele.

L-am luat de mână și l-am strâns ușor, simțindu-mă neputincioasă în fața durerii vechi care îl apăsa. Și-a împletit degetele cu ale mele și mi-a zâmbit ușor.

Cei doi s-au privit câteva clipe, apoi Iona a oftat adânc și și-a trecut o mână prin păr.

— Desigur că vom veni la nuntă, Adam, băiete, spuse el într-un final.

Am mai stat aproximativ o oră împreună cu acest cuplu modest și drăguț. Au fost extrem de uimiți să afle faptul că Adam este detectiv, iar Dina îmi spusese că sunt prea finuță pentru a lucra cu cadavre. Dacă ar ști din ce familie fac parte...

La plecare, Adam le-a oferit numerele noastre de telefon și se vedea că este mult mai relaxat decât fusese când am venit.

— Mă simt mult mai ușurat, știi? De parcă am început încetul cu încetul să fac pace cu trecutul meu. Deși, cred că mai am cale lungă până acolo.

— Dar... ce te reține? am șoptit, privindu-l, iar el se încruntă automat, strângând volanul între degete.

— Am fost dat spre adopție unei familii... Începu el să vorbească cu voce joasă. El era...

— Iubitule?

Pe fruntea lui, broboade de sudoare îi apăru și toată culoarea îi dispăru din obraji.

— Adam, iubitul? Sunt aici! Nu te mai gândi la asta, sunt aici!

Viră brusc spre dreapta pe primul drum de țară, între copaci și tufe și puse brusc frână. Opri motorul, își dădu scaunul în spate și mă privi intens.

— Vino pe mine!

M-am ridicat și am pus un picior peste el, călărindu-l în timp ce el mă susținea de talie. Am început să ne sărutăm cu sete, adânc și grăbit, în timp ce Adam îmi ridică peste fund fusta strâmtă din elasthan. Degetele lui au trecut de chilot și m-au făcut să gem în sărut, în timp ce mă mângâiau peste locul acela mic și plin de extaz.

L-am ajutat să își deschidă pantalonii și l-am atins, strângându-l în mână și făcându-l pe Adam să scoată un sunet gros din gât. Mă mușcă de buza de jos și îmi ridică brusc fundul, intrând adânc în mine.

— Oh, da... am oftat, mișcându-ne în sincron și ne-am lăsat purtați de val și de moment, până când finalul amețitor ne cuprinse pe amândoi.

Adam parcă mașina în subteran și îmi spuse că mă conduce până la birou, pentru a lua copii și după ultimele

mele rapoarte. Însă ușa biroului meu era deschisă când am ajuns iar căpitanul, împreună cu patru detectivi, mă aștepta agitat înăuntru.

— Maia Sima, din această clipă ești sub protecția noastră! Adam, ți se va lua cazul și îți interzic cât se poate de clar să te mai implici în această anchetă!

Se pare că de ce ne-a fost frică nu am scăpat...

Capitolul XI

— Nu! Nu accept așa ceva! Fata mea nu va păți nimic! Cine e? Îi întorc fața la ceafă!

Tata turba de nervi, plimbându-se prin casă, mama stătea la masă cu mâinile strânse la piept din cauza șocului, iar Alex ne privea pe rând, încruntat.

— Tată, am spus încet, simțind mâna lui Adam care era peste umerii mei strângându-mă puțin, protector. Haide să ne calmăm puțin...

— Să mă calmez? Cum futai să mă calmez când undeva, afară, un distrus psihopat omoară fete care-ți seamănă leit? răcni el.

— Max, dragule...

— Nu, Sofia! Nu! continuă el, dar acum o doză de neputință și disperare i se simțeau în voce. Prin ce am trecut cu Ana? Cu tata...

Tata veni și căzu la picioarele mele, iar eu l-am strâns tare în brațe. Plângeam amândoi ca niște copii și l-am simțit pe Adam retrăgându-se puțin.

— Sunt Max Sima, vorbea el cu o voce groasă și înecată de lacrimi. Dar voi sunteți slăbiciunea mea.

— Tată, nu va păți nimic, vorbi Alex, ștergându-și pe furis o lacrimă și cred că era prima dată când îl vedeam plângând. Ai spus-o și tu. Suntem Sima! Cine se pune cu familia noastră, trebuie să fie ori nebun, ori al naibii de inconștient! Doar împreună suntem mai puternici!

— Te muți la noi, spuse tata ferm după ce se ridică și mă pupă pe frunte.

— Ce fac...? am întrebat uimită.

— Ești mult mai în siguranță aici!

— Cu tot respectul, domnule, interveni Adam, avem gărzi de corp și eu sunt perfect capabil să...

— Să ce? Să îi lași urme ca un adolescent veșnic excitat? îl luă tata peste picior și Adam strânse nervos din dinți, ridicându-se brusc în picioare.

— Am înțeles toată grija și iubirea față de Maia, dar nu mai înțeleg bătaia de joc! Am încasat pentru ea data trecută, dar știu și să dau!

* * *

Cei doi erau față în față, bărbați mari și bine făcuți, provocându-se din priviri. Am înlemnit cu toții.

— Repetă ce tocmai ai spus și o să-ți dea cu minus când o să-ți numeri dinții! mârâi tata spre el, cu un calm forțat mult mai periculos decât orice furtună.

— Vreau doar să știu ce naiba aveți cu mine! se răsti Adam.

— Ce am cu tine? pufni tata într-un râs nervos. Ai

apărut în viața fiicei mele de nicăieri, fără un trecut stabil sau, cel puțin concret, și cu un prezent neclar!

— Oh, îmi pare rău pentru că am crescut la orfelinat!

— Max, te rog, îi atrase mama atenția, privindu-l pe Adam cu milă.

— Nu te băga în asta, Sofia! mârâi el.

— Tată, e de ajuns! Am ridicat tonul. Nu sunt un copil, nu trebuie să stau cu tine în casă! În plus, asta ar însemna să venim amândoi și chiar nu vreau să te prind noaptea ascultând cu paharul la ușa!

— Nu că ar avea nevoie de pahar, mormăi Alex cu un rânjel stupid pe față și l-am fulgerat cu privirea. Ce? Zic și eu... ridică el mâinile nevinovat.

— Maia, începu tata mai moale, dar eram hotărâtă.

— O duzină de detectivi deja roiesc în jurul meu! Mă sufocă toată situația asta, sunt în siguranță! Promit!

Tata lăsa garda jos, dar îngrijorarea nu îi dispăru din privire. Speram doar că exagerează ca și orice părinte. Speram...

Părinții mei, Alex, Anastasia și soțul ei, Sara și Adelin, bunica Cornelia, Dina și Iona, David, detectivul Rus și iubita lui, căpitanul și soția sa, Laura, plus încă alți membri ai familiei și câțiva prieteni erau cu toții invitați la petrecerea noastră de logodnă. O terasă înconjurată cu flori, multe luminițe, mâncare delicioasă și muzică bună formau cadrul intim perfect pentru un asemenea eveniment.

Purtam o rochie albă, iar Adam un costum albastru deschis, care îi venea extrem de bine și îi scotea în evidență

culoarea ochilor. Toată lumea era veselă, părinții mei erau mândri, chiar și tata, în ciuda discuțiilor avute cu Adam. Eram fiica lui și faptul că îi semănăm atât de mult îl făcea extrem de mândru.

Doar Dina și Iona stăteau puțin mai retrași și i-am observat discutând ceva mai aprins. Dina părea îngrijorată, în timp ce Iona îi explica ceva, gesticulând scurt. Primul impuls a fost să merg la ei și să îi întreb dacă totul este în regulă, dar m-am răzgândit. Poate ei vorbesc despre anumite lucruri care îi privesc personal. Nu cred că era cazul să intervin.

Când primul fel de mâncare a fost pus pe masa lungă și elegant aranjată, Adam își luă paharul și își dresă tare glasul.

— Mă scuzați, mă scuzați, zâmbi el și toți ne-am îndreptat atenția asupra lui, murmurul vocilor oprindu-se. Vreau să vă mulțumesc tuturor că ne sunteți alături în cele mai emoționante momente din viața noastră. Astăzi sărbătorim faptul că cea mai minunată femeie din lume m-a ales să îi fiu soț, de fapt știți asta, ați adus și cadouri, glumi el și toți au râs în cor, iar pentru asta nu pot decât să îi promit că o voi iubi, proteja și o voi ține aproape de mine toată viața! Iubito?

M-am apropiat emoționată și am ciocnit ușor paharele, după care ne-am sărutat. Rafale de aplauze și fluierături s-au auzit dintr-odată, făcându-mă să zâmbesc larg.

Maia Sima. Măritată. Doliu național pentru restul bărbaților...

Ne-am așezat cu toții la masă, am servit primul fel în

timp ce ne bucuram de buna atmosferă. David nu mă scăpase din ochi toată seara, mă felicitase cu jumătate de gură și mă întrebase dacă mai rețin faptul că Adam avea o soție atunci, la petrecere. I-am spus să nu își facă probleme pentru mine, sunt fată mare. Vorba vine...

În orice caz, a fost o seară minunată, ne-am luat rămas bun de la fiecare în parte destul de târziu, dar în timp ce Iona se opri să vorbească cu Adam, Dina îmi șopti în timp ce mă strângea în brațe:

— Sfatul meu este să te gândești de două ori înainte. Întoarce-te de unde a plecat el.

Am privit-o cu ochi mari și am deschis gura să spun ceva, dar ea îmi aruncă o privire fugitivă lui Adam și dădu ușor din cap, încruntată.

Ce?...

Capitolul XII

Mă întorceam de pe o parte, pe alta. Nu puteam să mă odihnesc, nu puteam să adorm, nu aveam stare. Chiar și prăjiturilele mâncate la film, înainte să adormim, parcă se certau în stomacul meu. Cuvintele Dinei mi-au rămas scrijelite în minte și mi-au făcut pielea de găină. Dar dacă era o glumă de prost gust? Nu, nu părea. Discuțiile ei aprinse cu Iona și felul în care l-a privit pe Adam, mă făceau să cred că ea chiar vorbise serios.

M-am ridicat puțin amețită din pat și am mers să îmi pun un pahar cu apă. Două cuburi de gheață și l-am băut pe

nerăsuflăte. La întoarcere, privirea îmi cade pe laptopul din sufragerie. Mă așez pe *canapea* turcește și iau laptopul în brațe. Îl deschid și mă gândesc puțin. „De unde a plecat” ...

Adam a plecat de la ea, de la Rebecca. Dar era divorțat. Am văzut chiar eu toate actele și sentința de divorț. Dar... poate ar trebui să gândesc mai departe de atât. Orfelinatul. Adam a crescut la orfelinat. Am tastat numele instituției și am citit cam tot ce ținea de ea. Nu era mare lucru, străngeri de fonduri, modernizări de-a lungul anilor, un incendiu. Se pare că fusese un incendiu acum cincisprezece ani, dar Adam nu era acolo atunci. După câte știam, în perioada aceea era încă la Iona și Dina.

Am apăsât pe butonul de revenire la adresa de acasă. Nu găseam nimic, deja începeam să mă acuz singură de paranoia și am oftat. Mă jucam absentă cu o șuviță din părul meu blond, învârtind-o pe după degete. A plecat... de unde a plecat...

Dina clar avea o problemă, iar eu aveam una și mai mare pentru că o luam în serios! La urma urmei, ce știa ea? Trăiește în satul acela mic, uitat de lume!

Asta era!

Dacă vorbea din experiență? în cele din urmă, Adam a plecat de la ei la orfelinat!

Am scris numele satului și printre câteva articole, poze vechi și alte articole care nu aveau nicio legătură cu ceea ce eu căutam, am găsit și unul în care se amintea de un deces mediatizat. Am găsit și link-ul direct spre articolul original, așa că am apăsât pe el.

„În dimineața zilei de 30 mai, trupul neînsuflețit al bătrânului Nicolae Gavril a fost găsit de către nepotul acestuia, un tânăr în vârstă de douăzeci și doi de ani. Ancheta este în plină desfășurare. Cei de la fața locului spun că acesta ar fi căzut și s-ar fi lovit la cap. Polițiștii sunt însă de altă părere, dar nu doresc să se pronunțe până când testele de laborator și întreaga anchetă le va dovedi contrariul”.

Am căutat mai multe informații, dar se pare că știrea nu mai fusese actualizată. Misterul din jurul morții bătrânului probabil rămase nedeșlegat. M-am lăsat pe spate, privind ecranul laptopului.

De ce aveam impresia că îmi scapă ceva?

— Ce faci aici?

Vocea puternică a lui Adam mă făcu să tresar, speriată. Mi-am dus o mână la piept, respirând sacadat.

— Îmi pare rău. Te-am speriat?

În timp ce Adam se apropie de mine, am închis laptopul, cu gândul să șterg istoricul mâine dimineață.

— Nu aveam somn, citeam niște articole, am răspuns zâmbind și el îmi lua laptopul din brațe, aruncându-l ușor mai departe pe canapea.

— Nu vrei să ai un motiv mai bun pentru care să nu dormi la ora asta? mă întrebă el cu voce joasă, iar mie mi se strânse stomacul, încântat.

— Ba da...

Adam se aplecă și începu să mă sărute la început lent, apoi tot mai apăsător și carnal, în timp ce eu m-am ridicat în

genunchi pe canapea pentru a ajunge mai ușor la el. Dar mă prinse tare cu mâinile de talie și mă răsuci brusc, cu spatele la el. Îmi puse o palmă pe spate și mă aplecă pe spătarul canapele, astfel încât stăteam cu fundul în sus, spre el.

Prinse pantalonii de pijama de margine și îi trase în jos, dezgolindu-mă, apoi mă sărută pe lângă marginea chilotului, coborând încet și deodată cu el, și piesa de lenjerie. L-am simțit în centrul plăcerilor mele și am scos un „ah” prelung, urmat de alte gemete incoerente. Mâinile lui mă strângeau tare de talie și mă aduceau tot mai aproape de el, până am început să tremur ușor.

— Acum, șopti el în timp ce se ridică și își făcu loc între picioarele mele.

L-am simțit pe deplin și am strâns spătarul canapelei în mâini, gemând cu ochii închiși și bucurându-mă de moment. De noi.

— Ești în totalitate a mea, Maia Bran. În sfârșit, îmi șopti el la ureche, înainte ca finalul să mă cutremure.

Adam

Maia dormea liniștită în camera noastră. Mă simțeam obosit, nici nu mai știam despre ce a fost filmul de aseară și nici nu voiam să îmi amintesc.

Pregăteam cafeaua și tocmai scoteam niște croissante din cuptor, când Maia își făcu apariția în bucătărie. Ciufulită, în pijamaua ei subțire și cu un zâmbet mulțumit pe față. Era atât de frumoasă!

— Bună dimineața, toanto! Am întâmpinat-o zâmbind și întinzându-i o cană cu cafea.

— 'neața, imbecilule, răspunse căscând.

— Mă bucur să văd că măcar unul dintre noi a dormit bine aseară.

— Nu te-ai odihnit? mă întrebă, așezându-se la masă și sorbind încet din cană, tresărind când se arse puțin la limbă.

— Ai grijă! Nu prea, încă mă simt obosit. Sper să îmi treacă când ajung la birou.

— Apropo de aseară, zâmbi ea conspirativ. Mulțumesc.

Am privit-o și eu, răspunzându-i automat la zâmbet și gândindu-mă, într-o secundă, la ce se referă.

Oh, prăjiturile! Le văzuse în vitrina unui magazin și era foarte încântată că acceptasem să avem seara filmelor.

— Cu plăcere, iubito, am spus, sărutând-o pe buze.

Am pregătit două farfurii, sosul de ciocolată, gemul și untul. Ea mânca cu unt topit și puțină ciocolată, sau uneori doar cu unt.

— Un croasant sau două?

Capitolul XIII

În fața mea, pe birou, raportul unui bătrân care făcuse atac de cord aștepta să fie completat. De o oră și jumătate. Mă gândeam... Cei de la orfelinat veniseră după Adam imediat după semnalarea morții bătrânului, iar incendiul avusese loc după aproape o lună de la moartea acestuia. Și totuși... mie îmi spusese că în perioada aceea... Deci... care

era adevărul?

Nu îmi plăcea deloc faptul că mă îndoiam de Adam. Îl iubeam, era omul cu care urma să îmi întemeiez o familie, probabil îmi ascundea anumite detalii tocmai pentru că era dureros să vorbească despre trecut. Sau pur și simplu nu își amintea perfect toate detaliile.

Mi-am lăsat capul în mâini, oftând. De ce trebuie să mă consum așa pentru câteva chestii minore?

Am lăsat baltă ce aveam de făcut și am mers în celălalt laborator de medicină legală. Acolo, Robert se ocupa de toate cadavrele venite de când se aflase asemănările dintre mine și femeile ucise. Căpitanul nu mă lăsase să mă mai implic în caz sub nicio formă. Dar, spre norocul meu, mă înțelegeam bine cu bătrânul Robert. Și el mă ținea la curent.

— Hei, tataie, am spus zâmbind, după ce am închis ușa în urma mea.

— Ce cauți aici? mă întrebă el aspru, după ce mă privi pe deasupra ochelarilor.

— Nu începe! am ridicat un deget spre el.

— Încă mai vânezi criminalul? spuse ironic.

— Încă te joci cu babe moarte?

— Touché! Și totuși, știi că te afectează!

— Sunt bine, bătrâne. Nu îți mai face griji pentru mine, o să faci riduri, am dat din mână, apoi l-am privit câteva clipe. Mai multe riduri.

Robert oftă.

— Maia, cazul ăsta este dat naibii. Are legătură directă cu tine și căpitanul nu ți-a ordonat degeaba să păstrezi

distanța!

— Îmi spui tu, sau aflu din altă parte? am ridicat o sprânceană, iritată.

— S-a mai găsit o victimă, spuse el, privind în jos.

— Bine, am inspirat. Aceeași cauză a decesului?

— Nu e moartă, mormăi Robert în barbă și eu mi-am ținut respirația.

— Poftim?

— A reușit cumva să scape. Tipa umbla de câțiva ani la diferite cursuri de autoapărare. Se pare că au dat roade... hei, unde pleci?

Dar nu îl mai auzeam. Goneam pe scări până la etajul șapte, unde erau ținuți și interogați martorii. Știam cine se ocupa de caz acum și știam și numărul camerei unde interogau ei. Numărul patru. Perfect.

Am dat mai mult buzna în încăpere și o femeie blondă, tânără și vizibil afectată, stătea la masă, ținând o cană cu ceai între palme. Detectiva care era cu ea se încruntă puțin, apoi ieși în fața ușii, închizând în urma ei.

— Știi că nu ai voie aici, Maia.

— Vreau cinci minute! i-am spus pe un ton puternic și rugător.

— Căpitanul ne-a avertizat că vei vrea detalii. E prea personal. Nu pot să te las.

— Tocmai, pentru că e personal, e dreptul meu! Dacă ar fi vorba de tine, nu ai vrea să știi ce se întâmplă?

Am văzut-o oftând, apoi își privi ceasul de pe mână, încruntată, și vorbi:

— Voi lipsi zece minute, am uitat ceva în mașină. Eu nu te-am văzut azi!

Cu aceste cuvinte, se întoarce brusc și o luă pe coridor.

Am intrat încet în camera cu martora, la care i-am zâmbit cald și m-am prezentat:

— Bună, eu mă numesc Maia Sima.

— Ema, răspunse ea scurt și încet.

— Mă bucur să te cunosc, Ema, am continuat să vorbesc blând și m-am așezat pe scaunul din fața ei. Uite, am nevoie doar de câteva minute. Știu că ai trecut printr-un coșmar și vrei ca toate astea să se termine, dar am nevoie să îmi răspunzi la câteva întrebări.

Femeia mă privi cu ochi mari, dar nu schiță niciun gest.

— Ce anume s-a întâmplat în seara... aceea?

— M-a atacat în timp ce mă întorceam acasă, pe străduța din apropiere. Îmi pusese o batistă udă peste gură și nas, dar cum fac cursuri de autoapărare de câțiva ani, am reușit să mă lupt oarecum și să scap. Am fugit în curtea vecinilor, și de acolo am ieșit pe bulevard. Am luat primul taxi, care m-a dus la secția de poliție.

— Dar agresorul, cum arăta?

Am văzut cum un fior îi străbătu tot corpul și se foi puțin, deranjată de amintire.

— Înalt. Cu păr închis la culoare cred, sau poate era din cauză că era întuneric. Nu știu...

— Semne distinctive? am întrebat aproape rugător.

Ea doar dădu din cap, ușor reținută, în semn de negare.

— Ema, te rog, închide ochii și vizualizează. Orice îmi

poate fi de folos!

Mă privi atentă câteva clipe, apoi mă întrebă, încruntându-se puțin:

— De ce este atât de important pentru tine?

Mi-am oprit respirația, lăsându-mă pe spătarul scaunului.

— Pentru că pe mine mă vrea. Toate victimele lui... seamănă izbitor cu mine.

Ema își puse o mână la gură, șocată, în timp ce eu am eliberat în sfârșit aerul din plămâni. Suna a nebunie curată, dar uite cum o altă femeie, cu aceleași trăsături și păr doar cu vreo cinci centimetri mai scurt, blond, stătea la masă în fața mea. Putea să fie moartă acum și să stea întinsă, inertă, pe masa lui Robert. Gândul acesta îmi făcu piele de găină, și un oftat îmi ieși printre buze.

Ușa se deschise, făcându-ne pe amândouă să tresărim. Se întoarse detectiva care se ocupa de caz, iar eu m-am ridicat în picioare.

— Mulțumesc pentru timpul tău, Ema. Și îmi pare rău pentru că te-am făcut să re trăiești asta. Ai grijă de tine!

Femeia încă mă privea cu ochi mari. O tristețe sfâșietoare puse stăpânire pe mine și după ce i-am murmurat detectivei un „mulțumesc”, am deschis ușa pe care intrase ea și am pășit afară. Înainte să o închid, Ema strigă:

— Mi-a spus de mai multe ori „toantă”!

M-am întors în prag, privind-o cu ochi mari, înmărmurită, înainte să o iau la fugă din nou pe scări și să

fug țintă la mine în birou. Prin programele noastre, i-am aflat numărul ușor. Inima îmi bătea mai să îmi iasă din piept, capul îmi vâjâia și amețeam puțin, dar adrenalina îmi curgea prin vene, în timp ce așteptam ca persoana de la celălalt capăt al firului să răspundă.

Apelul ăsta va lămuri tot.

Capitolul XIV

Băteam nerăbdătoare cu degetele în masă. În fața mea, un cappuccino încă cald stătea neatins. Nu aveam răbdare, iar starea de nervozitate se accentua cu fiecare minut care trecea.

Speram doar să vină, mi-ar răspunde la multe întrebări și poate ar descâlci o parte din teoriile care au făcut noduri în mintea mea. Timpul trecea extrem de greu, îmi priveam ceasul de pe mână și mi se părea că un minut trece cât zece. Dar, după încă opt minute chinuitoare, ușa cafenelei se deschise și, într-un final, își făcu apariția. Mă privi cu un surâs aproape superior și se așeză în fața mea la masă, apoi își agăță geanta de spătarul scaunului. Cu un gest de o eleganță fină, își trecu degetele prin părul de un roșu închis.

— Am fost surprinsă când am primit telefonul tău, spuse ea cu același surâs pe buze.

— Am nevoie doar de câteva răspunsuri.

— Te-aș subestima dacă nu ți-ai pune întrebări.

Tipa drăguță care mă servise pe mine apăru din nou lângă noi.

— Doriți să vă aduc ceva?

— O cafea scurtă, neagră, cu puțin lapte și fără zahăr, vă rog.

Fata se îndepărtă și Rebecca își îndreaptă din nou atenția spre mine.

— Ești pregătită să afli și partea mea de poveste?

— Pentru asta am venit.

— L-am cunoscut pe Adam după câțiva ani după ce ieșise din sistem. Eram amândoi la facultate. El încă se îndoia de cine este cu adevărat, eu aveam un scop bine stabilit. Încă de la început, uita lucruri mărunte și puneam asta pe baza stresului. Avea mult de învățat și deseori se suprasolicita. Trecea destul de brusc de la o stare la alta, dar mereu a știut să fie un gentleman. Avea și are carismă, trebuie să recunosc, zâmbi ea în colțul buzelor, apoi duse ceașca la buze. Iar cu asta m-a cucerit.

— V-ați căsătorit, am spus.

— Evident. Dar era în continuare tulburat, începuse să aibă probleme tot mai dese cu somnul și am încercat să mergem la un psiholog. I-a prescris calmante și câteva somnifere ușoare. Voia un copil, dar vorbisem cu psihologul în privat și îmi spusese că îl suspectează de o boală psihică, însă pentru investigații amănunțite era nevoie să mergem la un psihiatru, continuă să povestească, ignorând privirea mea șocată. Ne-am certat groaznic în seara în care i-am propus, iar când a aflat de avort...

— De ce ai făcut asta? am întrebat-o aproape în șoaptă. L-a distrus...

— Pentru că mi-a fost frică, răspunse ea încet și o vedeam pentru prima dată vulnerabilă. Era un regret imens în privirea ei acum. Nu știam de ce anume e suspect, dacă este posibil să fie ereditar, și am luat decizia aproape automat. Am regretat enorm mai târziu și speram ca Adam să nu afle niciodată. Dar a aflat. Și a avut o ieșire urâtă. A plecat de acasă câteva zile și s-a întors fără să spună o vorbă despre unde a fost sau ce a făcut în tot acel timp.

— Nici tu nu ai întrebat?

— Normal că nu. Mă simțeam suficient de vinovată, iar el avea tot dreptul să fie furios. De atunci, lucrurile s-au schimbat drastic între noi. A acceptat să meargă la un psihiatru. După primele ședințe, diagnosticul parțial era tulburare de personalitate, în linii mari. După încă câteva, medicul era convins că este ceva mult mai complex, însă el a refuzat să se mai prezinte din nou.

— De ce? am întrebat-o șocată. Câteva ipoteze îmi urlau în minte să le bag în seamă și să le dezvolt, dar le ignoram total până aveam să aflu întreaga poveste. Nu voia să știe ce se întâmplă cu el?

— Întocmai. S-a axat pe trecut. A încercat să își găsească părinții și s-a interesat de tot ce a putut, în legătură cu copilăria sa.

— Știi cumva când a fost preluat de la Iona și Dina? am întrebat-o, încruntându-mă. Mă durea capul din ce în ce mai tare.

— Stai puțin, spuse ea, și se întoarce puțin spre geanta pe o agățase de spătarul scaunul pe care stătea.

Scoase din ea un plic destul de gros, pe care îl puse pe masă și îl împinse spre mine, privindu-mă serios. L-am privit câteva clipe înainte să îl iau și să îl deschid.

Acte. Copii ale certificatului de naștere, ale foilor matricole, anchetei sociale, registrelor de la orfelinat, în dosarul cu ancheta socială era menționat Adam ca fiind preluat de la Iona și Dina în 8 iunie. În data de 20, aceeași lună, orfelinatul era mistuit de flăcări.

Am lăsat foile jos, privind blocată la datele scrise cu negru.

— Știu, spuse ea.

— Chiar crezi că...

— Tot ce e posibil, ridică ușor din umeri. Dar, asta nu e tot. Privește, zise Rebecca în timp ce scoase dintre foi un articol decupat dintr-un ziar și îl puse în fața mea, peste celelalte. Îl mai citisem, era despre moartea bătrânului Nae. A fost găsit pe 30 mai... 30. Adam a fost preluat de către orfelinat în 8 iunie. În 20 a avut loc incendiul.

M-am lăsat pe spate, acoperindu-mi gura cu o mână în semn de șoc și groază. Încă refuzam să bag în seamă teoriile din capul meu, dar într-un mod inconștient, ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Uite... speram că va fi bine alături de tine. Eu nu știu sigur care este situația lui acum și cât este de stabil. Nu știu nici măcar de ce anume și dacă suferă de vreo boală psihică. Dar dacă tu ești aici, în fața mea, este clar că nu și-a revenit.

Am privit-o fix, apoi mi-am șters lacrimile cu palmele. Ea nu îmi făcuse niciun rău, în timp ce eu am blamat-o cu

fiecare ocazie. Astăzi acceptase să ne întâlnim, deși poate nu meritam.

— Îți mulțumesc mult, am spus sincer.

— Nu ai pentru ce. Ai tot dreptul să știi. Și dacă ai nevoie de ajutor, sunt la un telefon distanță.

Conduceam fără direcție, procesând ceea ce tocmai aflasem... și nu prea. Adică... nu digeram cuvintele, informațiile. Simțeam că îmi bubuie capul, mă dureau orbitele și aveam nevoie de un loc unde să îmi pot pune toate informațiile cap la cap. Aveam deja două apeluri pierdute de la Adam, dar nu eram în stare să vorbesc la telefon acum. Mă voi gândi la o scuză mai târziu.

Ce zi este astăzi? Sâmbătă? Duminică? E Duminică. Am tras brusc de volan și am luat-o prin intersecție. Aveam de gând să merg la birou. Nu era nimeni astăzi acolo, eventual câte un rătăcit ca mine. Și totuși, intimitatea biroului meu mă liniști puțin, până ce ușa se deschise și Adam dădu buzna înăuntru, trântind ușa în urma lui. Se rezemă de ea și rânji cu un aer atât de rece și superior, încât mi se făcea pielea de găină.

— Astăzi a fost seara fetelor, toanto?

EPILOG

Urmele de pe gât se estompaseră suficient cât să le pot acoperi cu fond de ten, apoi au trecut de tot, de parcă nici nu fuseseră acolo. Mi-am trecut o mână prin păr, am aruncat o ultimă privire în oglindă și am plecat.

Era Duminică. Fix patru luni de când...

Am închis ochii strâns. Inima începuse să îmi bată nebunește, în timp ce partea rațională a creierului îi explica din nou cât de norocoasă este că a scăpat cu viață. Cu viață, dar cu răni care m-au marcat cât pentru trei.

Dublă personalitate. Fără să știe una de cealaltă. De aceea avea momente când nu își amintea anumite părți din viața lui. Avusese o copilărie cruntă... tatăl său îl bătea, îl pedepsea și înfometa cu zilele, înainte să se îndure și să îl cedeze unui orfelinat. Dina și Iona au încercat să îl adopte și să îl crească, până la urmă el făcea parte din familie. Dar modul în care murise bătrânul lor vecin și faptul că Adam fusese găsit la fața locului, fără să își amintească vreun detaliu, făcuse ca toată situația să se îngreuneze considerabil.

Incendiase orfelinatul pentru că ura locul acela, dar avea o gândire rece și calculată. Așa ajunsese detectiv. Își dădea silința și era ambițios peste măsură, însă cu mine era altă poveste...

Mă văzuse în clădirea secției de criminalistică. Mă urmărise în oraș și ceruse deja cazul „Grădinarul” încă de la primul cadavru. Ciocnirea de pe hol fusese intenționată, înainte să facem cunoștință la mine în birou. Dar faptul că nu urma un tratament și tulburarea lui se agrava îl făcea să devină paranoic și să dezvolte un comportament obsesiv. Ceea ce a dus la crimele blondelor. Totuși, ceea ce m-a ținut în viață a fost faptul că eu eram trofeul în cele din urmă. Nu se știe încă exact după ce criterii se ghida, în afara faptului că

semăna cu mine, și nici câte crime avea de gând să facă. Cert e că eu urma să fiu ultima din serie, în cele din urmă avea să dețină și trofeul. În totalitate.

Avusesem extrem de mare noroc cu căpitanul, care își uitase telefonul la birou. Trecuse și pe la mine, într-o sclipire de geniu. Privirea mea tocmai se încețoșa din cauza mâinilor care se strângeau în jurul gâtului meu.

M-am cutremurat. Mintea mea refuza să își mai amintească aceste detalii. Acum eram într-un concediu prelungit și tot ce îmi doream era să mă urc mai repede în avionul spre Antalya, destinație spre care aveam deja biletul pregătit pentru săptămâna viitoare. Împreună cu Adelin, Sara și Alex aveam de gând să evadăm cincisprezece zile, într-un resort de cinci stele și multă, multă lene.

Se ceruse condamnarea la moarte. Dar avocatul său îl scăpase datorită bolii psihice. Însă avea sentință pe viață definitivă. Ceea ce era de așteptat și la fel de șocant, deopotrivă.

Mi-am întrerupt șirul gândurilor pentru că tocmai parcam în fața casei părinților mei. Am inspirat și expirat adânc de câteva ori, înainte să intru și să mă lovesc de atmosfera atât de familiară. Mama și tata m-au strâns în brațe, iar Alex chicoti când mă văzu.

— Ce faci, umflato?

— Mie îmi trece peste cinci luni, dar tu tot urât ai să rămâi!

Tata își dădu ochii peste cap, râzând, mama ne certă din priviri, dar zâmbind.

Era Duminică și luam cina în familie. Singurul loc unde mă simțeam cu adevărat în siguranță, unde știam că numele Sima reprezintă iubire, putere și familie, deși pentru mulți devenise o legendă. Unde tata va fi mereu pregătit să îi omoare cu mâinile goale pe oricine se va pune cu noi, mama va avea o vorbă bună pentru toți, iar idiotul meu frate îmi va scoate fire albe înainte de vreme. Pentru că împreună suntem mai puternici.

Nu e așa, bunicule?

Sfârșit